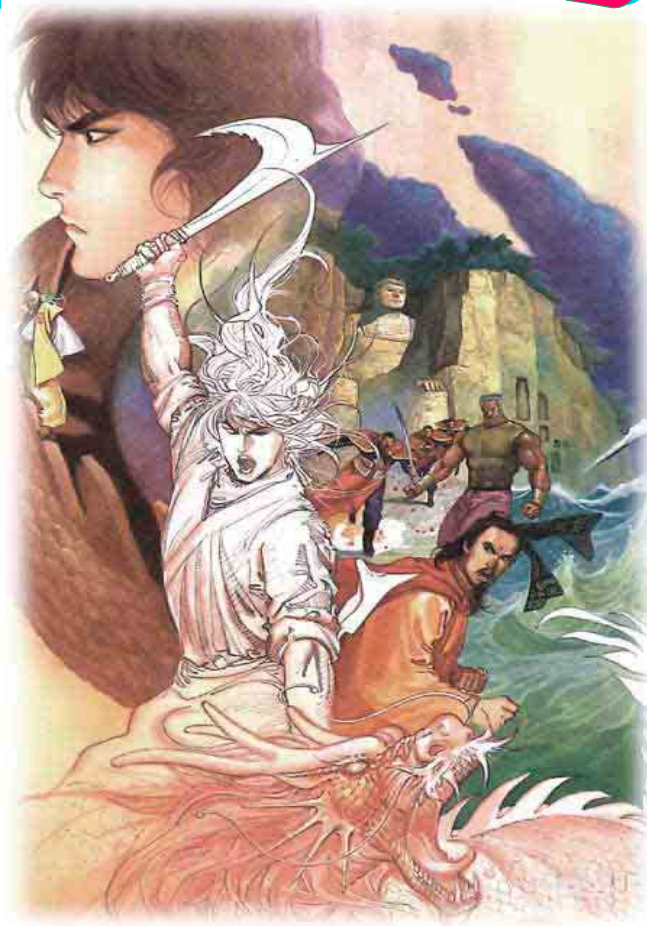

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

THIỆT HUYẾT ĐẠI KỲ

Nguyên tác : **Cổ Long**
Mạnh thường quân : Trúc Diệp Thanh, Không Kiếm
Hấp tị cao thủ (scan) : Lâm Đại Ngọc, Trúc Diệp Thanh
Đả tị cao thủ (type) : Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Tập 3

Hồi 6

Thành Lạc Dương Mây Gió

Tả một vườn hoa đang tắm gội ánh trăng vàng, trong một đám cây rậm có một cặp tình nhân đang chuyện trò ân ái. Người thiếu phụ này chính là ái thiếp của Phùng Bách Vạn, trong thời khắc ấy hơi thở của nàng nhẹ nhàng trên mình và trên mái tóc nàng đầy hoa.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thiết Trung Đường, sắc mặt nàng không có gì hổ thẹn, ngược lại thiếu nữ còn cười duyên, hai cánh tay nàng vẫn ôm vào bụng người nam nhân. Sắc mặt người nam nhân lại trắng bệch, đúng là Phan Thừa Phong.

Tay hắn đặt lên ngực người ái thiếp nhìn Thiết Trung Đường, vừa cười vừa nói:

- Nếu các hạ dự được một người thiếu phụ có nhan sắc cũng không ngại gì đưa đến đây để hưởng lạc thú.

Người thiếu phụ cười khanh khách:

- Ở đây tuyệt đẹp, chúng ta nhìn thấy mọi người, nhưng mọi người không nhìn thấy chúng ta, xin chàng hãy thử xem thiếp đẹp đến như thế nào ?

Nghe thế, Thiết Trung Đường giả vờ nổi giận:

- Người nói gì lão phu không hiểu.

- Tại hạ cũng là người quen cả, các hạ đã đứng trước mặt tại hạ, bắt tất phải che giấu, bằng vào kinh nghiệm mấy chục năm của tại hạ, thiếu phụ đó đúng là con cá béo bỏ lại dễ dàng mắc câu, chỉ vì ... nàng tuy bé nhưng võ công lại không kém, cũng có phần khó đối phó, nếu tâm tư của các hạ để cho nàng biết rõ ... thì thật khó !

Thiết Trung Đường giả vờ nói không ra lời.

Phan Thừa Phong tiếp:

- Nếu như bên cạnh các hạ có một người như tại hạ bảo vệ, thì bất cứ tên nào cũng chỉ đưa mắt mà nhìn.

Thiết Trung Đường tự nghĩ:

- Ai ngờ hắn lại như vậy.

Chàng nói thầm trong miệng:

- Có lẽ nào người định đến làm phiêu khách của ta ?

- Tại hạ nghĩ rằng mất một cái gì thì sẽ được một cái khác.

- Người muốn lợi dụng ta, há ta không biết lợi dụng người. Hành động thay lão phu đâu dễ dàng như thế.

- Hai bên cùng có lợi, có lý nào các hạ không đồng ý ?

- Nếu các hạ chịu làm phiêu khách của lão phu thì phải chịu sự chỉ huy của lão phu.

- Điều đó là tất nhiên.

- Thế thì các hạ đứng dậy theo ta.

Phan Thừa Phong không chút do dự, hấn đứng dậy, nhưng lại bị nữ nhân nắm áo.

- Chàng trọng người khác chứ không nghĩ gì đến muội sao ?

Phan Thừa Phong nạt:

- Buông tay !

- Không buông thì đã làm gì nào.

Thiếu phụ ôm hông Phan Thừa Phong, ai ngờ Phan Thừa Phong đã đá vào huyệt Tương Đài trên ngực thiếu phụ.

Huyệt Tương Đài trực thông tâm mạch, và cũng là một trong những tử huyệt của con người, thiếu phụ ấy trợn mắt ngã lăn không kịp nói.

Thiết Trung Đường tự nghĩ: “Con người này có lòng dạ hiểm độc như lang sói !”

Phan Thừa Phong vẫn không thay đổi thần sắc, hấn vừa cười vừa nói:

- Hành động của tại hạ chỉ vì muốn giữ bí mật cho các hạ nên đã bịt miệng nàng.

Thấy vậy hai đứa đồng tử sợ hãi, mặt mày nhợt nhạt. Thiết Trung Đường giả vờ giọng run:

- Các hạ dám giết người ở đây, không sợ Lý Lạc Dương biết à.

Phan Thừa Phong cười nhạt:

- Tại hạ hành động chỉ vì chủ nhân, việc này làm sao mà lộ được, nếu bị lộ thì đều do các hạ chủ trương mà thôi.

- Tại sao các hạ lại dựa vào lão phu?

- Nếu các hạ không bằng lòng thì tại hạ sẽ đem câu chuyện này nói ra.

Hấn nghĩ rằng hành động như vậy là nắm được lão nhân trong tay hấn nên trông hấn có mùi đắc ý.

Thiết Trung Đường cố nhíu mày, đang trầm ngâm:

- Thế là ... thế là ...

Lão nhân chợt nói nhanh:

- Lợi dụng mọi người đang ở trong đại sảnh, các hạ hãy mau lén mang cái xác này liệng vào phòng kẻ khác !

- Ý tưởng rất hay !

- Cái con người đang ở phòng mười ba, dáng dấp của hắn thật đáng ghét, vả lại hắn là đứa từng mang tội với lão phu, hãy đem cái xác này liệng vào phòng của hắn.

- Rất hay, rất hay ! Tên Hắc Tinh Thiên chắc phải sợ lắm.

Phan Thừa Phong vừa ôm xác chết vừa nói:

- Trong giây lát tại hạ sẽ về ngay.

- Lão phu chờ ở trong phòng.

- Được!

Hắn vừa tung thân đã cách đó mấy trượng. Hắn tự đặt cho mình hai chữ “Thừa Phong” quả nhiên tài khinh công của hắn rất cao. Trong nháy mắt hắn đã đi xa.

Thiết Trung Đường tỏ vẻ đắc ý rảo bước trở về. Chàng đi qua chỗ ở của Phùng Bách Vạn, ở bên ngoài thấp thoáng có hai bóng người.

Thiết Trung Đường phóng tầm mắt nhìn hai người ấy. Một người tóc bạc phau, vận áo lam lũ cùng với cậu thiếu niên chân què. Từ khi Thiết Trung Đường được uống Thiên Niên Sâm, tầm nhìn của đôi mắt chàng khác xa người thường, dù ở trong bóng tối chàng vẫn nhìn thấy rõ trong lúc đó người khác không nhìn thấy chàng.

Thiết Trung Đường vội nép mình sau bức tường, hai đồng tử rất khôn ngoan cũng đi qua hướng khác.

Cả hai người vừa nghe có tiếng chân bước, khi nhìn thấy hai đồng tử đi qua nên không chú ý gì.

Một lát sau nghe thiếu niên què nói:

- Sư phụ ! Phùng lão đầu đã trở về, còn tên kia sao vẫn chưa về, đồ nhi đã chờ rất lâu.

Lão bà nói:

- Gấp gì nào. Vi sư đã đoán chắc là hắn, hắn thoát sao nổi ? Hắn chỉ còn sống nhiều lắm là mấy ngày nữa thôi.

Chàng vừa thấy thiếu niên què vùng dậy nói:

- Để đồ nhi đến phía trước xem thử tên ấy đã trở về đại sảnh chưa ?

Thân pháp của thiếu niên này rất lạ, vừa tung đi đã xa mấy trượng, nhưng chẳng thấy hắn tỏ ra tàn phế. Vả lại hắn cũng to gan, ở chỗ này mà hắn xem như chỗ không người.

Bà lão cũng không ngăn cản, hình như tin tưởng vào võ công của hấn.

Đối tượng kẻ thù mà thấy trò hấn đang cố tìm nhất định là Ngọc Phan An Phan Thừa Phong, chẳng biết bọn họ có thù hận gì ? Phía trước dãy nhà thứ hai là một hàng thảo bình, đèn đóm không tỏa sáng tới được. Bên trong cũng không có lấy một ánh đèn, bốn bề tối om.

Trong đám thảo bình lại vọng tiếng cười.

Sáu bảy cô gái cầm đèn lồng vừa cười nói đi qua. Bước đi của họ rất nhẹ nhàng, bọn họ chính là môn đồ của Hoàng Giang Nhất Oa Nữ Vương Phong, bốn bề không có bóng người nên bọn họ cũng không giữ gìn gì cả.

Một thiếu nữ người nhỏ bé, gương mặt tròn than thở:

- Lão đầu ấy thật giàu có, chỉ tiếc là quá già, còn không ...

Một thiếu nữ khác mình cao cười :

- Diệu muội tử chẳng những thích tiền mà còn thích cả người nữa. Ta thì chẳng thích như vậy, chỉ muốn có tiền, già trẻ gì cũng được.

- Ai mà như tử tử, cứ nghĩ tới việc tiền tiền. Muội xem ra cái anh chàng Thiên Sát Tinh đã phải lòng tử tử rồi đó.

Thiếu nữ dong dỏng cao le lưỡi:

- Ta không dám ghẹo tới người ấy.

- Có gì mà không dám ghẹo, chỉ chờ có cơ hội, muội nghĩ là sẽ hấp dẫn hấn.

Chợt nghe có tiếng cười :

- Thế thì mỗi có phước quá, người nào muốn câu dẫn mỗi thì xin mời đến

Thì ra đó là Thiên Sát Tinh Hải Đại Thiếu.

Trong tay Hải Đại Thiếu đang cầm một cái hồ lô rượu, áo bày cả ngực, chân nam đá chân bắc, hấn bước tới.

Hoàng Giang Nhứt Oa Nữ Vương Phong vừa kinh hãi, vừa nhắm mắt lại vừa cười ngặc ngoẻo.

Thiếu nữ mặt áo tím, hai má bầu lấy tay che mặt, miệng nói:

- Tử tử, chính tử tử muốn câu dẫn Hải đại ca.

- Người nói, người dám nói nữa ...

- Hảo tử tử, ta không dám nói nữa đâu.

Thiếu nữ áo tím đỏ mặt:

- Người chạy đâu, người chạy đi đâu ?

Đột nhiên bị Hải Đại Thiếu chộp được cổ tay, thiếu nữ này bị mất thăng bằng nên sa vào lòng Hải Đại Thiếu.

Ai ngờ Hải Đại Thiếu xô thiếu nữ ra:

- Người chỉ là một con a đầu làm sao câu dẫn được mỗ.

Hắn vừa cười vừa bỏ đi.

Thiếu nữ má tròn bị Hải Đại Thiếu xô té nhào xuống đất, nàng ta vừa kinh ngạc, vừa thẹn lại vừa giận, nàng mắng:

- Đồ nam nhân thối tha ...

Nữ Vương Phong vừa cười vừa bực, chợt nghe có tiếng hỏi:

- Các người có gì mà cao hứng thế, bọn tiểu sinh chúng tôi đến góp vui có được không ?

Thì ra Âu Dương huynh đệ cũng tìm đến. Hoàng Giang Nhất Oa Nữ Vương Phong vội ngừng tiếng cười, cô nào cô nấy đều nghiêm trang, họ khôi phục lại phong thái, như những nữ nhân con nhà khuê các. Âu Dương huynh đệ phe phẩy chiếc quạt trên tay vừa bước tới.

Hải Đại Thiếu đứng đằng xa, vừa ống rượu vừa cười :

- Đây các con, hãy lùi mau, đứng có đi tìm ong sẽ bị ong châm đấy.

Một gã thiếu niên xông tới như muốn gây chuyện, nhưng một thiếu niên khác vội ngăn kíp.

Bỗng nhiên Hải Đại Thiếu nạt:

- Ai đó, trốn ở đây hả !

Thiết Trung Đường giật mình. Thì ra Hải Đại Thiếu hướng về phía ẩn thân của lão bà.

Cũng trong lúc ấy tại căn phòng số hai bỗng nghe có tiếng thét thê thảm, Phùng Bách Vạn thì áo quần tả tơi, mặt đầy máu chạy ra.

- Lý Lạc Dương, Lý Lạc Dương ở đâu ?

Hải Đại Thiếu chạy đến ôm hắn:

- Người điên rồi sao ?

Rồi đánh một chưởng nhẹ vào mặt Phùng Bách Vạn. Nhờ chưởng ấy mà Phùng Bách Vạn tỉnh lại, hắn ngơ ngác một hồi rồi nói:

- Ta đã giết người ! Ta đã giết nàng.

- Người giết ai ?

- Ngân Thuyền ... con tiện nhân.

Hải Đại Thiểu nổi giận:

- Chỉ là một con tiện nữ, người quý lắm sao ?

Phùng Bách Vạn ngơ ngác một hồi rồi ôm mặt khóc.

Liên khi ấy, Lý Kiếm Bạch cùng với bốn gia đình chạy tới, xa xa vẳng lại tiếng chân người rộn rã.

Thiết Trung Đường biết là đại loạn đang đến với nhà họ Lý. Đã bao năm rồi cuộc sống của gia đình giàu có này cứ lặng lẽ trôi qua, chưa hề có biến động lớn nào phát sinh.

Thiết Trung Đường vội vã đứng dậy, chàng vừa đi qua căn phòng số hai quả nhiên thấy xác người thiếu phụ dâm đảng ấy nằm sóng soài dưới đất, bên xác bà ta có một cái hộp trang sức.

Rõ ràng là do cô nàng ngoại tình, muốn có đồ tể nhuyển nên tìm đến Phan Thừa Phong rồi bị Phùng Bách Vạn phát hiện mới tạo thành án mạng này.

Thiết Trung Đường vừa trở lại căn phòng của mình, chàng chợt thấy tấm màn rơi xuống đất. Nghe bên trong có tiếng của Phan Thừa Phong:

- Cô nương, từ nay về sau, chúng ta là người một nhà, tại sao cô nương lại đuổi tại hạ ?

Kế đến là tiếng của người nô tỳ:

- Cút mau, nếu người dám vô lễ với cô nương, người sẽ không toàn mạng.

Thiết Trung Đường vừa bước vào, thấy Thủy Linh Quang đang ngồi ở một góc, còn ả nô tỳ đang chắn trước mặt Linh Quang.

Nữ nhân hầu mừng rỡ.

- May quá, chủ nhân đã về.

- Cô hãy hỏi đi, có phải lão chủ muốn ta đến đây.

Thiết Trung Đường nghiêm giọng:

- Công việc hoàn thành chưa ?

- Hoàn thành rất tốt đẹp, chẳng ai nghi ngờ tại hạ cả.

- Làn sóng này yên, làn sóng khác nổi dậy. Việc này người đứng ở ngoài nhưng việc khác chỉ sợ người không thoát được. Phùng Bách Vạn đã vì người mà giết người, hắn cũng muốn đổ lên đầu người. Lại còn Hải Đại Thiểu cũng không tha người.

- Việc Phùng Bách Vạn giết người có quan hệ gì đến tại hạ ? Còn họ Hải đối đầu với tại hạ nhiều năm nay, cũng chưa thấy hắn có hành động gì đối với tại hạ.

- Khá tiếc hiện nay tình huống không giống nhau, hà huống người còn có một kẻ đối đầu khá lợi hại, quyết tâm lấy tính mạng của người.

- Người nào ?

- Chính là bà lão và cậu thiếu niên què đó.

Phan Thừa Phong suy nghĩ một lát:

- Bọn chúng ...tại hạ với họ không hề có oán cừu

Hắn nói chưa hết lời, nét mặt của hắn bỗng thay đổi:

- Bà ấy ... có lý nào bà ta ...

- Người hãy nhớ lại lý lịch của bà ta ?

Phan Thừa Phong mệt mỏi lùi mấy bước rồi ngồi xuống:

- Bà ta ... bà ta nói như thế nào ?

- Bà ta nói cần mạng của người.

Phan Thừa Phong lấy tay vuốt má, mồ hôi theo tay hắn rơi xuống đất.

- Người ở trước mặt lão phu, miệng nói như hoa rơi, lão phu tin người là một kẻ anh hùng hảo hán. Nào ngờ người chỉ thấy một bà lão cùng với một thiếu niên què quặt mà lại sợ hãi đến thế, anh hùng mà như vậy, quả thật lão phu không dám lãnh giáo.

Cơ giận trong người Phan Thừa Phong như muốn bốc cháy, hắn vừa muốn đứng dậy, nhưng không được đành phải ngồi xuống.

- Đúng vậy, tại hạ xác định là sợ bà ta.

Thế rồi Phan Thừa Phong vỗ mạnh vào bàn một cái nói to:

- Ngoại trừ bà ta, nếu có ai vô lễ với tên họ Phan này, ta sẽ cắt cái đầu lâu của hắn.

Thiệt Trung Đường mỉm cười :

- Bà ta là ai ? Tại sao người lại sợ bà ấy ?

- Bà ta ... tên của bà ta, dù có nói ra các hạ cũng không biết.

Hai môi Phan Thừa Phong không còn một hạt máu, tựa hồ như hắn nói tên họ của bà ấy thì tai họa chụp lên đầu tức khắc.

- Người không dám nói.

- Tại hạ không dám nói, các hạ làm gì ?

- Người nên nói nhỏ vừa đủ nghe, còn không lão bà ấy nghe được thì nguy.

Phan Thừa Phong ngơ ngác một hồi, khí giận cũng hết, hắn cúi đầu xuống.

Trung Đường nói tiếp:

- Nhưng người ngồi ở đây cũng không phải là biện pháp.

- Các hạ có sợ liên lụy vì tại hạ không ? Các hạ là chủ nhân của tại hạ, nếu có việc gì tự nhiên là cùng gánh vác với tại hạ.

Thiết Trung Đường cố ý lo lắng:

- Thế thì nên đi, người nên đi mau !

- Đi, bà ấy mà đã biết tại hạ hành động như thế này, tại hạ còn trốn sao được ? Các hạ chưa biết bà ta là ai làm sao biết được bà ta lợi hại như thế nào ? Bà ta đã đến đây, chẳng những rủi ro cho tại hạ, mà còn sợ cho cả nhà họ Lý cũng gặp tai ương nữa.

Trong tiếng nói của hắn không có một chút sanh khí rõ ràng là trong lòng hắn rất sợ hãi. Thiết Trung Đường cũng tựa hồ như thoáng nét kinh hoàng.

Phan Thừa Phong liếc nhìn Thủy Linh Quang vừa cười vừa nói:

- Tại hạ chỉ trốn ở đây, chờ các hạ tìm ra cách rồi tại hạ sẽ đi. Còn không dù có chết tại hạ cũng theo các hạ.

Thiết Trung Đường cố giả vờ như nói không ra lời. Thủy Linh Quang biết rõ tâm trí của chàng hơn người, thế nào chàng cũng có ý nên nàng tuyệt nhiên không nói.

Một lát sau, Thiết Trung Đường mới nói:

- Người như thế thì người còn có biện pháp nào nữa không ?

Phan Thừa Phong lắc đầu, Thiết Trung Đường nói:

- Lão phu có một kế hay ...

- Diêu kế gì ?

- Trong thời khắc này, những người trong giới võ lâm, ngoại trừ người và lão họ Hải thì còn nhân vật nào hiển hách nữa ?

- Tư Đồ Tiểu, Tích Lịch Hỏa, còn có Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ, những người này cấu kết lại đã một thời xưng bá trong giới võ lâm.

- Những người đó ha ... ha ... lão phu chỉ thay người đến trước mặt họ nói vài lời, chắc chắn họ sẽ bằng lòng giúp người.

Phan Thừa Phong nghe xong, tinh thần phấn chấn hỏi:

- Thực không, nếu tại hạ được mấy người ấy giúp sức thì tình thế sẽ đổi khác, nhưng họ có muốn giúp tại hạ không ?

- Lão phu tự có diêu kế, chỉ cần người nghe lời rồi thực hiện !

- Nếu các hạ quả có diêu kế, giúp cho tại hạ trong lúc này. Sau này các hạ có bất cứ việc gì, chắc chắn tại hạ sẽ hết mình.

Thiết Trung Đường đến bên chiếc bàn viết vào hai trang giấy rồi phong thật kín:

- Trước hết người làm sao đó để gặp Tích Lịch Hỏa, trao cho hấn phong thư này. Hấn đọc xong thế nào hấn cũng giúp người, người chờ hấn thề rồi hãy trao bức thư thứ hai.

Phan Thừa Phong nghe xong, hấn nửa tin nửa ngờ tiếp nhận hai phong thư.

Thiết Trung Đường viết tiếp hai phong thư nữa. Hai phong thư này thì trao cho Tư Đồ Tiếu cùng một phương pháp như vừa rồi.

Sau đó, bảo Tư Đồ Tiếu viết thư giao cho người trao lại cho Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ.

Thiết Trung Đường nghiêm nghị:

- Người nhất nhất không được làm sai. Nếu người làm sai tất có họa lớn. Người cũng không được nhắc tới lão phu, nếu người nhắc tới ta thì họ sẽ không giúp người.

Phan Thừa Phong ngơ ngác nhìn Thiết Trung Đường, hấn có cảm giác rằng lão già này mỗi lúc mỗi thần bí. Sau đó hấn vén bức rèm quan sát động tĩnh ở bên ngoài. Bức rèm vừa lay động thì hấn đã mất hút.

Thiết Trung Đường nhìn tấm rèm lay động, chàng nói:

- Đồ dâm dục, giảo hoạt và hiếu sắc. Tư Đồ Tiếu, Bạch Tinh Võ lần này các người đều phải nhận tội.

Thủy Linh Quang than thở:

- Muội ... muội ngốc quá ... huynh làm ... gì.. muội không hiểu một tí gì.

- Ta đã sắp đặt một diệu kế liên hoàn, muốn bọn chúng không một tên nào thoát khỏi tay ta.

- Huynh ... huynh bằng lòng ... cho muội biết ?

- Ta muốn bọn họ tự tàn sát nhau, khi mà lão bà đến truy tìm Phan Thừa Phong, bọn chúng đã thề thốt với nhau thì phải bảo vệ Phan Thừa Phong. Thế là lão bà thần bí ấy không tha bọn chúng. Rồi còn cái xác chết, Lý Lạc Dương và Hải Đại Thiếu cũng không thể bàng quang tọa thị, cuối cùng hình thành cái thế hỗn loạn.

Thủy Linh Quang chăm chú nhìn Thiết Trung Đường, thấy chàng cởi chiếc áo dài toàn thân chàng đều trang phục màu đen, chàng lại lấy một tấm khăn đen che mặt.

Bất luận làm việc gì, Thiết Trung Đường cũng làm rất nhanh, dáng dấp chàng vừa kỳ dị, nhẹ nhàng và thư thả.

Thiết Trung Đường rút cây trường kiếm chàng đã giấu dưới nệm, chàng nhìn vào lưỡi kiếm, tuy trường kiếm không được trang sức nhưng kiếm quang dịu như nước hồ thu.

Thủy Linh Quang đến trước mặt chàng, nàng lấy trường kiếm cài vào hông Thiết Trung Đường. Chàng cài thanh kiếm ở vị trí mà mỗi khi cần chàng rút nó ra khỏi vỏ một cách thuận lợi rồi nói dịu dàng:

- Ta đi đây !

Thủy Linh Quang không nói chỉ gật đầu. Thiết Trung Đường đã đến trước giường. Linh Quang nhìn chàng bằng đôi mắt u ẩn:

- Huynh ... huynh muốn đi đâu ... hãy nói ... cho muội biết.

- Ta đi một lát rồi lại về.

- Muội ... không biết có giúp ... cho huynh được gì ?

- Chỉ cần ta ở đây, ta không muốn để muội mạo hiểm bất cứ việc gì.

Rồi chàng vén tấm rèm phi thân như gió.

Thiết Trung Đường nghe tiếng Thủy Linh Quang nói vọng theo:

- Huynh ... huynh hãy cẩn thận.

Trong chớp mắt, Thiết Trung Đường chợt nhận ra trong chàng có một thứ linh cảm lạ lùng, cũng chẳng biết nó ngọt ngào hay cảm kích, mà chỉ có cảm nhận toàn thân chàng như nhẹ hơn trước rất nhiều.

Nhưng tình cảm ấy chỉ trong giây lát đã tan biến, bởi vì tất cả mọi việc như đã được an bài thỏa đáng, một việc khó nhất là làm sao để Vân Tranh biết được lai lịch của người đàn bà bên cạnh chàng.

Thiết Trung Đường vừa ra ngoài, đã thấy xa xa như có bóng người đi qua, tư thế của người ấy tựa hồ như liễu bay trước gió.

Thiết Trung Đường rất mừng:

- Quả nhiên bà ta đã đến.

Thiết Trung Đường vội bước lại vào phòng. Thấy thế, Thủy Linh Quang ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao huynh lại trở vào ?

Thiết Trung Đường khoác tay :

- Các người hãy ra phía sau.

Chàng lấy tấm khăn đen trùm đầu xuống, nằm xuống giường, chàng đặt trường kiếm ở dưới gối rồi lấy tấm chăn đắp kín.

Cơn gió nhẹ thoảng qua, bên ngoài quả nhiên có mùi thơm thoảng vào.

Dưới ánh sáng mờ ảo, thấy thấp thoáng có bóng người. Bóng người này qua lại một lát, nhẹ nhàng hỏi:

- Bên trong có ai không ?

Trong tiếng nói ngọt ngào có pha lẫn một chút lảng mạn.

- Ở trong đó đâu phải là nấm mồ, tại sao lại không có người ?

Rồi lại nghe tiếng nói:

- Lão gia, có người muốn nói chuyện.

Thiết Trung Đường nói lớn:

- Ai bảo ta già ?

Tiếng cười quyến rũ từ phía ngoài tấm rèm:

- Lão có điều gì không vui, tuổi trẻ thì xung động, lỗ mãng, người già thì ổn định nhu hòa.

Nói chưa dứt, Ôn Đại Đại vén bức rèm lên, nàng bước vào đứng trước mặt Thủy Linh Quang nói:

- Tuổi ta lớn hơn nhiều, đáng lý người phải chào ta mới phải.

Chưa dứt lời, Ôn Đại Đại liền bị Thiết Trung Đường kéo lui, thuận tay chàng phóng một chưởng vào mặt Đại Đại.

Ôn Đại Đại vừa nhảy nhót vừa hét lớn:

- Được, người cứ đánh ta đi !

Thiết Trung Đường vẫn lạnh như băng, chàng phóng thêm hai chưởng nữa.

Trong lòng chàng thương Vân Tranh bao nhiêu, chàng lại oán hận Đại Đại bấy nhiêu. Hai chưởng vừa rồi khiến đôi má đầy son phấn in dấu mười ngón tay rướm máu.

Đại Đại lồng lộn lên, liền bị hai chưởng đẩy lùi, nàng chảy nước mắt, giọng run run:

- Xin chàng đừng đánh nữa, thiếp bằng lòng bái Thủy Linh Quang.

- Bà ... bà ... không cần phải bái.

Thủy Linh Quang cúi mặt. Trong đôi mắt nàng hai giọt lệ chảy xuống má. Thế rồi không ai nói với ai một lời. Bỗng nghe tiếng la lối om sòm, tiếng chuông báo động vang rền. Một tên gia đình của họ Lý vội vã chạy vào thưa :

- Gia chủ chúng con xin mời quý vị hãy mau đến tiền sảnh có việc cần bàn bạc.

Thiết Trung Đường đưa tay nói:

- Ta biết rồi !

Tên gia đình vội vàng bước ra nhưng hấn cứ nhìn dăm dăm vào tình huống kỳ lạ ở trong phòng.

Thiết Trung Đường căn dặn người hầu:

- Người ở đây chăm sóc cô nương còn ta đưa người này đến tiền sảnh.

Thủy Linh Quang hỏi:

- Muội có cần đi không ?

Đầu óc của Thiết Trung Đường rối như tơ:

- Muội không tới thì tốt hơn.

Trong khi ấy dấu mười ngón tay trên đôi má của Ôn Đại Đại vẫn chưa tan, nhưng nàng lại mỉm cười đắc ý.

--- o0o ---

Hồi 7

Biến Động Kinh Hoàng

Không khí trong lành của buổi ban mai, xa xa phía chân trời đông, mặt trời bắt đầu ló dạng. Dưới ánh triều dương ở trong đại sảnh của nhà họ Lý đang bao trùm không khí thật trầm trọng, khẩn trương, thậm chí hơi thở của mọi người càng nặng nề, khẩn trương.

Trên những dãy bàn, mọi người có mặt gần như đầy đủ. Hàng trăm đôi mắt chăm chú nhìn Lý Lạc Dương.

Lý Lạc Dương đang bận rộn điều khiển gia đình, chốc chốc ông ta lại nhìn ra cửa hỏi:

- Mọi người đến đã đủ chưa ?

Trông dáng dấp của họ sáng nay như có một việc gì quan trọng sắp xảy ra, Phan Thừa Phong và Hải Đại Thiếu ngồi đối diện nhau, chỉ cần có một người nhìn lên liền gặp ánh mắt oán hận của người kia.

Chợt thấy chàng thiếu niên áo trắng sắc mặt đầy bi phẫn, y phục không được tề chỉnh, tay nắm trường kiếm hốt hăi chạy đến, hần nhìn quanh một vòng rồi đến ngồi vào chiếc ghế mà trước đây hần đã ngồi với dáng dấp khiêm nhường.

Tư Đồ Tiểu nhú đôi mày:

- Hần sao vậy ?

Đồ Tiểu nhìn bốn phía nhưng không thấy Đại Đại cùng đi theo nên rất lấy làm lạ.

Chợt nghe một tiếng “phập”, Vân Tranh phóng cây bảo kiếm vào bàn rồi nói to:

- Chủ nhân hãy mang rượu, ta muốn say một chuyến.

Thấy thế, Lý Kiếm Bạch bước tới nghiêm giọng:

- Huỳnh đài chớ nóng.

Câu nói vừa dứt, bỗng nhiên sắc mặt của Vân Tranh thay đổi, đôi mắt chàng như tóe lửa.

Lý Kiếm Bạch nhìn sững một lát, liền phát hiện chàng thiếu niên áo trắng không bực mình mà chỉ tức giận, thì ra ông già cổ quái đang nắm tay người tình của chàng bước vào đại sảnh.

Tư Đồ Tiểu trông thấy lại càng lo sợ hơn, hấn đứng ngay dậy nhưng Ôn Đại Đại không hề chú ý đến hấn và Vân Tranh, mà chỉ nắm tay ông già đưa đến chỗ ngồi.

Đây quả là một sự quan hệ lạ lùng, những người có mặt trong đại sảnh rất ít ai hiểu rõ. Họ chỉ thấy cử chỉ thất thố của Tư Đồ Tiểu và Vân Tranh nên mọi người đều lấy làm lạ.

Tên gia đình của Lý phủ đứng trước cửa đi vào trông thấy khách nhân đều có mặt, liền cúi mình thưa:

- Khách nhân ở các phòng viện đã tới đầy đủ.

Lý Lạc Dương vội dừng chân, nghiêm giọng:

- Sớm như thế này mà đã làm kinh động quý vị, trong lòng tại hạ quả không được yên.

Mọi người đều nghĩ rằng thế nào Lý Lạc Dương cũng nói tiếp, họ chăm chú lắng tai nhưng không nghe họ Lý tiếp lời.

Một hồi lâu, Lý Lạc Dương thưa:

- Các vị từ xa xôi đến đây, đáng lý tại hạ phải hết lòng khoản đãi, khiến quý vị cao hứng khi trở về. Nhưng trong thời khắc này tại hạ không thể không có lời khuyên các vị nên trở về sớm.

Trong số Giang Nam Âu Dương huynh đệ có người thắc mắc hỏi:

- Kỳ hạn mười ngày chưa hết, tại sao chủ nhân lại đuổi khách ?

Lý Lạc Dương nghiêm giọng:

- Mười ngày hội tuy chưa hết, nhưng chỉ trong mấy ngày đó, chỗ này tất có sóng gió, tại hạ không nỡ để quý vị bị chìm vào sóng gió.

Nghe xong, Âu Dương thiếu niên nói lớn:

- Nếu ở đây sắp có sóng gió, huynh đệ chúng tôi lại càng không đi. Gặp gian nguy không tránh là bản sắc của chúng tôi.

Hấn tự hào về mấy câu nói vừa rồi của hấn rất nghĩa hiệp, hấn liếc nhìn Nhứt Oa Nữ Vương Phong.

Lý Lạc Dương nói tiếp:

- Các vị đang còn trẻ, làm sao biết cừu hận hung hiểm của giang hồ, một khi bị cuốn vào lửa bỏng thì đừng có nghĩ đến việc thoát ra khỏi.

Lý Lạc Dương thở nhẹ rồi tiếp:

- Hà huống kẻ đối đầu của tại hạ hết sức lợi hại, tại đây có thể xảy ra một trường huyết chiến. Nếu trong giây phút này quý vị không rời khỏi, chờ đến khi người ấy phát

động. Khi đó, tại hạ khó bảo vệ cho chính mình, còn sức đâu bảo vệ cho quý vị. Con người này lòng lang dạ sói, xưa nay dưới tay hắn không có một ai sống sót. Một khi chiến trường bùng nổ, ngọc đá tan tành, khi ấy quý vị có muốn tránh ắt không còn kịp.

Thái độ của Lý Lạc Dương rất nghiêm trọng, ngôn ngữ như biểu lộ sợ hãi. Mọi người nghe xong cũng không tránh khỏi nỗi lo âu. Riêng Âu Dương thiếu niên lại càng sợ hãi, hắn cúi mặt ngồi xuống không dám nhiều lời nữa.

Lý Lạc Dương ôm quyền nói:

- Xe ngựa của các vị đã sẵn sàng, các vị đi lúc nào cũng được. Đây là điều vạn bất đắc dĩ xin các vị lượng tình !

Mọi người biết rằng lời nói của Lạc Dương nặng tựa núi, những gì mà họ Lý đã nói ra đều không phải là vô duyên cớ. Do vậy, nên mọi người đều im lặng.

Thế là những người buôn bán bình thường, người ông quan cao lo sợ dính vào họa đều vội vàng rời khỏi chỗ ngồi để chuẩn bị hành trang. Có người dừng lại nói lời tạm biệt với Lý Lạc Dương, có người không kịp chào hỏi. Chỉ trong giây lát trong đại sảnh đã vắng hoe, cũng có một số người giang hồ hào sĩ thâm tình với Lý Lạc Dương, vì nghĩa khí còn ngại ngừng chưa muốn đi.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Vân Tranh với cây trường kiếm nhìn chằm chằm Ôn Đại Đại và Thiết Trung Đường.

Lý Kiếm Bạch đứng gần một bên Vân Tranh nói:

- Quý vị không đi sao ?

- Không đi !

- Vì sao ? Phụ thân ta đã thưa chuyện rõ ràng.

Vân Tranh chỉ vào Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nói lớn:

- Họ không đi, vì sao ta lại đi ?

Miệng Vân Tranh nói, nhưng mắt chàng vẫn nhìn sang Đại Đại.

Tư Đồ Tiểu với Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ đưa mắt nhìn nhau ngậm trao đổi.

- Huynh dài đã cùng sống chết với chúng tôi, hoạn nạn cùng chia, đúng là không hổ thẹn với trang hảo hán anh hùng, trước hết tại hạ xin đa tạ.

- Việc sống chết xưa nay ta chẳng xem ra gì !

- Thật không?

Vân Tranh nổi giận:

- Người có biết ta là ai không ?

Thiết Trung Đường rất lo lắng, chàng sợ thái độ xung động của Vân Tranh có thể làm lộ lai lịch.

Nên biết rằng trong thời khắc này, tình huống rất kỳ diệu, bên nào cũng giữ gìn, bên nào cũng có âm mưu, chỉ có Vân Tranh vẫn chưa biết hành tung của mình đã bị người khác khám phá. Thiết Trung Đường nói lớn:

- Chỉ cần các người không đi, tuyệt đối ta không rời khỏi chỗ này. Sẽ có một ngày các người sẽ biết ta là ai !

Nói xong, chàng nắm tay kiếm bước ra.

Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiểu lại nhìn nhau ra hiệu. Bạch Tinh Võ ôm quyền hướng về Thiết Trung Đường hỏi:

- Tình hình khẩn trương tại sao lão tiên sinh vẫn chưa đi ?

Thiết Trung Đường cười lớn:

- Lão phu đã đoạt tình nhân của hấn, nếu lão phu rời khỏi chỗ này chỉ sợ hấn tìm đến lão phu mà liều mạng.

Lúc đó về phần Lý Lạc Dương đang bận rộn điều động gia đình bố trí cả bốn mặt. Bên ngoài viện chỉ còn nghe tiếng hô hào truyền lệnh và tiếng chân rộn ràng.

Bình thường ở trang viện này như không có chuẩn bị gì cả. Nhưng một khi có biến loạn lập tức xuất hiện một sức mạnh vô tỉ. Bình thường tất cả gia đình đều khiêm cung. Thì bây giờ họ đều trở thành những tinh binh thiết hấn.

Phía trước đại sảnh, tiếng xe pha lẫn tiếng ngựa hí không dứt, một số khách nhân đã rời khỏi.

Thiết Trung Đường, Bạch Tinh Võ ra phía trước xem xét động tĩnh ở bên ngoài. Ngược lại, Tư Đồ Tiểu chẳng cần lưu ý gì ở đằng sau, hấn đến trước mặt Ôn Đại Đại trách:

- Nàng điên rồi sao ?

Ôn Đại Đại cười khanh khách vừa cố ý nói lớn:

- Tư Đồ đại hiệp, có việc gì thế ?

Tư Đồ Tiểu rất lo vì thấy Thiết Trung Đường đang bước tới. Hấn nói vội mấy tiếng:

- Không có gì, không có gì.

Hấn bước lui, nhưng trong lòng rất hận, hấn chỉ muốn bóp nát Ôn Đại Đại ngay tức khắc.

Ôn Đại Đại liền quay sang vuốt ve Thiết Trung Đường, miệng vừa cười vừa nói:

- Chúng ta trở về chứ, để tránh sự trêu ghẹo của người khác.

Nghe xong, Lý Kiếm Bạch ứng lời:

- Đúng đấy, lão tiên sinh nên trở về.

Thiết Trung Đường nghiêm sắc mặt:

- Lão phu tạm thời trở về phòng, nhưng tuyệt đối không rời chỗ này. Quý vị có đuổi lão phu cũng không đi.

Lý Kiếm Bạch đang ngờ ngác nhìn thì Thiết Trung Đường đã bước ra khỏi đại sảnh.

Phan Thừa Phong nhìn theo Thiết Trung Đường, lắc đầu than thở:

- Con người này quả là kỳ quái, không chịu tìm con đường sống lại cứ ở đây mà chịu chết.

- May thay trên cuộc đời này hạng người tham sống sợ chết không có nhiều.

Phan Thừa Phong vỗ bàn nạt lớn:

- Người nói gì ?

Hải Đại Thiếu cũng không hề sợ hãi:

- Người muốn gì ?

Thấy thế Lý Lạc Dương vội can:

- Xin mời hai vị ngồi xuống, hiện giờ chúng ta chẳng khác nào chiếc thuyền đang ở trong cơn mưa gió. Nếu không đồng tâm hiệp lực thì thuyền sẽ đắm mà người cũng chết.

Hải Đại Thiếu cười lớn:

- Lý huynh đừng lo, chúng tôi chỉ đùa chơi mà thôi.

Nói xong hắn ngồi xuống chẳng thèm chú ý đến Phan Thừa Phong.

Một tráng đinh của nhà họ Lý hốt hơ hốt hã chạy vào, thở hổn hển, dáng dấp kinh hoàng, lỗ tai phải của hắn máu chảy đầm đìa như đã bị kẻ nào cắt mất.

Thấy vậy, Lý Lạc Dương vội vàng hỏi :

- Có việc gì vậy ?

Tên gia đình ôm lỗ tai bên trái vừa thở vừa nói:

- Con tuân lệnh đi theo xa mã, nhưng chưa đến lộ thì có người chặn xe kiểm tra.

Bạch Tinh Võ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Những điều tại hạ liệu định quả không sai. Bọn chúng đã bao vây bốn mặt không cho chúng ta thoát ra khỏi.

- Rồi sau đó như thế nào ?

Tên gia đình vừa cố chịu cơn đau vừa nói:

- Hình như bọn chúng biết rất rõ lai lịch của mọi người ở đây. Người nào không dính líu, bọn chúng cho đi. Con thấy tình hình như vậy nên không dám đi tiếp, con định trở về báo cáo với lão gia. Không ngờ có một tên trong số đó vừa điếc lại vừa câm nhảy tới túm con. Hắn chẳng nói năng gì cả cứ cắt lỗ tai của con.

Hình như Phan Thừa Phong đã nhận ra, hắn nói to:

- Người vừa điếc vừa câm ? Không ngờ hắn cũng tới đây.

Hắc Tinh Thiên cũng biểu lộ nét lo sợ:

- Nghe đâu môn hạ đệ tử của Cửu Tử Quỷ Mẫu gồm chín người. Người nào cũng tàn phế. Người vừa điếc vừa câm là một trong số đó.

- Trong chín người đệ tử của Cửu Tử Quỷ Mẫu thì người này rất hung ác, còn có vấn đề với tiểu đệ, lần này đến ...

Phan Thừa Phong nói chưa dứt lời, chợt thấy môi hắn run run không nói nữa.

Hắc Tinh Thiên lắc đầu nói:

- Đã nhiều năm nay Cửu Tử Quỷ Mẫu không ra giang hồ, tại sao người lại kết oán với bà ta. Như vậy há chẳng phải người thù tay vào tổ ong ?

- Điều đó ... Thực là một lời làm sao nói hết được!

Phan Thừa Phong có ý thanh minh.

Hải Đại Thiểu hứ một tiếng rồi nói:

- Tại sao một lời không nói hết, nếu không phải là việc quan hệ với nữ nhân thì Hải mỗ xin tự mổ bụng ngay.

Mọi người đều nghĩ rằng Phan Thừa Phong sẽ nói thêm, không ngờ hắn chỉ cúi đầu lặng lẽ. Thấy vậy, mọi người đều cho rằng câu nói của Hải Đại Thiểu là đúng.

Chợt nghe hỗn loạn ở bên ngoài, những gia đình nhà họ Lý đang đợi xa mã đi chuyển, họ chạy tứ tán.

Thấy thế, Lý Lạc Dương nạt:

- Chuyện gì thế ?

Họ Lý vội chạy ra.

Thấy một tên ăn mặc rất lạ lùng, tay dắt một con lừa đi qua. Người này dáng dấp chẳng những ngờ ngáo, ngay con lừa của hắn cũng cúi đầu, trên lưng lừa có một cái bao vừa to lại vừa nặng, con lừa bước không muốn nổi, tựa hồ như đã mấy tháng không được ăn uống, khiến ai mới nhìn vào cũng không tránh được tâm lý ngại ngùng lo lắng.

Lý Lạc Dương đang đứng trước cửa hỏi:

- Người là ai ? Đến đây có việc gì ?

Người cỡi lừa vừa cười vừa nói:

- Lý tài chủ phú quý đầy nhà, phước thọ song toàn. Con tới đây chỉ xin Lý tài chủ mấy quan tiền.

Lý Lạc Dương nhú mày rồi bỗng nhận ra, họ Lý ngửa mặt cười:

- Người bạn tốt từ xa đến, tuyệt đối Lý mỗ không để người thất vọng, cầm đi.

Vừa nói, Lý Lạc Dương vừa liệng một đĩnh bạc, thế bay nhanh như mũi tên.

Tên cỡi lừa cười khanh khách:

- Xin đa tạ lão gia !

Chờ đến lúc ánh đĩnh bạc đến trước mặt hắn chỉ đưa cánh tay lên tự nhiên đĩnh bạc mất hết lực, từ từ rơi xuống bàn tay của hắn.

Thấy vậy, Lý Lạc Dương vừa biến sắc vừa khen:

- Bàn tay của người bằng hữu quả công phu, tại hạ xin lãnh giáo, lãnh giáo !

Người cỡi lừa vẫn tự nhiên:

- Tài chủ đã cho đâu dám trả lại ? Thôi được, hèn này sẽ trả lại cho tài chủ một cái gì đó.

Hắn đánh vào con lừa một chưởng, con lừa đau quá vừa kêu vừa cúi đầu, phóng tới húc Lý Lạc Dương, do đau quá nên tốc độ của con lừa thật mãnh liệt.

Lý Lạc Dương phẩy tay tránh được, nhìn lại thì người cỡi lừa đã đi đâu mất. Con lừa chạy thẳng vào trong đại sảnh. Hai tên gia đình phóng tới nắm dây cương nhờ sức mạnh của hai gia đình nên con lừa ngã xuống đất.

Thấy vậy, Lý Kiểm Bạch nhảy tới ra lệnh:

- Dừng đánh nó, hãy mở bao ra xem bên trong có gì không?

Mọi người đều đến vây quanh, thì ra trong cái bao có ba cái xác người trần truồng.

Da của ba xác chết đã đổi màu, có nơi da bị rúm lại rõ ràng là trước khi chết họ rất đau đớn, nhưng trên thân thể của họ không hề có thương tích gì.

Nhìn mấy xác chết nặng mùi, ai nấy đều buồn nôn, rồi không ai nói với ai, tất cả đều lùi lại mấy bước.

Lý Lạc Dương hỏi:

- Đây là xác chết của người nào ?

Mọi người chỉ nhìn nhau lắc đầu.

Trầm ngâm một lát, Lý Lạc Dương nói lớn:

- Bất luận như thế nào, trước hết là mang ba tử thi ra phía sau lấy ba cỗ quan tài để mai táng.

Hai cha con họ Lý, một người thì không cho đánh đập súc vật, một người thì quan tâm đến xác chết, đúng là hạng người nhân từ khiến mọi người kính trọng.

Mọi người đều trở về đại sảnh, chỉ có Phan Thừa Phong trầm tư một lát, gương mặt hần chột biến sắc:

- Không xong rồi !

Cả Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiếu cùng hỏi:

- Việc gì thế ?

Phan Thừa Phong biểu lộ dáng kinh hãi, hần đưa tay chỉ ra bên ngoài, giọng run run:

- Hãy mau ! Mau đem ba cái thây ấy thiêu đi, thiêu cho thật kỹ.

Lý Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao lại phải thiêu ?

- Chúng ta sơ ý nhìn chưa rõ. Tên hán tử ngơ ngáo ấy chính là Ôn Hung Thần trong số Cửu Tử Quỷ Mẫu.

- Ôn Hung Thần Quỷ Tử, nghe đâu hần tới nơi nào thì nơi ấy bị ôn dịch hoành hành.

- Trước đây hơn mười năm, tại đất Võ Hán, Thập Bát La Hán thế rất lớn bị hần gieo rắc ôn dịch nên đều chết sạch, con người này rất lợi hại.

Lý Kiếm Bạch xen lời:

- Ôn dịch lưu hành là do thiên tại, chứ Ôn Hung Thần Quỷ Tử làm sao gây ra được?

Cho đến giờ Tích Lịch Hỏa mới nói:

- Ba cái tử thi có việc gì mà lại mang đi thiêu ?

Phan Thừa Phong giải thích:

- Ôn Hung Thần Quỷ Tử rất khéo dùng thuốc độc, ngoài việc bỏ độc vào trong nước, trong thức ăn, hần còn bỏ chất độc vào xác chết.

- Lão phu càng nghe càng lạ lùng.

Phan Thừa Phong trình bày tiếp:

- Ba thi hài ấy đều trúng độc mà chết, chỉ cần sờ mó vào tử thi lập tức bị nhiễm độc. Một truyền mười, mười truyền trăm. Chỉ trong vòng mấy hôm tất cả đều bị bệnh.

Mọi người nghe xong đều lộ vẻ lo lắng, sợ hãi.

Lý Lạc Dương vội vàng bước ra trước cửa ra lệnh cho gia đình:

- Thiêu xong hãy đem tro tàn chôn kỹ.

Phan Thừa Phong nhấn mạnh:

- Chẳng những mang ba thi hài đi thiêu mà còn bảo mấy người đã xúc phạm vào tử thi hãy mau rời khỏi đây

Lý Lạc Dương vội nhảy tới nói với Thừa Phong:

- Đuổi đi ? Có lý nào các hạ muốn đuổi gia đình môn hạ của tại hạ đến chỗ chết.

Phan Thừa Phong vẫn nói chậm rãi:

- Nếu không đuổi chúng ra khỏi nơi đây thì chúng ta chỉ có chờ nhiễm bệnh rồi chết. Việc này cơ bản là không để bọn Cửu Tử Quỷ Mẫu tái động thủ.

Toàn thân Lý Lạc Dương ướt đầm mồ hôi, mọi người nghe sự việc tệ hại đến như thế, ai nấy đều nhìn Lý Lạc Dương.

Lý Lạc Dương suy nghĩ một hồi rồi nói lớn:

- Dù như thế nào, tại hạ cũng không thể đưa gia đình của tại hạ đến chỗ chết.

Điều này làm cho mọi người lo lắng hơn.

Tư Đồ Tiểu cười nhạt:

- Nói như vậy, có nghĩa là Lý huynh muốn chúng ta cùng nhiễm bệnh mà chết ?

- Sống chết có mạng, chúng ta cuối cùng rồi cũng chết. Tại hạ không thể để mang tiếng bất nhân bất nghĩa, thà rằng nhận một cái chết như một trang nam tử nghĩa hiệp.

Tư Đồ Tiểu cười nhạt, nói tiếp:

- Thích chết chứ không ưa sống, nếu Lý huynh muốn chết, thì tại hạ không thể nào theo Lý huynh được, các vị xem tiểu đệ nói như vậy có đúng không?

Cả Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Phan Thừa Phong đều nhất tề:

- Đúng là như thế !

Lý Lạc Dương nói lớn:

- Nói như vậy các hạ muốn như thế nào ?

Tư Đồ Tiểu cũng nói to:

- Nếu các hạ không truyền lệnh tức khắc thì chúng tôi sẽ thay mặt các hạ.

Nói xong, hấn dùng mắt ra dấu. Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ vây Lý Lạc Dương vào giữa.

Thấy thế Lý Lạc Dương hô to:

- Chiếm quyền chứ thay mặt cái nổi gì ? Phải chăng các vị muốn giết tại hạ.
- Tình thế như vậy rồi, chúng ta không thể không như vậy.

Cả bốn người di chuyển cước bộ siết chặt vòng vây Lý Lạc Dương.

Chợt nghe tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ. Lý Kiếm Bạch xông tới. Hải Đại Thiểu cũng vỗ bàn đứng dậy thét lớn:

- Nếu người nào chỉ cần dụng võ tới một sợi lông chân của cha con họ Lý, mổ quyết chặt thành hai đoạn.

Phan Thừa Phong đang từ từ di chuyển, bất chợt hấn xuất chiêu nhắm vào ngực của Hải Đại Thiểu.

Hải Đại Thiểu cười như điên cuồng:

- Hảo tiểu tử, mổ đã nghĩ chuyện thanh toán người.

Hải Đại Thiểu chưa dứt tiếng cười, hấn đã phóng ra năm quyền, quyền thế rất mãnh liệt. Nhờ thân pháp nhanh nhẹn tinh xảo nên Phan Thừa Phong lách mình giữa những đường quyền của Hải Đại Thiểu. Chỉ trong chớp mắt Phan Thừa Phong cũng đánh trả năm chiêu.

Ngọc Phan An Phan Thừa Phong tuy không nổi tiếng nhưng võ công và thân pháp của hấn cũng không vừa chi, cước bộ di động rất nhanh nhẹn, linh hoạt thật là hiếm thấy.

Một bên đó, Lý Kiếm Bạch đang đấu với Bạch Tinh Võ, đường kiếm của Lý Kiếm Bạch như mưa rơi gió tấp.

Bạch Tinh Võ vừa đấu được mấy chiêu trong lòng hấn lấy làm lạ. Hấn tuy có đánh giá võ công của nhà họ Lý nhưng hấn không ngờ đường kiếm của Lý Kiếm Bạch lại ảo diệu như thế.

Trước tình hình khẩn trương như vậy, Lý Lạc Dương vẫn đứng an nhiên, thần sắc không hề thay đổi, không biểu lộ một chút gì tỏ ra xung động, nhưng toàn thân Lý Lạc Dương đã tập trung chân lực.

Bên ngoài, Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiểu đã mấy lần định ra chiêu nhưng tiếc thấy thái độ của Lý Lạc Dương nên chẳng dám xuất thủ.

Trong giây phút cực thế khẩn trương thắng phụ chưa thể nào phân biệt. Chợt có tiếng chân người từ xa vọng lại, mười một đại hán áo đen, sắc mặt đều nghiêm trọng ngang nhiên đứng trên thềm đại sảnh.

Lý Lạc Dương liền hỏi:

- Các người đến để làm gì ?

Đại hán đi trước cúi đầu lễ phép:

- Chúng tôi đã mang ba thi hài thiêu hóa và mai táng, nhưng rủi thay chúng tôi đều xúc phạm đến tử thi.

Đại hán thứ hai tiếp lời:

- Xin các vị hãy dừng tay, nghe tiểu nhân nói một lời.

Nói vừa dứt thì tất cả quyền phong kiếm ảnh cũng ngưng.

Lý Lạc Dương nghiêm giọng:

- Các người nói đi rồi mau lui ra.

Đại hán đi đầu lễ phép:

- Lão gia đừng vì việc của tiểu nhân chúng con mà đánh nhau. Chúng con đã theo lão gia nhiều năm, chúng con không muốn làm phiền lão gia.

Lý Lạc Dương nhíu mày hỏi:

- Các người muốn như thế nào ?

Đại hán áo đen ngừng đầu thưa:

- Trong giây phút này chúng con đã tạo thành mối họa cho mọi người, đâu còn dám sống trên cuộc đời để hại đại chúng.

Lý Lạc Dương như bị kích động, nói lớn:

- Các người chỉ cần lui ra, dù như thế nào đi nữa ta cũng quyết liều chết để bảo vệ các người.

- Lão gia và công tử đã chúng con to nặng như núi, chúng con ...

Tiếng nói như ghen ngào, trên đôi mắt của đại hán từng giọt nước mắt chảy ròng.

Đại hán thứ ba nói tiếp:

- Chúng con chỉ hận không còn được sống để theo hầu lão gia và công tử.

Nghe vậy, Phan Thừa Phong khen:

- Rất đúng ! Rất đúng ! Nếu các người có lòng trung đối với Lý đại ca thì không nên để Lý đại ca khó xử, hãy mau mau rời khỏi nơi này.

Lý Kiếm Bạch nạt:

- Không cần người phải nhiều lời.

Đại hán thứ tư chống tay đứng dậy:

- Lão gia và công tử xin nhận một lạy sau cùng của chúng con.

Đại hán này vừa nói xong thì cả mười một người nhất tề quì xuống.

Lý Lạc Dương rất xúc động:

- Các người muốn như thế nào. Chưa có lệnh của ta, các người không thể chết có biết không?

- Xin lão gia tha cho chúng con cái tội chống lệnh. Chúng con chết rồi có hóa quỷ cũng ở bên cạnh lão gia.

Lý Lạc Dương dậm chân nói:

- Các người hãy đứng dậy.

Chợt thấy gương mặt của một đại hán nhăn nhó, máu tươi giữa ngực bụng tuôn ra, thân hình đại hán lắc lư hai cái rồi cười như điên cuồng:

- Huynh đệ ơi ! Ta xin đi trước.

Mười đại hán còn lại nở nụ cười đau khổ:

- Lão gia, tiểu nhân cũng đi đây.

Tay người nào cũng áp vào ngực, máu tươi chảy theo cánh tay.

Thì ra cả mười một đại hán đều tự sát bằng cây song phong thất thủ giấu trong tay áo. Dù cho Lý Lạc Dương có can đến đâu cũng không thể nào cứu kịp.

Lý Kiếm Bạch không chịu nổi, chàng nhìn xác đại hán khóc nức nở. Lý Lạc Dương thì đứng sững như trời trồng, trên khóe mắt hai giọt lệ rơi xuống.

Tư Đồ Tiểu, Bạch Tinh Võ và Hắc Tinh Thiên cũng kinh hoàng bởi cái chết dững cảm trung liệt của mười một đại hán, họ cũng đứng sững không nói một lời.

Chỉ nghe tiếng gió rì rào, bốn bề im lặng, bên trong viện người lại đông, một số khách hộ giàu sang muốn đi nhưng lại chưa đi, một số là gia đình của họ Lý.

Trong số họ, có người thì mắt rưng rưng, có người thì nước mắt tuôn trào.

Thiết Trung Đường đứng vào một góc đại sảnh, tuy chàng không khóc, nhưng trong đôi mắt chàng hàm chứa nỗi khổ đau, vốn bắt nguồn từ những ân oán, nhưng chàng đã làm cho phức tạp. Có biết bao sinh mạng, cũng vì cảnh ân oán hận thù mà bỏ mạng. Tuy chàng đã đem hết tài năng, trung thành với sư môn nhưng đối với lương tâm, Thiết Trung Đường không tránh khỏi ân hận. Chàng chợt phát hiện, giang hồ cừu sát gây ra biết bao đau khổ, tàn khốc.

Cho đến khi mọi người đã đi dần, Thiết Trung Đường vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn những xác chết máu vẫn còn chảy đang di chuyển trước mắt chàng.

Chợt nghe có tiếng chuông vọng lại, tiếng chuông ngân dài xua tan cái cảnh yên lặng, chết chóc.

Tiếng chuông vừa dứt thì nghe tiếng hát thật trong trẻo của một hài tử:

- Tiếng chuông báo hiệu tử vong bắt đầu, gà chó đều bị tai ương. Lý Lạc Dương kinh sợ.

Nghe xong, Lý Kiếm Bạch nổi giận:

- Ta với các người hãy đấu một trận.

Lý Kiếm Bạch múa trường kiếm định tung ra, liền bị một người giữ lại.

Thiết Trung Đường nhìn quanh, chàng thấy Phan Thừa Phong bước ra trước đại sảnh chăm chú nhìn một hồi rồi thi lễ, Thiết Trung Đường cảm thấy lòng đau khổ, từng bước từng bước chàng đi về phía sau phòng viện.

Vân Tranh thì đứng dưới cây quế phía trước viện, vừa thấy Thiết Trung Đường đi tới chàng lập tức tỏ dáng bi phẫn, cành lá rơi lả tả, Vân Tranh cũng bỏ chạy.

Thiết Trung Đường nhìn ngơ ngác một hồi, chàng lại nghe có tiếng hát:

"Một mình ngồi ở lầu tây

Trắng vàng theo gió hây hây thổi vào

Ngô đồng khóa nẻo trời thu

Cung tên hoang loạn nổi sầu mang mang"

Đó là bài thơ trong những ngày gần đây Thủy Linh Quang đã học được, bây giờ nàng ca với âm thanh buồn như oán, âm thanh tựa hồ như hàm chứa nỗi buồn ly biệt. Thiết Trung Đường cũng giật mình, chàng nghe trong tiếng hát ấy như dự cảm đến một điều gì đó không vui.

Thiết Trung Đường vội vã bước vào phòng thấy Ôn Đại Đại đang đứng dựa vào giường, còn Thủy Linh Quang thì đứng ở một góc phòng.

Dưới chân nàng có một bao nhỏ, trên mình Thủy Linh Quang và người hầu đã thay y phục, thậm chí mấy thứ trang sức của Thủy Linh Quang cũng đi đâu mất.

Thấy thế, Thiết Trung Đường vội hỏi:

- Các người định làm gì ?

Người hầu cúi đầu lễ phép:

- Cô nương muốn đi, nên con theo hầu cô nương.

Thiết Trung Đường nhảy tới, giọng run run:

- Có đúng là muội muốn đi ?

Thủy Linh Quang không nói mà chỉ gật đầu. Người hầu nói tiếp:

- Cô nương để lại lá thư này.

Thiết Trung Đường vội nắm bức thư, nàng viết:

- Chàng không còn cô đơn nữa, muội đi đây, muội chẳng muốn làm em gái của chàng, và cũng không thể làm em gái thì muội nên đi là hơn cả.

Thiệt Trung Đường hỏi:

- Tại sao muội không bằng lòng làm em gái của ta ? Tại sao muội làm muốn đi ?

Thủy Linh Quang từ từ ngửng đầu lên, trên đôi mắt nàng nước mắt chảy ròng.

Thủy Linh Quang vì quá ghen ngào nên nàng không thể nói được, nhưng từ những giọt nước mắt ấy, Thiệt Trung Đường cũng hiểu được tiếng lòng của Thủy Linh Quang đã có tình yêu sâu đậm đối với chàng.

Trước tình cảnh ấy, trái tim của Thiệt Trung Đường như thất lại, chàng lùi mấy bước rồi ngồi xuống thật nặng nề.

Đúng rồi, Thủy Linh Quang không muốn làm em gái của mình bởi vì nàng đang muốn có tình yêu, một thứ tình yêu mãnh liệt. Nhưng khốn nỗi nàng không thể nói ra, nàng cũng không thể tiếp nhận. Chính vì vậy nên Thủy Linh Quang muốn rời chàng.

Khi Thủy Linh Quang từ từ cất bước đến bên Ôn Đại Đại, nàng nói dịu dàng:

- Tỷ tỷ ... tỷ tỷ hãy chăm sóc ... chàng ấy !

Tiếng nói hòa với nước mắt trông thật chua xót.

Ôn Đại Đại mỉm cười:

- Muội ngoan của tỷ tỷ đừng lo, tỷ tỷ sẽ hết mình chăm sóc cho chàng.

Thủy Linh Quang cúi đầu chạy ra khỏi phòng, chỉ nghe bên ngoài có tiếng ghen ngào:

- Điều đó ... vốn tại chàng..

Tiếng nói vừa dứt thì Thủy Linh Quang cũng mất hút.

Thiệt Trung Đường cảm thấy mình là một tên tướng bại trận, toàn thân chàng rã rời, chính chàng cũng không thể miêu tả hết. Nỗi đau khổ ấy bất cứ ai cũng không thể chịu đựng nổi.

Một hồi thật lâu, Ôn Đại Đại vừa cười vừa nói:

- Người thì đã đi rồi. Thiệt Trung Đường chàng còn có điều gì khó xử ?

Ba tiếng Thiệt Trung Đường, Đại Đại nói thật ngọt ngào.

Nghe Đại Đại nói tên mình, Thiệt Trung Đường như tiếng sét ngang tai, chàng phi thân đến bên Đại Đại hét to:

- Tại sao lại biết tên của ta ?

- Thiệt Trung Đường, chàng đấu với Tử Tâm kiếm khách, nhờ kế xảo nên thoát được vòng vây, cái tên ấy nổi tiếng trong giới giang hồ, chàng không biết hay sao ?

Thiệt Trung Đường nắm chặt vai Đại Đại nạt lớn:

- Người nói hay không?

Nếu song chưởng của chàng nhấn xuống tức khắc vai Đại Đại sẽ nát ra. Thế mà Ôn Đại Đại vẫn cười tự nhiên.

- Trước hết chàng hãy buông tay ra thiếp mới nói.

- Người dám uy hiếp ta. Ta không phải là người dễ bị uy hiếp, nếu người không nói, ta sẽ giết người.

Ôn Đại Đại nghe hai vai đau buốt, cả cuộc đời nàng luôn luôn tìm đủ cách để uy hiếp người khác, nàng không ngờ hôm nay có một chàng trai không chịu sự uy hiếp của nàng.

Đại Đại không thể nào cười được nữa, giọng nàng run run:

- Đó là do muội muội của chàng nói ra.

- Tại sao cô ấy nói ?

- Vừa rồi, lúc chàng rời khỏi đây, cô ấy cứ nhắc mãi cái tên Thiệt Trung Đường, thiếp nghe được mới đoán chắc rằng đó là tên của chàng.

Nghe xong, Thiệt Trung Đường thở dài buông hai tay.

Ôn Đại Đại tiếp:

- Vả lại thiếp nghĩ chàng không phải là một ông già.

Trời đất sinh ra một người đàn bà như Ôn Đại Đại để mê hoặc đàn ông, trong giờ phút này nàng đang tử tế bên tai Thiệt Trung Đường, thế rồi Đại Đại nói dịu dàng.

- Thân hình chàng xưa nay như thế nào hãy cho thiếp nhìn.

Thiệt Trung Đường vội vã ngăn tay Ôn Đại Đại.

- Chàng làm gì vậy ?

Thiệt Trung Đường hét lớn:

- Không có ai là Thiệt Trung Đường, người biết không?

Ôn Đại Đại nhướng đôi mày mắng yêu:

- Chàng xuẩn quá, từ đây cho đến cuối đời thiếp một mực theo chàng để không còn ai hại được chàng?

Thiệt Trung Đường vừa “hừ” một tiếng, chợt nghe có tiếng nói ở bên ngoài:

- Lão tiên sinh đang ở trong phòng phải không ? Tại hạ là Lý Kiếm Bạch có việc cần thỉnh giáo.

Thiệt Trung Đường vội đẩy Ôn Đại Đại ra :

- Mời vào.

Lý Kiếm Bạch bước vào ôm quyền lễ phép:

- Tất cả khách nhân đều đi cả rồi, tại hạ theo lời gia phụ đến đây giục lão tiên sinh lên đường.

- Đó là lệnh đuổi khách phải không?

Lý Kiếm Bạch vẫn ôn tồn lễ phép nói:

- Đây là hảo ý của gia phụ, chứ không phải đuổi khách, chỉ trong chốc lát chiến cuộc sẽ bùng nổ, nếu lão tiên sinh.

- Hảo ý gì, người hãy nhìn xem lão phu đâu phải là người mà các người gọi thì đến, đuổi thì đi.

Lý Kiếm Bạch vẫn ôn tồn:

- Xin lão tiên sinh chớ nói nặng lời.

Ôn Đại Đại nắm tay áo Thiết Trung Đường :

- Tại sao chàng không đi, ở đây ...

- Không cần người lo lắng, lão phu muốn ở lại đây !

Lý Kiếm Bạch đành phải nói:

- Đi hay không đều quyền ở lão tiên sinh.

Chợt nghe tiếng chuông thứ hai vọng lại, kể đó lại tiếng hát vang lên:

- Tiếng chuông thứ hai đã gióng, chặn đường lương thực, rời cửa nửa bước liền mất mạng ngay.

Nghe xong, Lý Kiếm Bạch biến sắc.

- Bây giờ lão tiên sinh có muốn đi cũng không thể đi được.

Mi phụng, mành ngài của Đại Đại cũng biến sắc:

- Làm như thế nào đây, chúng ta là khách nhân của nhà họ Lý, người phải nghĩ cách bảo vệ chúng ta.

Lý Kiếm Bạch lo lắng phi thân ra ngoài. Hai đồng tử cũng từ phía sau chạy ra nói:

- Tất cả đều đi rồi.

Đại Đại nôn nóng hỏi:

- Ai đi rồi ?

- Mã phu, người đầu bếp và cả cô gái hầu đều đi cả rồi, sao lão gia chưa đi ?

Một đồng tử khác tiếp:

- Lão gia hãy nhìn xem cả mấy dãy phòng ốc đều không còn lấy một người, chung quanh sắc mùi chết chóc, khiến người nào cũng lo sợ.

Ôn Đại Đại dậm chân:

- Chàng vốn là một người thông minh, sao lại có hành động ngu ngốc đến thế, chàng chỉ cần tìm cách thoát thân, xem mọi việc như không có, rồi bàng quang tọa thị nhìn từng tên kẻ thù của chàng bỏ mạng tại đây. Khi đó, mối thù của chàng đã được báo rồi người yêu cũng có, chàng sẽ bằng lòng biết mấy.

Đại Đại thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Ai ngờ chàng cứ một mực muốn ở lại đây, có lý nào chàng lại cùng chết một chỗ với kẻ thù ?

- Nếu ở đây chỉ còn lại kẻ thù của ta thì ta đã đi xa rồi, không ai giữ được ta.

- Thế thì có lý nào chàng lại là vì Lý Lạc Dương và Hải Đại Thiếu ? Như vậy càng lạ lùng hơn nữa bởi họ đâu có nặng tình với chàng ?

- Tuy không thâm tình nhưng họ đều là những con người chánh trực. Đối với bọn ác độc, giảo hoạt, ta sẽ dùng mọi thủ đoạn, nhưng đối với những người chánh trực, ngược lại ta chỉ dùng biện pháp.

Đại Đại hỏi:

- Biện pháp gì ?

- Đó là trung thành, chánh trực đối xử với họ

Ôn Đại Đại ngơ ngác một hồi, nàng buông tiếng thở dài, miệng nói thì thầm:

- Đồ ngốc, đúng là đồ ngốc !

Hai đồng tử cùng nhìn nàng chăm chăm hình như chúng cũng ngơ ngác ngáo.

Tình thế bên ngoài cũng không được yên ổn dù chỉ giây lát. Chợt nghe ba tiếng hô, tiếp đó là tiếng chân người chạy rầm rập xen lẫn tiếng cung tên.

Rồi lại nghe có tiếng:

- Không xong rồi ! Không xong rồi ! Tất cả gia súc đều ngã lăn ra chết !

Hai đồng tử lắng tai nghe, chúng tuy thông minh hơn người, nhưng vì tuổi chúng đang còn quá nhỏ, trong lúc này chúng nghe tiếng hô hoán, chúng cũng kinh hoảng.

Ôn Đại Đại thất sắc:

- Như thế thì làm sao đây ? Các người hãy thu thập châu báu để đem lên rồi thì làm sao cho kịp.

Thiết Trung Đường mỉm cười nói:

- Một khi con người đã chết rồi thì châu báu cũng chẳng dùng được gì.

Ôn Đại Đại nhìn vào mặt Thiết Trung Đường, nàng chợt ôm mặt khóc:

- Thiếp không muốn chết, thiếp không muốn chết, nhất định chàng đừng để thiếp chết ...

Thiệt Trung Đường “hừ” một tiếng rồi đẩy Đại Đại ra.

Tiếng chuông lại ngân, tiếng hát cũng bắt đầu:

- Tiếng chuông thứ ba, thần chết đến, chuẩn bị quan tài mà mai táng.

Hai đồng tử nghe xong chúng quá sợ hãi, chạy đến ôm nhau.

Trong lúc ấy, Lý Kiếm Bạch mặc chiếc áo chẽn xông vào nghiêm giọng:

- Đại loạn sắp xảy ra, những người còn lại hãy tập trung ở trong đại sảnh để tập trung lực lượng.

Ôn Đại Đại ngưng tiếng khóc nói:

- Nếu chúng ta đi thì những thứ ở trong phòng này như thế nào.

Đúng là cái chết sắp phủ xuống đầu, thế mà lại lại vẫn không quên tiền tài, châu báu.

Lý Kiếm Bạch nói dứt khoát:

- Tất cả đồ đạc ở đây, tại hạ sẽ phái người canh giữ. Chỉ cần còn người còn mạng, còn của cải thì một mảy may cũng không thất thoát.

Thiệt Trung Đường trầm ngâm một lát:

- Thế thì đi !

Cũng trong lúc ấy mọi người đã ra

missing page 72, 73

- Đúng như vậy !

Lý Lạc Dương rất cảm kích nhìn Hải Đại Thiểu rồi nói tiếp:

- Chỉ có điều trước khi vượt qua gian khổ, các vị không tránh khỏi tai tiếng.

Tích Lịch Hỏa vỗ bàn:

- Cần gì tai tiếng !

Lý Lạc Dương vừa cười vừa nói:

- Tốt lắm ! Nếu chúng ta đồng tâm hiệp lực, thắng bại như thế nào chưa biết được. Nhưng xin huynh đệ hãy ăn cái đã. Ăn thật no nê rồi hãy chờ chém giết.

Lý Lạc Dương vừa nói xong thì mấy đại hán đã vội vàng mang thức ăn đến đặt ở trên bàn.

Trải qua một ngày suy nghĩ, lo lắng, mọi người như quên ăn uống. Bây giờ nghe mùi rượu thịt lại càng cảm thấy đói bụng như không chờ kịp.

Thiệt Trung Đường vừa nhìn vào thức ăn, chàng liền nói:

- Gia súc đều chết sạch, trong thức ăn và rượu nếu có độc thì chúng ta sẽ như bây giờ gia súc.

Lý Kiếm Bạch phân tích:

- Những thức ăn này đều giữ trong phòng kín và đã được trông coi cẩn thận trước khi chế biến, trừ phi Cửu Tử Quỷ Mẫu có tài thông thiên. Còn không thì không thể có độc.

Phan Thừa Phong phát biểu:

- Không biết Cửu Tử Quỷ Mẫu có bao nhiêu phương pháp hạ độc, phòng bệnh hơn là chữa bệnh. Chi bằng chúng ta hãy đề phòng thì tốt hơn.

Trong lúc ấy Lý Lạc Dương đã rút trong mình ra cây như ý bằng bạc, xóc xóc vào các thức ăn, chỉ trong phút chốc cây như ý đã trở thành màu đen.

Tất cả mọi người nhìn thấy đều biến sắc. Lý Lạc Dương với đôi mắt phiến trách nhìn Lý Kiếm Bạch.

Lý Kiếm Bạch cũng ngạc nhiên:

- Như thế là sao ?

Phan Thừa Phong chen vào:

- Chỉ sợ bọn chúng bỏ thuốc độc vào trong giếng.

Lý Kiếm Bạch hét to:

- Chờ tại hạ điều tra xem thử.

Vừa nói xong, hắn phi thân ra ngoài.

Mọi người đang nhìn nhau thì Lý Kiếm Bạch đã trở về, dáng dấp hoảng hốt:

- Quả đúng như vậy, cả bốn cái giếng đều bị chúng bỏ thuốc độc.

Phan Thừa Phong lưu ý:

- Thế thì trong cơm cũng có độc.

Hắc Tinh Thiên gợi ý:

- Đồ lang sói, có lý nào con mụ ấy muốn chúng ta chết đói tại đây. Lý huynh, hay là chúng ta lấy gà vịt nhưng không nấu mà chỉ đốt lửa để nướng xem như thế nào ?

Lý Kiếm Bạch cho biết:

- Trong nhà bếp từ gà vịt cho đến heo dê đều chết sạch.

Nghe xong, toàn thân Hắc Tinh Thiên chấn động, hắn không nói một lời.

Mọi người nghe mùi thơm hấp dẫn của rượu thịt, nhưng chẳng người nào dám ăn. Họ càng thấy trong bụng cồn cào. Dù cho anh hùng hào kiệt cũng không chịu nổi cơn đói.

Gương mặt của Lý Lạc Dương vẫn lạnh như tiền, chàng suy nghĩ một hồi rồi nói như ra lệnh cho con:

- Kiếm Bạch, hãy truyền lệnh tập trung tất cả trứng gà vịt, rồi đến kho kín mang rượu ra.

Lý Kiếm Bạch vội vàng thực hiện ý của cha. Còn Hải Đại Thiểu thì vỗ bàn vừa cười vừa khen:

- Hay quá, hay quá ! Có trứng nướng lại có rượu ngon, chỉ có thần tiên cũng không hạ độc nổi, chúng ta không chết đói đâu.

Lý Lạc Dương nhìn các hán tử bên ngoài, thấy sắc mặt của họ đều trầm trọng.

Chỉ trong chốc lát, Lý Kiếm Bạch đã mang tất cả trứng và rượu đến.

Nhà họ Lý giàu có tự bao đời, tự nhiên là cất chứa nhiều rượu, sắp đầy cả nửa gian nhà, nhưng trứng gà, vịt thì chỉ có ít, thêm vào đó ít cá khô và thịt gà khô.

Thấy vậy, Lý Lạc Dương hỏi:

- Chỉ từng đó sao ?

- Tất cả thức ăn ở nhà bếp hơn một nửa là thức ăn tươi.

Lý Lạc Dương thở dài hỏi:

- Gồm bao nhiêu trứng gà ?

- Con vừa đếm được năm trăm bảy mươi hai quả.

Phan Thừa Phong nhướng mắt cười :

- Năm trăm bảy mươi hai quả cũng đủ dùng trong mấy ngày mà thôi.

- Huynh đài quên rồi sao, bên ngoài còn có một trăm hai người nữa, họ chỉ còn dựa vào số trứng gà này thôi.

Phan Thừa Phong sững sờ ngồi xuống, toàn thân hấn tựa hồ như mềm nhũn ra.

Lý Lạc Dương cho biết:

- May thay, hằng năm cứ đến ngày lễ hội, toàn thể anh chị em, a hoàn và nội quyến đều đến hành hương ở Triều Sơn. Còn không thì tình huống không thể tưởng tượng nổi.

Tư Đồ Tiểu chợt tiếp lời :

- Vừa rồi tại hạ đã tính toán, cả trong lẫn ngoài gồm có một trăm tư người. Mỗi người nếu chia đều bốn quả trứng thì chỉ còn lại mười hai quả.

Lý Lạc Dương vừa cười vừa khen:

- Huynh đài tính toán thật tinh tường ...

Phan Thừa Phong chợt đứng dậy nói lớn:

- Chúng ta đều là khách của nhà họ Lý, có lý nào nhận sự đãi ngộ đồng bằng với gia nhân ?

Lý Lạc Dương nghe xong trầm giọng:

- Họ cũng là người được sanh ra từ bụng mẹ, tại sao lại không đãi ngộ họ như huynh đài ?

- Tuy cùng là người cả, nhưng giai cấp thì khác nhau.

Hải Đại Thiệu nổi giận lôi đình:

- Có gì không giống nhau, chỉ sợ Lý đại ca đây đối với huynh đệ còn sâu đậm hơn cả các hạ. Nếu lấy trung nghĩa, hiệp khí ra mà luận thì các huynh đệ ấy so với các hạ còn cao hơn nhiều.

Phan Thừa Phong cười nhạt:

- Người nên biết rằng trong giây phút này mọi người đều không muốn chứng kiến ta với người động thủ, nên người cố ý dùng lời lẽ khích bác ta..

Hải Đại Thiệu vẫn xem Phan Thừa Phong như chẳng ra gì:

- Không phải chỉ trong giây phút này, dieều đó mỗ đã nói từ lâu.

Lý Lạc Dương lên tiếng:

- Xin hai vị đừng tranh cãi nữa, còn lại mười hai quả trứng, mỗi người ở đây được phân một quả nữa là xong,

Hải Đại Thiệu cười ha hả:

- Mỗ không phải vì chuyện trứng gà, chỉ có điều mỗ không chịu nổi câu nói thối tha của hần.

Liền đó, Lý Lạc Dương truyền lệnh nhóm bốn đồng tử trong đại sảnh, mang bốn vò rượu ra. Vì cả bốn cái giếng đều có độc nên lược trứng phải lấy nước rửa mặt để nấu.

Trứng lược xong, rõ ràng mỗi người được phân năm quả.

Hải Đại Thiệu nhận trứng xong, hần liền mở vò rượu, miệng hớp một ngụm rượu nhai một quả trứng, chẳng mấy chốc ráo sạch.

Còn Tích Lịch Hỏa ăn đến quả trứng thứ tư, hần dừng một lát rồi tu một hơi rượu thật dài, thế là quả trứng thứ năm cũng nuốt gọn rồi hần kê hai cái bàn nằm xuống ngáy khò khò.

Phan Thừa Phong thì chỉ bóc một quả, hẵn chia ra tám miếng. Bốn quả trứng còn lại hẵn cẩn thận bỏ vào túi áo.

Có người thì ăn hai quả, có người thì ăn ba quả. Tất cả mọi người ngày thường đều ăn sơn hào hải vị, hôm nay chỉ có mấy quả trứng luộc nhưng lại ăn thật ngon miệng.

Hải Đại Thiểu liếc nhìn cười ngặt ngoẽo:

- Cho đến bây giờ mới biết rằng trứng luộc ngon đến như thế.

Chỉ có Vân Tranh cứ cúi mặt nhai trứng, đôi mắt chàng vô ý nhìn Đại Đại đang ngồi cạnh Thiết Trung Đường. Cái trứng thứ hai Vân Tranh muốn nuốt, nhưng chàng nuốt không trôi.

Chàng chỉ uống một ly rượu nhưng mặt chàng đỏ phừng, thế là Vân Tranh ngừng mặt nhìn chăm chăm vào Đại Đại không cần phải giữ ý tứ.

Đêm càng về khuya, trong đại sảnh đều im lặng, những đồng lửa ở bên ngoài cũng đã cháy tàn. Bóng đêm sặc mùi tử khí lại chàng nặng nề hơn.

Mọi người ở trong đại sảnh hình như đã ngủ cả, thực ra không một ai ngủ được. Chốc chốc, Phan Thừa Phong lại thò tay vào túi lấy trứng gà ra nhìn rồi lại bỏ vào trong túi.

Đến lúc quá nửa đêm thì Vân Tranh đã say mềm, chàng gục đầu xuống bàn, miệng nói lâm râm. Nếu nghe kỹ, thì ra Vân Tranh cứ gọi tên Ôn Đại Đại.

Thiết Trung Đường ngồi nhắm mắt ở trên ghế, lòng chàng vừa thương cảm vừa đau khổ nhìn Vân Tranh.

Lý Lạc Dương đi thật nhẹ nhàng chợt nghe tiếng Lý Kiếm Bạch hỏi:

- Gia gia, gia gia sao không chớp mắt một chút.

- Con ngủ đi, gia gia vừa ngủ được một giấc.

- Con cũng không ngủ được, chẳng biết đêm nay bọn chúng đến hay không?

Lý Lạc Dương lắc đầu bước ra phía trước thềm. Những đại hán tuần tra đều chăm chú nhìn ra phía đầu thành.

Chợt nghe tiếng nói của Tư Đồ Tiếu ở sau lưng:

- Mong sao đêm nay bọn chúng tấn công thì huynh đệ ta còn chút ý chí. Còn không, kéo thêm vài hôm nữa, chỉ sợ ...

Lý Lạc Dương nói chậm rãi:

- Chờ vài ngày nữa, nếu họ không đến thì chúng ta đánh ra.

Tư Đồ Tiếu góp ý:

- Kẻ thù ở trong chỗ tối, chúng ta ở chỗ sáng, nếu đánh ắt dữ nhiều lành ít. Hà huống ... Lý huynh còn cả một gia tài ở đây.

Lý Lạc Dương cúi đầu xuống một hồi lâu không nói một lời.

Mọi người quan tâm phòng bị, canh gác tuần tra suốt đêm. Trời đã bắt đầu hé sáng.

Không ai nói với ai, nhưng đều vùng dậy, trên nét mặt ai nấy đều nghiêm trang, không ai muốn chuyện trò với ai cả.

Vân Tranh vẫn chưa tỉnh rượu, đầu chàng nhúc như búa bổ, chàng lại mở vò rượu tu một hơi dài.

Chỉ trong vòng một đêm nhưng dáng dấp của chàng thật là tiêu tụy.

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường tới gần Phan Thừa Phong, vỗ vào vai hấn nói:

- Hãy đưa lão phu đi tản bộ một lát được không ?

Phan Thừa Phong đáp:

- Tự nhiên là được

Nghe vậy, Ôn Đại Đại cũng từ từ đứng dậy nhưng Thiết Trung Đường vội nói:

- Cô nương cứ ở lại đây.

Ôn Đại Đại gật đầu rồi ngồi xuống.

Lý Lạc Dương căn dặn:

- Đi tản bộ ở trong viện thì không hại gì nhưng các vị cũng cần quan tâm!

Ra khỏi đại sảnh, Phan Thừa Phong cười nham hiểm, hấn nói thầm:

- Lão gia gọi tại hạ ra, có xảo kế gì muốn thi triển?

Thiết Trung Đường đáp:

- Người đoán trúng!

Phan Thừa Phong phấn khởi nói:

- Ở đây đông người, ra phía sau rồi hãy bàn.

- Người tìm cách đưa Hải Đại Thiểu, phụ tử họ Lý và Vân Tranh ra ngoài ta sẽ cho người biết kế hay để thoát thân.

Phan Thừa Phong mừng hỏi:

- Đúng không ?

- Nếu người không tin thì thôi !

- Điều đó có khó gì.

Phan Thừa Phong nói tự phụ, hắn vừa chuyển mình đi thì Hải Đại Thiếu cũng đang đứng ở trên thềm với hai phụ tử họ Lý đang chuyện trò với gia nhân. Vân Tranh cũng chân nam đá chân bắc đi tới, miệng chàng cứ lảm nhảm.

Thiết Trung Đường nghiêm giọng:

- Người hãy dụ họ ra phía sau đại sảnh, rồi tìm một nơi kín đáo để xem động tĩnh ở trong đại sảnh như thế nào, còn tất cả công việc khác ta sẽ xử trí.

Phan Thừa Phong đáp:

- Được !

Quả nhiên hắn chạy tới nắm vai Vân Tranh.

Vân Tranh say mềm hất tay Thừa Phong nói:

- Người muốn gì đây ?

Phan Thừa Phong ngửi sặc cả mùi rượu, nói với Vân Tranh :

- Người say rồi, ta đưa người đi nghỉ.

Nhưng thực ra, Phan Thừa Phong đã lẹ điểm vào á huyệt.

Vân Tranh vừa không làm chủ được thân, miệng chàng lại không nói được nên bị Phan Thừa Phong nửa đỡ, nửa kéo chàng ra phía sau đại sảnh. Hắn quay lại nhìn thì đã không thấy Thiết Trung Đường.

Phan Thừa Phong tìm được một nơi kín đáo, rồi hắn nói đủ Vân Tranh nghe:

- Hãy ở đây mà xem !

Tuy Vân Tranh không nói được nhưng trong lòng lại rất giận dữ:

- Người đối xử với ta như thế này, ta không thèm nhìn.

Thế rồi Vân Tranh nhắm mắt ngủ vùi.

Phan Thừa Phong nhú mày suy nghĩ:

“Tên thiếu niên này xem ra thật quật cường, nếu ta dùng sức mạnh, vị tất hắn chịu mở mắt ra nhìn.”

Trong lòng đang khó xử, Thiết Trung Đường chợt phóng tới nghiêm giọng:

- Người xem hắn say đến mở mắt không ra, còn bảo hắn nhìn cái nổi gì?

Vân Tranh nổi giận tự nói trong lòng:

- Ai bảo ta say, ta quyết mở mắt ra nhìn cho mà xem.

Thế là Vân Tranh mở mắt quay nhìn vào bên trong.

Phan Thừa Phong thấy Thiết Trung Đường chỉ nói một câu, Vân Tranh đã mở mắt, trong lòng hắn vừa khâm phục, lại vừa buồn cười :

“Tên già này biết cả tâm lý tên ma men”

Nên biết rằng người say rượu không bao giờ tự nhận là đang say.

Thiết Trung Đường vỗ vào vai Phan Thừa Phong :

- Trách nhiệm của người đã xong, hãy đi mau.

Phan Thừa Phong cũng nảy ý tò mò, hấn nghĩ rằng ắt trong đại sảnh có việc gì đó cần nhìn cho biết. Nhưng khi hấn thấy đôi mắt của Thiết Trung Đường, hấn đành phải đi.

Thiết Trung Đường và Vân Tranh cùng đứng trước cửa nhìn vào bên trong, thấy Ôn Đại Đại vừa đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng liền bị Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ cản đường. Đại Đại hỏi:

- Các người muốn làm gì đây ?

- Tư Đồ huynh muốn nói chuyện với đại tẩu.

Đại Đại nói xằng:

- Nói gì, ta không nhận ra hấn.

Bỗng nhiên Tư Đồ Tiểu nắm vào mạch môn của Đại Đại, rồi cười nhạt:

- Con tiện nhân, người dám nói là không biết ta, ta đã nuôi người cả chục năm nay. Nuôi một con chó mà nó còn biết trả ơn.

Ôn Đại Đại bị Tư Đồ Tiểu nắm ở mạch môn đau quá, thế mà vẫn cố nở nụ cười duyên dáng:

- Thiếp đã theo chàng vui vẻ, tại sao chàng lại nặng lời như thế.

Ở bên ngoài, Thiết Trung Đường vừa cười vừa suy nghĩ:

- Quả nhiên là không ra khỏi dự định của mình, chỉ cần chúng ta ra đại sảnh, Tư Đồ Tiểu sẽ không chịu nổi, tự nhiên hấn phải bức con tiện nhân này.

Liếc mắt nhìn, thấy Vân Tranh mở to mắt, mặt biểu lộ nét ngạc nhiên. Dĩ nhiên chàng đã thấy rõ tình huống đang diễn ra trong đại sảnh, thế là chàng tỉnh rượu ngay.

Chợt nghe Tư Đồ Tiểu nói:

- Ta bảo người đi theo với gã thiếu niên ấy để tìm ra sào huyệt của hấn, tại sao mới nửa đường người đã bỏ hấn để chạy theo cái thằng già sắp chết ?

Vừa nghe đến đó, toàn thân Vân Tranh toát mồ hôi lạnh.

Thiết Trung Đường nhìn Vân Tranh, trong bụng thầm nghĩ:

“VẬY CŨNG ĐỦ RỒI. NẾU ĐỂ CHO TƯ ĐỒ TIỂU ÉP HỎI NỮA THÌ CON TIỆN NHÂN ẤY CŨNG BÁN CẢ MÌNH NHƯ CHƠI.”

Vừa nghĩ đến đó, chàng đẩy mạnh cánh cửa sổ bằng Vân Tranh rồi như điện chớp vượt qua cửa.

Thiết Trung Đường không chú ý đến Tư Đồ Tiểu, Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ. Chàng giải huyết đạo cho Vân Tranh rồi nghiêm giọng hỏi:

- Người nghe rõ chưa ?

Vân Tranh lau mồ hôi trên trán nghiêng răng nói:

- Con tiện nhân !

Thiết Trung Đường nói rất ôn hoà:

- Người đã biết hấn là con tiện nhân, tại sao lại đau khổ vì hấn. Nếu người còn đau khổ vì con tiện nhân ấy thì không đáng một trang nam tử hán.

Vân Tranh cúi đầu ngơ ngác một hồi, chàng thở dài một tiếng.

- Tình thế trong lúc này rất nghiêm trọng, bọn chúng đều biết người là đệ tử của Đại Kỳ Môn, chắc chắn bọn chúng không dám ra tay động đến người, nhưng người cũng cần lưu ý không nên vọng động.

Vân Tranh gật đầu, bỗng nhiên chàng ngừng đầu lên, vừa thấy Thiết Trung Đường, chàng vội hỏi:

- Lão là ai ? Mà quá quắt đến thế ? Tại sao việc gì cũng không qua mặt được lão ?

Đôi mắt của Vân Tranh vừa biểu lộ sự kinh hoàng, vừa kính sợ. Thiết Trung Đường không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, chàng nói với Vân Tranh:

- Lão phu là ai ? Sau này tự khắc biết.

- Tại sao bây giờ lão không nói ?

- Nếu nói bây giờ thì tình hình trở nên đại biến.

Giọng nói của Thiết Trung Đường rất nghiêm trọng khiến bất cứ ai nghe xong đều không dám hỏi lại.

Chợt nghe có tiếng hét to :

- Người nào ở trong đó ?

Sau tiếng nạt là tiếng gió bay lại.

Thiết Trung Đường nghiêm giọng:

- Người hãy thừa cơ mà đi, còn lão đến ứng phó.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ kẻ trước người sau, lẳng không bay xuống vừa thấy Thiết Trung Đường thư thả đi tới, cả hai cùng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Thì ra là lão.

- Chính thị lão phu, có điều gì chỉ giáo ?

Hắc Tinh Thiên nghi ngờ hỏi:

- Đại loạn sắp tới, lão ở đây để làm gì ?

Thiệt Trung Đường cười nhạt rồi đi không màn gì đến chúng.

Hắc Tinh Thiên nhú mày nói:

- Cái lão già này, ta càng nhìn càng thấy lão cổ quái !

- Tiểu đệ trông lão ta rất thần bí, thậm chí tiểu đệ còn nghi hắn là người của Đại Kỳ Môn cải trang. Nhưng khi nhìn lão ta với Vân Tranh thì tiểu đệ nghĩ rằng không phải.

Hắc Tinh Thiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cũng có khi lão diễn cả hai vai ?

Bạch Tinh Võ lắc đầu nói:

- Cái tên họ Vân thì quá xung động, nhìn dáng dấp khổ của hắn, chắc chắn là không giả, chỉ từng ấy tiểu đệ đủ đảm bảo.

Cả hai người này bụng dạ tuy có thâm trầm nhưng chúng cũng không thể nào thấy hết ngọn ngành, khúc chiết.

Hắc Tinh Thiên nói:

- Lão già ấy rất bí mật, chỉ cần lão ta không dính líu gì đến chúng ta, hà tất chúng ta phải quan tâm.

Trong lúc ấy cả mười hai đội gia đình, hán tử đều bị kích động, người nào cũng sẵn sàng tư thế, tên vào cung, đao kiếm đều rút ra khỏi vỏ, tuần tra khắp bốn mặt.

Lý Kiếm Bạch chạy tới như bay rồi nghiêm sắc mặt nói:

- Gia phụ xin mời quý vị hãy vào trong đại sảnh. Còn huynh đệ thì dầu ở đâu không được vọng động.

Mọi người đi kiểm tra một vòng không phát hiện được gì thêm cũng lục tục kéo về đại sảnh.

Lý Lạc Dương đi qua đi lại trước đại sảnh, nhìn thấy mọi người đến, họ liền dừng chân nói:

- Trong giờ phút này, lực lượng của chúng ta đã tập trung, tinh thần đang phấn chấn, chúng ta không nên căn cứ vào những dự báo của bọn chúng, sẽ phân tán lực lượng, tinh thần hoảng loạn để bị đối phương lợi dụng sơ hở của ta.

Tích Lịch Hỏa nóng nảy nói lớn:

- Như thế này là cái bẫy chờ thỏ, chưa phải là biện pháp tốt nhất.

Lý Lạc Dương trầm tĩnh hỏi lại:

- Thế thì huynh đài có cao kiến gì ?

Tích Lịch Hỏa ngơ ngác một hồi, hấn mở miệng định nói gì đó nhưng không nói được.

Mặt trời đã lên cao, tâm lý của mọi người đều nôn nóng, nhưng chưa thấy hiện tượng gì khác xảy ra, lợi dụng thời điểm này họ đều lấy trứng ra ăn. Tuy là tình huynh đệ nhưng chẳng ai khách sáo với ai cả.

Hải Đại Thiểu nhìn mọi người đang no bụng, hấn lại cồn cào hơn. Hấn vỗ vào bụng cười lớn:

- Tuy mỡ là anh hùng nhưng lại không thắng cái bì da này.

Tích Lịch Hỏa thì đang ôm vò rượu, vừa tu vừa mắng:

- Con giặc già, mùi vị của cái đờn đúng là không chịu nổi, bụng của lão phu cũng sôi lên rồn rột.

Phan Thừa Phong bóc một quả trứng, hấn cố đi qua đi về trước Hải Đại Thiểu rồi hấn cắn một miếng, thở một hơi.

Hải Đại Thiểu trợn mắt ra nhìn theo quả trứng trên tay Phan Thừa Phong, hấn không kềm nổi nước miếng, nhổ dài rồi mắng toáng lên:

- Thứ trứng luộc có ngon lành gì đâu ?

Phan Thừa Phong nói mỉa mai:

- Không ngon, không ngon gì nhưng ăn vào mới biết.

Hải Đại Thiểu mắc cỡ đỏ mặt, bỗng nhiên hấn đứng phắt dậy. Phan Thừa Phong phản xạ lùi lại một bước nhưng Hải Đại Thiểu cười cười:

- Tiểu tử đừng lo, mỡ không giết quả trứng đâu.

Thấy vậy, mọi người cười vang xua dịu phần nào không khí lặng lẽ, chết chóc ở trong đại sảnh, nét mặt của Vân Tranh cũng hé nụ cười.

Tinh thần của hết thầy đại hán bị sa sút nhiều. Về võ công họ không bằng quần hào trong đại sảnh. Bị đói một ngày đầu nhức chân mềm nhũn.

Lý Lạc Dương chăm chú nhìn ra phía bên ngoài rồi thì thầm:

- Hoàng hôn, tối đa là tới hoàng hôn.

Chợt nghe một tiếng chuông nữa, kể đó là tiếng hát:

“Tiếng chuông thứ tư, đối đến phát hoảng, xin biểu thịt heo để người nếm thử ?

Tiếng hát chưa dứt đã thấy phía ngoài tường có hơn mười gậy trúc cao quá đầu tường, trên đầu mỗi gậy trúc đều có buộc vào một con heo quay mùi thơm theo gió bay vào.

Màu da heo quay vàng rộm, óng ánh dưới ánh nắng mặt trời, mùi thơm cứ hắt theo gió bay vào, những người tuy không thấy chỉ nghe nói cũng phát thèm.

Tất cả đại hán ở trong viện đều xôn xao, cứ đứng nhìn sững sốt ra phía ngoài tường rào.

Chợt nghe tiếng mắng của một đại hán:

- Phụ mẫu ơi ! Thịt gà, thịt vịt chúng tớ đều ních cả rồi, còn thịt heo thì thật là hiếm có, huynh đệ ơi hãy nhìn thử xem.

Đại hán này lấp tên vào cung bắn ra.

Ai ngờ khi mũi tên vừa tới mặt tường rào, bỗng nhiên mũi tên lao đảo rơi xuống đất. Mọi người thấy bên ngoài cũng phòng bị chu đáo nên ai nấy cảm thấy tình hình nghiêm trọng hơn.

Thiệt Trung Đường nhìn ra con heo quay, chàng liên tưởng tới một người thiếu nữ chưa bao giờ được ăn. Đó là thiếu nữ Thủy Linh Quang. Chàng nhớ lại tiếng hát của Thủy Linh Quang:

- ... Da heo mỡ chảy ròn, quay thật vàng, muối cất một miếng, xin mời chàng ăn, chàng ăn một miếng ...

Hải Đại Thiếu đi qua đi lại trong đại sảnh, nước miếng chảy ròn, hấn mắng:

- Thứ thịt heo ấy, mỡ bảo đảm rất đắng, không nên ăn vào.

Lý Lạc Dương nói:

- Chưa hẳn là đắng nhưng chắc chắn là có độc.

Nói chưa dứt đã thấy mười bóng người nhảy lên đầu gậy trúc.

--- o0o ---

Hồi 8

Minh Châu Buộc Hồn

Trong số mười người ấy có cả nam cả nữ. Có đại hán thì cụt tay, có đại hán trọc đầu, còn có một số thiếu nữ mặc áo màu thật rực rỡ.

Trong tay mỗi người đều có một cây đao thất thủ sáng như tuyết, thân pháp thật nhẹ nhàng, họ phi thân lên đầu cây trúc, tựa hồ như họ bay theo ngọn gió.

Thấy thế, Phan Thừa Phong thất kinh:

- Những người này là Cửu Quý Tử môn hạ của Quỷ Mẫu, đó là Thất Ma Nữ, chẳng biết bọn chúng định giở trò gì đây ?

Vừa thấy bọn chúng đứng trên đầu cây trúc, bỗng nhiên lộn đầu rơi xuống, tựa hồ như họ đứng không vững nên bị té xuống. Chỉ trong chớp mắt, chân họ kẹp vào cây trúc, cây đao thất thủ ở trong tay múa một cái tức thì mỗi người đã cắt một miếng thịt heo quay bỏ vào miệng ăn.

Một đại hán cụt tay cười lớn:

- Đủ thấy chưa, thịt heo không hề có độc, chỉ cần các người có gan thì cứ ra mà mang vào.

Lý Lạc Dương ra lệnh:

- Phóng tên !

Thế là tên bắn ra như mưa. Những người đứng trên đầu cây trúc bỗng nhiên phi thân ra hứng tên. Chỉ thấy họ bay giữa hư không một hồi, tất cả mũi tên đều bị họ bắt hết. Không có một mũi tên nào rơi xuống đất.

Một lát sau không thấy bóng dáng của họ, chỉ còn lại mười con heo quay ở trên đầu cây trúc cùng với tiếng cười chế nhạo của họ.

Tư Đồ Tiểu tam tắc khen:

- Tài khinh công giỏi quá, thủ pháp cũng thật giỏi, chỉ sợ võ công của họ không thấp hơn huynh đệ chúng ta.

Lý Lạc Dương nhận định:

- Vừa rồi bọn chúng muốn chứng minh không có độc trong thịt heo quả để dụ chúng ta ra cướp, đồng thời bọn chúng cũng biểu diễn võ công thị uy chúng ta.

Đột nhiên Hải Đại Thiểu phóng ra phía ngoài rút trong bụng ra một sợi dây thừng dài, cột một cái thùng lọng rồi phóng ra.

Thấy vậy, Phan Thừa Phong vừa cười vừa nói:

- Đúng là tên giặc cướp nên trong người đều có đủ dụng cụ ăn cướp.

Nói chưa dứt lời thì cái thòng lọng đã quàng vào con heo quay. Hắn lấy hết sức kéo mạnh, con heo quay rời khỏi ngọn trúc. Bỗng thấy có một bóng người ở ngoài tường rào phóng lên, tay múa đao chặt đứt sợi dây thừng.

Hải Đại Thiếu nổi trận lôi đình.

- Người dám !

Rồi chưởng trái đưa lên, dùng thế lăng không bay ra ngoài, chưởng phong của hắn mãnh liệt vô cùng.

Người ở ngoài thành trông dáng khô cằn, múa đao nhắm vào mạch môn của Hải Đại Thiếu, thân pháp của người này đáng khâm phục, tuy ở trên không nhưng thay đổi chiêu thức chẳng khác gì cá lội trong nước.

Tay phải của Hải Đại Thiếu giữ chặt con heo quay, tay trái phóng chiêu đoạt cây đao.

Lại nghe có tiếng nói:

- Người đã ra ngoài tường rào đừng nghĩ đến chuyện trở vào ?

Một đại hán chột một mắt, như con chim ưng vỗ mồi, tay trái hắn thông xuống, tay phải đánh vào ngực Hải Đại Thiếu. Hắn vừa hạ xuống liền bị Hải Đại Thiếu phóng ra một chưởng, buộc hắn phải tức khắc bay ra mấy bước, hắn liền phóng cước đá vào mặt Hải Đại Thiếu.

Hải Đại Thiếu bị tấn công cả hai mặt, chân khí không được liên tục nên phải lách mình tránh hai chiêu thì thân mình Hải Đại Thiếu đã rơi xuống phía ngoài hàng rào, hắn đang lâm vào cảnh dữ nhiều lành ít.

Quần hào ở trong đại sảnh thấy vậy đều thất kinh, tất cả đều phóng ra. Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nhất tề bay ra tay họ liền phóng ám khí chia ra làm hai nhằm đánh vào hai người ở ngoài thành.

Hải Đại Thiếu hét lên một tiếng, ưỡn ngực chịu một chưởng của người khô cằn, toàn thân Hải Đại Thiếu bay lùi, thuận mình Hải Đại Thiếu dùng thế lăng không cân đầu bay vào trong viện.

Tích Lịch Hỏa vội hỏi:

- Người có bị thương không ?

Hải Đại Thiếu cười như điên:

- Cái thân hình của mỗ, một vài quyền có sao ? Chịu một quyền mà đổi một con heo béo thì cũng xứng việc mua bán rồi.

Tích Lịch Hỏa cười chế nhạo :

- Nè, quý con, quý cháu ở bên ngoài đã nghe chưa, không làm trầy da của lão gia.

Lúc ấy những người ở ngoài tường đều khuất bóng và cũng không ai đối đáp một lời.

Hải Đại Thiếu mang con heo quay vào đại sảnh, hấn rút cây đao ra rồi nói:

- Mỗi người một miếng thịt heo, chỉ có người nào vừa ăn trứng gà trước mặt mỡ thì không có !

Hấn múa đao cắt một miếng thịt heo, nói tiếp:

- Quả là thịt heo do tên ăn cướp đi cướp được, xin đừng ăn.

- Bọn chúng cắt ở chỗ không có độc, còn nơi khác lại không có độc hay sao ?

Hải Đại Thiếu mắng thăm:

- Người không được ăn thịt heo, mắc cỡ đỏ mặt tía tai rồi người bày chuyện hay sao ?

Bạch Tinh Võ lấy cây Kim bạc ở trong người ra đâm vào thịt, cây kim bạc trở thành màu đen. Thấy vậy, Hải Đại Thiếu giật mình, Tư Đồ Tiểu nói với Phan Thừa Phong:

- May thay quyền của hấn nhẹ, nếu không thì khốn.

Hải Đại Thiếu cũng gật gật đầu, nhưng lúc này nơi miệng Hải Đại Thiếu máu tươi chảy ra. Nguyên do đại hán chợt mất phóng một quyền từ lảng không xuống nhưng sức quyền không phải nhẹ. Hải Đại Thiếu không còn cảm hứng, hấn bấm bụng chịu đựng chỉ chờ khi mọi người ăn thịt xong rồi hãy hay, nào ngờ thịt cũng không ăn được.

Chỉ có Vân Tranh không nói năng gì cả, chàng rảo bước ra ngoài, lấy một cây cung, một ống tên của một đại hán rồi lắp tên vào bắn ra bên ngoài .

Mũi tên phóng như sao băng cắm vào đầu con heo quay . Vân Tranh bắn liên hồi, chẳng mấy chốc cả mười con heo quay đều bị chàng bắn rơi xuống.

Thấy vậy các đại hán ở trong viện vỗ tay hoan hô, bọn Tư Đồ Tiểu cũng ngậm lo lắng may chỉ có một mình Ôn Đại Đại thì chưa hề chứng kiến.

Tiếng hoan hô vừa dứt, phía ngoài đường đột nhiên có tiếng vọng vào:

- Tên nào đó, tiền pháp hay đấy nhưng liệu có dám đứng lên đầu tường để chúng ta nhìn một chút chơi ?

Thiệt Trung Đường buộc miệng:

- Không nên ra !

Chợt nghe Vân Tranh hét to:

- Thiếu gia chỉ đứng trong viện, các người muốn nhìn thì cứ nhìn.

Tay trái chàng cầm cung, tay phải sẵn sàng ba mũi tên.

Có tiếng phía ngoài tường:

- Ta vào nhìn đây !

Một thiếu nữ tung thân thật nhẹ nhàng, uốn éo như nàng tiên.

Vân Tranh hỏi:

- Nhìn rõ chưa ?

Nói xong phóng một lúc ba mũi tên xé gió bay ra thành chữ phẩm !

Thiếu nữ bên ngoài khen:

- Quả không sai !

Hai tay thiếu nữ bắt hai mũi tên, dùng chân đá vào mũi tên còn lại, thân pháp thiếu nữ như tiên nữ đang múa giữa trời .

Không ngờ Vân Tranh lại lắp tên nói:

- Còn nữa !

Lại ba mũi tên xé gió bay ra. Ba mũi tên khi phóng ra tuy có trước có sau, nhưng thế đều mạnh và bay ngang nhau .

Thấy vậy, tuy mọi người đều cảm thấy hưng phấn một chút, nhưng rồi ai nấy đều không chịu nổi cơn đói bụng, giống như cổ họng bị ma bóp .

Đến khi trời chiều, hầu hết đại hán đều không chịu nổi, họ đứng dựa vào tường. Dưới ánh tịch dương nhìn dáng dấp của họ thật là tội nghiệp.

Ai nấy đều bị cơn đói hoành hành, không ai dám uống thêm rượu, không dám nói với ai một lời .

Lý Lạc Dương nhìn cảnh tiêu điều từ bên trong đến bên ngoài rồi nghiêm giọng:

- Lão phu quyết định xông ra đánh một trận, có người nào theo lão phu ?

Câu hỏi của Lý Lạc Dương như roi đánh vào người họ. Từ Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ , Vân Tranh, Tích Lịch Hỏa như bị roi đánh vào người, tất cả đều đứng dậy .

Tư Đồ Tiểu vừa cười vừa nói:

- Sống chết thành hay bại là ở lần này. Lý đại ca, trước khi đại ca quyết định xin hãy suy nghĩ thật kỹ thì tốt hơn.

- Suốt đời tại hạ lúc nào cũng hết sức cẩn thận, nhưng trong thời khắc này dồn vào cái thế không thể không quyết định.

Câu nói vừa dứt, Lý Lạc Dương nhìn trừng trừng đến mọi người rồi nói tiếp:

- Nếu chúng ta cứ để bị vây hãm ở đây, không bằng liều chết xông ra .

- Chờ thêm hai ngày nữa, hi vọng có cứu tinh đến ...

- Ý tại hạ đã quyết, bất tất huynh đài nhiều lời. Nếu có người nào không muốn ra đánh thì hãy giữ chỗ này, tuyệt nhiên tại hạ không phiền trách gì .

Bình thường, Lý Lạc Dương lúc nào cũng nói năng nhu hòa dễ nghe, nhưng bây giờ họ Lý nói như đinh đóng cột, hai mắt nhìn một vòng rồi nói tiếp:

- Ai muốn ra đánh xin đưa tay lên.

Tích Lịch Hỏa, Vân Tranh liền giơ tay lên.

Bạch Tinh Võ ngấp ngừng một lát rồi cũng từ từ đưa tay lên, miệng hấn nói nhỏ:

- Tư Đồ huynh, huynh ...

Tư Đồ Tiểu miễn cưỡng nói:

- Tiểu đệ cũng ra.

Lý Lạc Dương gật đầu:

- Từng ấy người cũng đủ rồi .

Lý Kiếm Bạch nói:

- Hải Đại Thiểu bị thương không đi được, còn lão tiên sinh thì không biết võ công, tự nhiên là ở lại đây .

Hải Đại Thiểu chợt vùng dậy la lớn:

- Ai bảo mỗi bị thương không đi được ? Các vị cứ xông ra, nhường mỗi mở đường cho,

Lý Kiếm Bạch múa trường kiếm nói:

- Hãy nhường tiểu đệ mở đường.

Tích Lịch Hỏa vừa cười vừa nói;

- Trách nhiệm mở đường, không ai qua mặt được lão phu .

Cả Hải Đại Thiểu và Vân Tranh đều hỏi:

- Vì sao ?

Tích Lịch Hỏa vỗ vào cái bao mang ở bụng:

- Chỉ bằng với mấy viên Tích Lịch của lão phu xông pha trong chốn thiên binh vạn mã có thể mở được đường máu .

- Nếu như vậy, có lẽ trách nhiệm mở đường xin nhờ huynh đài, còn Hải Đại Hiệp và Lý tiểu nhi giúp sức.

Kế đó Lý Lạc Dương nhìn Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ:

- Còn Hắc Bạch song tinh đoạn hậu, tại hạ và Tư Đồ huynh ở giữa để tiếp ứng. Bất luận tình hình như thế nào, chỉ cần tiền hậu cứu nhau, không được để mất liên lạc.

Thấy không nhắc gì tới mình, Hải Đại Thiếu nổi giận:

- Còn mỗ đây, có lý nào Lý đại ca quên mỗ.

Lý Lạc Dương bước tới nói với Hải Đại Thiếu :

- Huynh dài ...

Đột nhiên Lý Lạc Dương phóng tay điểm vào huyết đạo ở trên đầu Hải Đại Thiếu rồi nói tiếp:

- Vết thương của huynh dài chưa lành, không thể vọng động.

Hải Đại Thiếu vừa tức vừa giận, nhưng không có cách nào tranh biện.

Lý Lạc Dương ra lệnh:

- Huynh đệ ở bên ngoài sẵn sàng cung tên, bất luận như thế nào cũng không để chúng xông vào .

Phan Thừa Phong ứng lời:

- Ở đây đã có tại hạ !

Lý Kiếm Bạch cười nhạt, nhìn Phan Thừa Phong:

- Vốn không có người nào muốn các hạ xông ra .

Thế là mọi người sửa soạn y phục xem chừng binh khí . Vân Tranh múa trường kiếm, chàng chột thở dài :

- Trong lúc này nếu có hấn ở đây thì tốt biết mấy .

Lý Kiếm Bạch hỏi:

- Người nào ?

Vân Tranh thở dài:

- Người này là sư huynh của tại hạ, người ấy khôn ngoan hơn tại hạ nhiều, tuy đang ở trong hỗn loạn nhưng vẫn trầm tĩnh, thông minh, chỉ tiếc rằng ...

Vân Tranh liếc nhìn Tư Đồ Tiểu rồi chàng nói giọng hận thù:

- Chỉ tiếc rằng hấn đã phản bội sư môn, nhận kẻ thù làm phụ thân, nếu tại hạ gặp hấn, chắc chắn một trận sống chết với hấn.

Thiệt Trung Đường có cảm giác như hơi lạnh từ trong lòng dâng lên, chàng từ từ nhắm mắt lại.

Lý Lạc Dương cởi chiếc áo dài, mang trường kiếm thét lên:

- Mặt trời vẫn chưa tắt, đây là thời điểm tốt nhất để chiến đấu, chúng ta hãy xông ra.

Trong đại sảnh, binh khí tuốt ra khỏi vỏ, kiếm khí nghe lạnh người, không khí vô cùng hồi hộp khẩn trương.

Thiết Trung Đường vội ngừng đầu lên, nghiêm giọng:

- Tình hình đã như vậy rồi, quý vị cùng ra đánh, lão phu sẽ ở đây đánh trống trợ uy, nhưng ...

Chàng nhìn mọi người rồi nói tiếp:

- Chỉ trong vòng nửa giờ, nếu sự việc không thành thì hãy rút lui tức khắc để tránh sự hi sinh.

Tư Đồ Tiểu tiếp lời:

- Đúng là như vậy, trong vòng nửa giờ nếu chúng ta không thắng thì hãy rút lui, tính toán kế khác.

Lý Lạc Dương suy nghĩ một hồi cũng đồng ý như vậy .

- Lão phu lấy trống làm hiệu, cứ một tiếng trống là đến thời điểm.

Thiết Trung Đường ước hẹn.

Lúc này tinh thần của tất cả gia đình hán tử đều phấn chấn. Mùi chết chóc bao trùm, chỉ trong chớp mắt, ngọn lửa chiến đấu như thiêu như đốt trong mỗi người.

Tích Lịch Hỏa hét lên một tiếng phóng ra ngoài viện. Vân Tranh, Lý Kiếm Bạch cũng huy động trường kiếm tiếp theo sau. Cả hai đều là những thiếu niên anh tuấn, thân thể tráng kiện. Tích Lịch Hỏa giục dây cung tên phóng ngay lên mặt tường. Cũng khi ấy, Tích Lịch Hỏa lấy ra một nắm đạn màu xanh sẫm thi triển tài năng.

“Tích Lịch Chưởng Đạn Kim Cung” nổi tiếng trong giang hồ. Hắn bắn luôn mấy viên ra ngoài. Sau khi đạn rơi xuống đất chúng nổ như tiếng sấm, rồi cháy như con rồng lửa .

Phía ngoài tường rào là khoảng đất trống, xa xa là cánh đồng rậm. Ngọn lửa của phi đạn kéo dài thành một con đường.

Mấy gã đi tuần phòng thấy vậy, bọn chúng chạy tứ tán. Cậu bé què giò lớn tiếng:

- Muốn chết thì cứ ra, không để bất cứ tên nào trở về !

Phía trong rừng có tiếng cười như điên cuồng.

- Muốn về cũng không được !

- Đồ tiểu quỷ ! Trúng !

Lại mấy viên Tích Lịch Đạn nữa, Tích Lịch Hỏa phóng ra .

Cậu bé què vừa cười vừa gheo:

- Lão quỷ, lão đánh không trúng.

Hắn lắc mình một cái đã bay lùi lên đầu cây trúc, thách thức Tích Lịch Hỏa .

- Lão quỷ, ngon thì lên đây ?

Cậu bé què giò nói chưa dứt thì từ trong viện bắn tên ra như mưa, cậu bé què liền theo thế “Tử Nhân Đề” nhào xuống đất. Vân Tranh vội múa kiếm xông tới. Kiếm quang của chàng chẳng khác gì một dải lụa trắng chàng phóng luôn ba chiêu vây kín cậu bé què.

- Hảo tiểu tử, kiếm pháp hay lắm !

Cậu bé què vừa khen vừa phóng luôn ba chiêu chống trả với luồng kiếm quang của Vân Tranh. Kiếm thế của Vân Tranh càng hung hãn mãnh lực. Cậu bé què lại phóng thêm ba chiêu nữa, lần này nó không còn nụ cười chết nhạt, miệng la lớn:

- Tên tiểu tử quá lợi hại, hãy mau mau giúp một tay.

Ngay tức khắc hai bóng người, một trái một bên phải cùng xông ra. Đó là hai thiếu nữ. Một thiếu nữ mặc áo màu hồng, một cô mặc áo màu xanh. Thân pháp cả hai đều nhanh như điện xẹt. Cậu bé què vội lách mình ra khỏi kiếm quang của Vân Tranh rồi hắn cười hì hì ...

- Ta không chịu nổi hắn, nhường hai tỷ tỷ vào đùa chơi với hắn.

Thiếu nữ áo hồng mắng:

- Tên tiểu quỷ, đã thoát khỏi trận lại còn nhiều lời.

Nàng ta phóng mấy chiêu đánh vào Vân Tranh. Thiếu nữ áo xanh cũng rút ra một dải lụa chừng năm thước vừa cười vừa nói với thiếu nữ áo hồng:

- Ngũ muội, muội đánh gần, còn tỷ tỷ công từ xa, xem thử tên tiểu tử này chịu được mấy chiêu.

Xưa nay Vân Tranh vốn không muốn đấu với nữ nhân, nhưng khốn nỗi chàng đang bị hai nữ nhân vây vào giữa không thoát ra được.

Bên kia thì Lý Kiếm Bạch đang múa kiếm đánh với hán tử chốt mắt. Đại hán chốt mắt sử dụng song đao, một dài một ngắn. Trong đại sảnh Thiết Trung Đường đã đánh trống báo hiệu.

Chiêu thức cả hai người vừa nhanh lại vừa mạnh, binh khí va chạm vào nhau nghe rợn người.

Thân hình của đại hán chốt mắt cao lớn nhưng thân thủ của hắn không vì vậy mà chậm chạp. Hai cây đao, một dài một ngắn bổ sung cho nhau bằng những chiêu thức kỳ quái.

Phân Lý Kiếm Bạch đã tiếp nhận kiếm pháp gia truyền, cùng đấu với đại hán chốt mắt đầy kinh nghiệm đến hai trăm chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Bây giờ

thì chiêu thức của cả hai bắt đầu chậm lại. Thấy vậy, Tích Lịch Hỏa vừa hét toáng lên vừa phóng Tích Lịch Đạn trợ chiến cho Lý Kiếm Bạch.

Chợt nghe có tiếng người từ trong rừng, kể đó là một bóng người phóng ra.

Người đó chỉ cần phất tay áo rộng, tất cả Tích Lịch Đạn đều bay ngược vào trong viện phát lên tiếng nổ long trời. Thấy tình hình khẩn trương, Lý Lạc Dương múa kiếm xông ra.

Bóng người ở trong rừng từ trên không nhẹ nhàng rơi xuống đất. Hai tay áo rộng bay theo chiều gió dịu dàng như hai cánh bướm. Đó là một đại hán vừa cao lại vừa ốm lại mù cả hai mắt.

Cậu bé què chân vừa thấy đại hán liền vỗ tay cười:

- Hay quá ! Hay quá, đại ca đã đến, thử xem các người còn bao nhiêu ám khí thì cứ tung ra.

Đầu óc của Tích Lịch Hỏa như bị chấn động, hấn hỏi ngay:

- Người chính là Ngải Thiên Phúc ?

Những người thường sử dụng ám khí trong giới giang hồ mỗi khi nghe đến cái tên Vô Mực Hung Thần Tinh Ngải Thiên Phúc thấy đều lo lắng sợ hãi.

Tuy Ngải Thiên Phúc không có mắt, nhưng lại rất có tài phá ám khí của thiên hạ. Hai lỗ tai của hắn rất tinh vi, hầu như khắp mình hắn chỗ nào cũng có con mắt.

Ngải Thiên Phúc lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy, có ai đến đấu với ta vài chiêu ?

Lý Lạc Dương nhảy đến trước mặt hắn nghiêm giọng:

- Thì ra các hạ là người đứng đầu của Cửu Tử Quỷ Mẫu.

Cậu bé què chân đứng sau lưng Ngải Thiên Phúc vừa nhảy nhót vừa hét to:

- Đúng là đại sư ca của chúng ta !

- Người nào cũng tự hào vì các hạ thật là hiếm có.

- Lý tiên sinh quá khen.

- Vì sao các hạ biết tại hạ là Lý Lạc Dương ?

- Ngải mỗ tuy không có mắt nhưng tâm của mỗ không mù. Trong lúc này, ngoài thái độ khiêm cung của Lý Lạc Dương thì còn ai khách khí đối với Ngải mỗ.

- Ai cũng nói rằng tâm tư của Vô Mực Hung Thần Tinh rất linh mẫn ! Hôm nay được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền.

Ngải Thiên Phúc chợt ngưng tiếng cười hỏi:

- Lý tiên sinh đã hết lời khen tặng Ngải mỗ, phải chăng định nhờ Ngải mỗ làm gì đây ?

Những lúc Ngải Thiên Phúc cười nhưng gương mặt của hắn không biểu lộ một chút tình cảm. Huống chi hiện giờ Ngải Thiên Phúc nghiêm túc, sắc mặt của hắn lạnh lùng đáng sợ. Gương mặt lạnh lùng sắt đá của hắn tựa hồ như trong lòng Ngải Thiên Phúc đã đóng băng, không có một sự việc nào trên cuộc đời này có thể đánh động được tình cảm của hắn.

- Tại hạ muốn đánh cuộc với các hạ.

- Khi nào Ngải mỗ cũng chiếm ưu thế nên Ngải mỗ sẽ không bao giờ đánh cuộc với ai.

- Lý Lạc Dương muốn lấy tính mạng của mình đánh cuộc với huynh đệ Ngải Thiên Phúc.

Cậu bé què chân trên ghẹo:

- Đánh cuộc hay không người đều thua cả. Người gạt ai thì gạt chứ không gạt nổi đại ca của ta.

Ngải Thiên Phúc bình tĩnh, tự tin:

- Nếu Lý tiên sinh muốn ra tay thì tại hạ xin tiếp, nhưng trước khi ra tay xin Lý tiên sinh hãy lấy vỏ trứng gà ở dưới đế giày để khỏi trở ngại khi đấu.

Lý Lạc Dương hết sức ngạc nhiên, nhìn xuống gót giày quả nhiên có mấy mảnh vỏ trứng, chính họ Lý cũng không hề hay biết.

Ngược lại Ngải Thiên Phúc mù cả hai mắt lại thấy rõ hơn cả người sáng.

Ngải Thiên Phúc tuy không thấy dáng dấp của Lý Lạc Dương trong lúc ấy nhưng hắn như thấy rõ tâm can của Lý Lạc Dương :

- Xin các hạ đừng lấy làm lạ gì cả, thoáng qua nghe tiếng di chuyển hai chân của các hạ, nhờ nghe rõ âm thanh nên Ngải mỗ biết đó thôi.

Lý Lạc Dương hỏi:

- Tại sao các hạ biết là vỏ trứng ?

Ngải Thiên Phúc vừa cười vừa nói:

- Vì tất cả thức ăn đều có độc, thế nào các vị cũng chỉ ăn trứng gà. Trong tình hình hỗn loạn này, các vị sẽ bóc vỏ trứng liên lung tung, tại hạ chỉ đoán thế thôi, may mà tại hạ đã đoán trúng.

Lý Lạc Dương tấm tắc khen:

- Ngải Thiên Phúc quả là một nhân tài tuyệt thế.

Nên biết rằng trong thời khắc ấy, nào là tiếng gươm đao va chạm vào nhau, tiếng người la lối, tiếng trống liên hồi. Thế mà trong những âm thanh hỗn tạp ấy, Ngải Thiên Phúc vẫn nghe rõ tiếng bàn chân di chuyển rất nhẹ nhàng của Lý Lạc Dương, hẳn lại còn phân biệt âm thanh rất chính xác như vậy, ai mà chẳng sợ.

Tích Lịch Hỏa cố nén lòng đứng sau lưng Lý Lạc Dương, trực tiếp chứng kiến sự kiện, hẳn không nhịn được nữa buột miệng:

- Ngải Thiên Phúc, người quả là miệng xảo tâm cũng xảo, để lão phu xem hai tay người có xảo hay không ?

Tích Lịch Hỏa liền nhắm vào ngực của Ngải Thiên Phúc bắn tới.

Cậu bé què chân vội can thiệp:

- Ngải đại ca chỉ đấu với Lý Lạc Dương, người quá đa sự ! Để tiểu gia này tiếp chiêu giải trí chơi !

Cậu vừa la vừa phóng song cước đá vào mặt Tích Lịch Hỏa. Trước tình thế ấy, buộc Tích Lịch Hỏa phải lạng mình tránh, hẳn nổi giận:

- Người biết rằng, bình sinh lão phu chưa bao giờ đấu với nữ nhân và trẻ con.

Cậu bé què chân cười hì hì:

- Người không bằng lòng đấu với ta thì ta cũng không muốn đấu với người. Thế thì người còn đứng ở đây làm chi mà chưa bước qua chỗ khác cho rồi.

Trong lúc ấy Hắc Tinh Thiên và bọn Tư Đồ Tiểu cũng đang đấu với đối thủ của mình. Cả một khoảng trống đầy gươm đao và sắc mùi chém giết.

Lý Lạc Dương và Ngải Thiên Phúc đã đến gần nhau nhưng người nào cũng chưa ra chiêu. Cậu bé què chân thì miệng cứ cười không ngớt. Đánh một chiêu về hướng đông, đá một cước qua hướng tây rồi theo thế cân đầu phóng vào rừng đoạn cắt tiếng mừng rỡ:

- Sư phụ đã đến !

Quả nhiên Cửu Tử Quỷ Mẫu cùng với hai thiếu nữ từ từ bước ra. Bà ta mặc chiếc áo rất xoàng xĩnh. Ngược lại hai thiếu nữ thì ăn mặc rất sang trọng, màu áo hoa hòe đến chói mắt.

Vừa nhát thấy, Lý Lạc Dương vô cùng ngạc nhiên, bởi một trong hai thiếu nữ đang đứng bên cạnh Cửu Tử Quỷ Mẫu là thiếu nữ nhan sắc tuyệt mỹ của lão nhân kỳ quái. Họ Lý không thể nào hiểu được mối quan hệ phức tạp giữa bọn họ.

Không ngờ trong giây phút ấy, Ngải Thiên Phúc đã phóng người lên, hai tay áo rộng bay theo chiều gió chẳng khác nào con chim bay bổng.

Hai tay áo rộng của hắn, một mạnh một nhẹ nhàng, trong nhu có cương cũng như hai thứ binh khí kỳ dị của hắn. Khi hai tay hắn múa lên thì kẻ địch dù mạnh đến đâu cũng khó mà xông lại gần.

Tiếng trống liên hồi, cục diện vẫn chưa có gì tiến triển. Tất cả tráng đinh ở trong viện, nghe tiếng binh đao đang giao chiến ở bên ngoài đều nhảy lên đầu tường xem cho thỏa tính tò mò.

Sắc mặt của Thiết Trung Đường lộ nét lo lắng, chàng vén hai tay áo đánh trống liên hồi. Ôn Đại Đại thì buồn rầu ngồi bên cạnh chàng không nói một lời.

Hơn mười gã đại hán đang ngồi tán gẫu, chợt hét lên một tiếng chạy ra cổng chính đã được đóng chặt. Một đại hán trong số họ phóng trường đao chém thủng một cánh cửa, thấy vậy Phan Thừa Phong nạt:

- Các người muốn làm gì ?

Tất cả đại hán cùng hô lớn:

- Xông ra !

Cùng lúc ấy tiếng trống cũng ngừng.

Tiếng trống ngừng chưa được bao lâu thì Hắc Tinh Thiên đã chạy về trên mình vậy máu, áo hở ngực, binh khí cũng rơi đâu rôi.

Phan Thừa Phong nôn nóng hỏi:

- Huynh dài đã bị thương ?

Hắc Tinh Thiên gật gật đầu:

- Ở nơi ...

Rồi ngã xuống đất kế tiếp là tiếng hô hoán của Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiểu. Cả hai phóng vào với dáng dấp đầu mỗi một, mồ hôi nhễ nhại.

Tuy Thiết Trung Đường không thấy rõ tình huống ở bên ngoài, nhưng chàng thấy thần sắc của mấy người chàng biết rằng cục diện ở bên ngoài rất khốc liệt. Chàng nắm cây dùi trống chạy ra hỏi:

- Còn ai nữa không ?

Một tay của Bạch Tinh Võ lau mồ hôi, một tay chỉ ra phía ngoài viện. Chàng nghe tiếng của Lý Lạc Dương hô lớn:

- Các vị hãy mau rút lui, tại hạ đoạn hậu. Lúc này phụ tử họ Lý, Tích Lịch Hỏa và Vân Tranh đều rút vào bên trong tường rào, tất cả đều ướt đầm mồ hôi.

Lý Lạc Dương đứng thở một hồi rồi thở dài một tiếng. Họ Lý cúi đầu bước vào đại sảnh. Tiếng thở dài của Lý Lạc Dương chứng tỏ tình hình rất cấp bách.

Tất cả gia đình đều kéo vào đại sảnh, ai nấy đều tỏ ra lo lắng, sợ hãi.

Bỗng nhiên thấy Lý Lạc Dương ra trước bậc thềm đại sảnh nghiêm giọng:

- Xin huynh đệ hãy nghe đây.

Tất cả gia đình, đại hán vây quanh Lý Lạc Dương, bình thường toàn là những trang hán tử hùng hổ, trong giây phút này trông đáng dấp của họ thật tiều tụy. Lý Lạc Dương đau đớn nói với họ:

- Các người hãy liệng vũ khí, đưa hai tay lên đầu, chỉ cần huynh đệ không đề kháng. Bọn Cửu Tử Quỷ Mẫu tuy là gian độc, nhưng không đến nỗi hại tánh mạng của huynh đệ. Các vị đã theo Lý mỗ nhiều năm, hôm nay Lý Lạc Dương này không thể bảo vệ được các vị, chỉ mong các vị chớ trách Lý mỗ.

Lý Lạc Dương chưa nói xong, mọi người đã xao động. Đến khi họ Lý nói xong, toàn thể mọi người đều đồng thanh hô:

- Dù có chết chúng tôi cũng không đi.

- Các vị ở lại đây cũng chỉ uổng mạng mà thôi.

Một gia đình nói khẳng khái:

- Lão gia đãi ngộ chúng con như trời cao đất dày, nếu có chết chúng con xin chết một chỗ với lão gia.

Một gia đình khác tiếp lời:

- Chúng con tuy ít học, nhưng không phải là hạng người tham sống sợ chết. Nếu lão gia buộc chúng con phải đi, chúng con xin chết tại đây.

Nghe gia đình nói lên tấm lòng trung nghĩa, thủy chung, Lý Lạc Dương im lặng bước vào bên trong. Hai giọt lệ lóng lánh trong đôi mắt Lý Lạc Dương.

Ôn Đại Đại lo lắng hỏi:

- Phải chăng chúng ta không còn hi vọng thoát ra ?

À ta cứ theo sát Thiết Trung Đường không rời một bước.

Lý Lạc Dương không đáp mà chỉ gật đầu.

Bỗng nhiên Ôn Đại Đại chuyển mình chạy ra. Tư Đồ Tiểu và Vân Tranh như cũng muốn rượt theo nàng nhưng cuối cùng không ai rượt theo Ôn Đại Đại.

Lý Lạc Dương từ từ tới giải khai huyết đạo cho Hải Đại Thiểu :

- Huynh dài dừng lấy làm lạ !

Hải Đại Thiểu ưỡn ngực hét to:

- Tại sao mỗ lại không bực Lý đại ca. Vừa rồi nghe đại ca nói những lời khí tiết tựa hồ như đánh chết mỗ.

- Chẳng phải tại hạ nói tiết khí, do vì tình huống hiện giờ dữ nhiều lành ít.
- Quý vị nói như vậy, rốt lại chúng ta có chiến đấu nữa không ?
- Trong lúc này xin Hải huynh đừng hỏi, sau hoàng hôn, chúng ta hãy nhất tề xông ra thử.

Hải Đại Thiểu tán thành:

- Như vậy mới đúng chứ !

Lý Lạc Dương nói:

- Lần này chúng ta ra đánh, đừng ai nghĩ đến việc trở về, xông ra được thì xông ra, xông ra không được thì chấp nhận chết tại chỗ.

Hải Đại Thiểu vỗ bàn hoan nghênh.

Lý Lạc Dương chuyển mắt nhìn qua Thiết Trung Đường nói chậm rãi:

- Bất luận chúng ta xông ra được hay không thì các hạ cũng không chết được đâu.

Thiết Trung Đường chưa hiểu ý hỏi lại:

- Như vậy là sao ?

Lý Lạc Dương cười nhạt:

- Hiện giờ người thân cận với Cửu Tử Quỷ Mẫu chính là phu nhân duyên dáng mỹ miều của các hạ.

Nghe xong, Thiết Trung Đường liền biến sắc mặt.

Nói xong, Lý Lạc Dương phất tay áo bước ra ngoài. Mọi người vốn biết rằng lai lịch của Thiết Trung Đường không được rõ ràng, bây giờ ai nấy đều nghi ngờ :

- Có lý nào lão nhân này là nội ứng của Cửu Tử Quỷ Mẫu ?

Lý Lạc Dương chống tay đứng trước thềm nhìn thấy mấy gia đình đào gốc cây róc vỏ. Họ Lý cảm thấy lòng đau như dao cắt. Lý Lạc Dương ngửa mặt nhìn trời than:

- Trời xanh chứng giám, Lý Lạc Dương này đãi người không bạc tại sao hôm nay lại rơi vào tình cảnh khốn đốn như thế này ?

Hải Đại Thiểu vỗ bàn mắng:

- Lý đại ca đãi người trung thành, buồn cùng chia, vui cùng hưởng, tại sao trong số những người ở đây lại có người làm nội gian.

Lý Kiếm Bạch nôn nóng hỏi:

- Ai là kẻ nội gian ?

Hải Đại Thiểu chỉ Thiết Trung Đường:

- Hắn !

Mọi người liên tưởng đến những gì vừa xảy ra nên đều xao động. Tích Lịch Hỏa nói lớn:

- Đúng rồi ! Hành tung của hắn rất bí mật, chắc chắn hắn là nội gian.

Lý Lạc Dương nhìn về phía Thiết Trung Đường xem chàng có phân bua gì không, không ngờ Thiết Trung Đường vẫn yên lặng đứng một mình.

Hải Đại Thiểu đồng dục:

- Một trận hôm nay, bất luận sống chết cũng không để tên nội gian ấy sống trên cuộc đời, trước hết cần phải giết hắn.

Mọi người nghe xong đều nhất tề đồng ý. Thế là họ xông tới Thiết Trung Đường. Khí tức ở trong lòng họ như đầy ắp chỉ chờ giây phút này là trào ra.

Thấy thế hai tên đồng tử mặt mày tái mét, nắm vào áo Thiết Trung Đường run cầm cập. Lý Lạc Dương thở dài nói:

- Ý của mọi người như vậy, các hạ có nói gì không ?

Thiết Trung Đường ngậm than:

“Mình bày ra kế liên hoàn, nên tình thế diễn ra cục diện như vậy. Tuy là mãn nguyện, khiến cho Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và cả Tư Đồ Tiểu không còn sống sót. Nhưng không tránh được một số người khác cũng bị chết theo, mình hành động như vậy có đúng không ?”

Vừa nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường cảm thấy rất ân hận, chàng không nghĩ gì đến việc chống trả mà chỉ thở dài:

- Quả vậy, lão phu đã hại các người, các người hãy giết lão phu đi !

Bây giờ đến lượt mọi người ngơ ngác. Chợt nghe một người nói:

- Các người muốn giết lão ấy, xin hãy giết tiện thiếp luôn thể !

Dưới ánh nắng chiều, Ôn Đại Đại từ từ đi tới.

Trên mình nàng mang đầy châu báu, ánh nắng chiếu rọi vào lấp lánh choáng ngợp cả mắt, nàng cười duyên dáng:

- Ta mang châu báu mà ta rất thích, rồi lại được chết bên cạnh người mà ta yêu thương còn sung sướng hơn các người, so với cái chết của các người sau khi trải qua cuộc chiến gian khổ. Các người muốn ra tay thì hãy ra tay mau !

Thì ra hồi nãy Ôn Đại Đại chạy như điên về phòng lấy châu báu mang vào người.

Hải Đại Thiểu nói lớn:

- Ra tay thì ra tay nào ngần gì.

Ôn Đại Đại chạy đến đứng một bên Thiết Trung Đường thách thức:

- Ai là người ra tay ?

Mọi người nhìn nhau. Người nào cũng không muốn trước khi chết lại giết hai mạng người không hề có sức kháng cự. Thế là họ tự động rút lui hai bước.

Mặt trời đã khuất sau núi xa tự hồi nào không hay, đèn đuốc trong đại sảnh cũng không ai đốt, bóng tối mang mang lại càng tăng phần thê lương ảm đạm.

Phan Thừa Phong đã đóng chặt cửa chính, nhưng cũng không biết ai mở tự lúc nào.

Trong bóng đêm phía ngoài cửa có một bóng người mặc áo trắng từ từ đi vào chẳng khác chi một u hồn trở lại dương thế. Nhưng đến khi nhìn rõ, mọi người đều vô cùng kinh ngạc bởi người đó chính là Thủy Linh Quang.

Lý Lạc Dương biến sắc hỏi:

- Cô nương mang lệnh của Cửu Tử Quỷ Mẫu đến phải không ?

Thủy Linh Quang như không chú ý đến ai cả, nàng một mực đến trước mặt Thiết Trung Đường. Thiết Trung Đường gượng cười:

- Muội đã đi rồi, nay trở lại có việc gì ?

Thủy Linh Quang nói chậm rãi:

- Chàng sống thì muội có thể đi, nhưng nếu chàng chết thì muội không thể nào sống nổi, nên tự nhiên muội đến tìm huynh.

Những câu nói vừa rồi tuy liên hệ đến vấn đề sống chết nhưng Thủy Linh Quang nói rất bình tĩnh, biểu lộ một thứ tâm tình lạ lùng và nhờ vậy Thủy Linh Quang nói rất suông sẻ, lưu loát.

Hải Đại Thiểu nghi ngờ hỏi:

- Cả hai người có phải là môn hạ của Cửu Tử Quỷ Mẫu ?

Thủy Linh Quang đáp:

- Bà ấy tuy muốn nhận ta làm học trò nhưng ta tình nguyện chết !

Nghe vậy Hải Đại Thiểu toát mồ hôi hột:

- May không thôi mỡ đã giết người tốt bụng.

Hắn trở tay tự đánh vào người hắn hai chưởng.

- Lão tiên sinh, tại hạ có tội với lão tiên sinh.

Thiết Trung Đường gượng cười:

- Trước sau rồi ai cũng phải chết. Sớm chết hay tối chết có khác nhau đâu. Thời khắc đã đến, Lý huynh hãy xông ra đi.

Thiết Trung Đường từ từ ngoảnh mặt lại nhìn Thủy Linh Quang than thở:

- Chỉ sợ muội chết quá oan uổng mà thôi !

Thủy Linh Quang hỏi:

- Huynh muốn muội sống hay sao ?

- Huynh muốn hi sinh tất cả để muội được sống.

- Thế thì huynh có muốn tất cả những người ở đây được sống hay không ?

Vừa nghe xong, Thiết Trung Đường nôn nao hỏi:

- Muội vừa nói gì ?

- Nếu huynh bằng lòng hi sinh tất cả, quên hết mọi ân oán, muội có cách để cho mọi người cùng được sống, huynh có bằng lòng không ?

Trong bóng tối dày đặc tuy không thấy rõ sắc mặt của mọi người nhưng tất cả đều xôn xao ngạc nhiên, rõ ràng là lời nói của Thủy Linh Quang đang tác động đến họ.

Toàn thân của Thiết Trung Đường như khấn trương, chàng nôn nóng hỏi:

- Muội nói có thực không ?

Thủy Linh Quang không đáp mà chỉ gật đầu.

Nàng từ từ chuyển mình nói:

- Đi theo muội !

Thủy Linh Quang từ từ rời khỏi đại sảnh. Thiết Trung Đường không thể tự chủ, chàng cũng bước theo sau.

Thực là một thiếu nữ lạ lùng, phong thái và ngôn ngữ của nàng tựa hồ như có ma lực khiến cho bất cứ ai được nghe qua không còn nghi ngờ gì cả.

Mọi người đều nhìn theo Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang đang di chuyển trong bóng đêm dày đặc. Không một ai đặt câu hỏi và cũng không một ai ngăn cản. Trong bóng tối kinh hoàng, mùi chết chóc như tăng thêm, bóng tối phủ xuống đại địa, mọi âm thanh tựa hồ như bị bóng tối đè nặng không thể phát ra được.

Thiết Trung Đường cứ im lặng đi sau Thủy Linh Quang vào một cánh rừng rậm, thậm chí cây cỏ núi rừng cũng không phát ra âm hưởng. Tiếng gió cùng với tiếng côn trùng hầu như cũng bị bóng tối đè chặt.

Thiết Trung Đường cũng cảm thấy sợ hãi, bước chân của chàng càng nhẹ càng gấp. Phía trước mặt le lói ánh sáng yếu ớt.

Trong cái cảnh đèn đóm lơ mơ soi rọi cành lá xanh rì, bóng người thấp thoáng qua lại như những hồn ma về đây tụ hội.

Chợt nghe một giọng nói khàn khàn:

- Đến rồi sao ?

Thủy Linh Quang trả lời:

- Đến rồi !

Ở giữa cánh rừng rậm có một khoảng đất trống, lắc lư năm bảy ngọn đèn tỏa ánh sáng mờ mờ chẳng khác gì những con mắt của ma quỷ.

Dưới ánh sáng xanh của mấy ngọn đèn, một đám người ngồi thành vòng tròn, sắc mặt của họ lại càng xanh xao hơn.

Người ngồi chính giữa chính là Cửu Tử Quỷ Mẫu nổi tiếng trong thiên hạ.

Bây giờ bà ta đã thay áo màu xanh lục, ngồi xếp bằng tròn.

Thiết Trung Đường vẫn ngang nhiên đến trước mặt bà ta.

Cửu Tử Quỷ Mẫu nhìn Thiết Trung Đường từ trên xuống dưới rồi vừa cười vừa nói:

- Đệ tử của Đại Kỳ Môn quả gan dạ hơn người!

- Tại sao tiền bối lại biết tại hạ là đệ tử của Đại Kỳ Môn.

Thủy Linh Quang xen vào:

- Muội nói !

- Hấn nói rằng người có mang lá cờ nhuộm máu của Đại Kỳ môn, có đúng không?

- Cô ấy nói sai rồi.

Cửu Tử nạt:

- Hãy đưa ra ta xem !

Thiết Trung Đường đưa mắt nhìn Thủy Linh Quang rồi thò tay vào bụng lấy ra lá cờ nhuộm máu, bảo vật tàng thân của chàng. Thiết Trung Đường vừa nâng lá cờ lên đã theo gió phát phơ. Vừa thấy lá cờ Cửu Tử Quỷ Mẫu vội vàng đứng dậy, hai mắt bà ta như hai ngọn đuốc nhìn chăm chú vào lá huyết kỳ trong khoảng thời gian uống xong tách trà. Cửu Tử Quỷ Mẫu không hề nhìn xuống.

Thiết Trung Đường hỏi:

- Lão tiền bối nhìn rõ chưa ?

Cửu Tử Quỷ Mẫu thở dài một tiếng rồi ngồi xuống nói chậm rãi:

- Quả nhiên là lá huyết kỳ mà năm xưa đã hiệu lệnh thiên hạ !

Thủy Linh Quang nói:

- Lão nhân gia bảo rằng trong thiên hạ chỉ có lá huyết kỳ này mới có thể giải vây cho ngày hôm nay. Muội nghe được liền đi gọi huynh đến đây.

Thiết Trung Đường vội hỏi:

- Đúng không ?

Cửu Tử Quỷ Mẫu khẳng định:

- Đúng ! Năm xưa bốn môn đã từng chịu ơn lớn của lá cờ này nên đã thề rằng chỉ cần có lá cờ này, lệnh của người nắm lá cờ này, già này tức khắc chấp hành.

Thiết Trung Đường ngơ ngác một hồi, trong ký ức của chàng phản phát một chút ấn tượng, nhưng lá cờ này đã nhiều năm không xuất hiện nên hầu hết đệ tử đời sau của Đại Kỳ Môn cũng quên mất.

Cửu Tử Quỷ Mẫu nói chậm rãi:

- Năm xưa, hai vị tiền bối Vân, Thiết tuy nắm trong tay lá cờ này nhưng lại sợ phiền nhiễu cho giang hồ đồng đạo mới bày ra một qui củ.

Thiết Trung Đường không biết qui củ gì nhưng chàng không dám hỏi.

Cửu Tử Quỷ Mẫu tiếp:

- Huyết kỳ đã nhiều năm không xuất hiện giang hồ. Qui củ như thế nào người tự hỏi họ hay là để lão già này nói ra ?

Thiết Trung Đường lễ phép:

- Tiền bối nổi tiếng trong võ lâm có lý nào tiền bối lại gạt người.

Cửu Tử nói:

- Người cầm cờ hãy nói tên !

- Thiết Trung Đường

Cửu Tử Quỷ Mẫu thét:

- Thiết Trung Đường! Bây giờ hai tay người cầm lá cờ đứng nhắm mắt. Kể từ đó những gì người nói ra đều là lệnh của huyết kỳ, vì vậy phải hết sức thận trọng trong nói năng, hiểu không ?

Bà nói tiếp:

- Còn một việc nữa, người cần nhớ rằng, lệnh của người cầm cờ nói ra phải liên quan đến việc sống chết của con người, nhưng không được quá mười tiếng !

Đầu óc của Thiết Trung Đường như bị chấn động, chàng trầm nghĩ:

“Không được quá mười tiếng làm sao mình phát lệnh ?”

Chàng nhìn quanh một vòng, mọi người đang lặng lẽ, nghiêm túc để chờ nghe. Cửu Tử Quỷ Mẫu cũng rất trang trọng, bà ta không nói gì nữa cả.

Nên biết rằng năm xưa khi Đại Kỳ Môn lập ra môn phái, các vị tiền bối đã lấy máu của bọn ác đồ để nhuộm lá cờ, cơ bản là lấy ân nghĩa làm trọng nên lấy lá cờ ấy để hiệu lệnh giang hồ trong thiên hạ. Giới giang hồ cũng từng mang ơn, muốn có dịp đền báo nên mới lập ra qui củ bất thành văn, chỉ cần có lá cờ huyết kỳ thì tất cả mọi

người đều phải nghe lệnh, nhưng hai vị tiền bối Thiết, Vân sợ rằng các đời sau lợi dụng điều đó để ra hiệu lệnh lung tung nên tự ước chế bản thân, lập ra qui củ như vậy. Nếu không phải là sự kiện tối quan trọng thì không được lấy lá cờ ra lệnh, lại càng không được quá mười tiếng. Đáng lẽ qui củ ấy được truyền từ đời này sang đời khác. Nhưng khốn nỗi, thời gian sau này, Đại Kỳ Môn gặp nhiều tai biến, uy danh không còn như trước, dù có lá huyết kỳ nhưng chẳng mấy ai chịu nghe theo nó. Do vậy nên vị chủ môn không truyền lại qui củ ấy cho đời sau.

Hai tay Thiết Trung Đường trang trọng nâng lá huyết kỳ, nhưng đầu óc của chàng như căng thẳng, chàng tự hỏi:

- Ta nói như thế nào chỉ trong mười tiếng chứ ?

Nếu chàng nói:

- Xin các vị hãy nhường đường! Thế thì những kẻ thù của Đại Kỳ môn cũng thoát luôn. Thế là chàng đã lấy huyết kỳ của bản môn đi cứu kẻ thù của bản môn.

Nếu chàng nói:

- Chỉ tha cho huynh đệ bản môn ! Thế là chàng đưa phụ tử nhà họ Lý đến chỗ chết. Làm sao chàng lại đi giết những con người nghĩa khí, hiệp sĩ như thế ?

Nếu chàng nói:

- Thả cho huynh đệ bản môn và gia nhân họ Lý. Thế là Hải Đại Thiếu cùng những gia đình không phải họ Lý đều phải chết tại đây.

Chàng lại càng không muốn giết những người cô thế. Thiết Trung Đường đã đứng như vậy thật lâu, nhưng không thể nào mở miệng được.

Cửu Tử Quỷ Mẫu nhắc nhở :

- Nếu không nói thì không có hiệu quả.

Bà ta nói thêm:

- Qui củ này cũng có thời gian nhất định. Tuy lão chưa đếm nhưng thời gian như đã tới rồi.

Thiết Trung Đường luống cuống hét:

- Nhường đường để đi, rút khỏi nơi đây.

Thiết Trung Đường bỏ tay xuống đứng sững như trời trồng, trên trán chàng mồ hôi chảy ròng.

Thủy Linh Quang chột thở dài:

- Mọi nghĩ là chàng sẽ không nói như vậy.

Thiết Trung Đường nôn nóng hỏi:

- Thế thì nói sao ?

Thủy Linh Quang nói ngay:

- Tha những người ta muốn tha ?

Toàn thân Thiết Trung Đường chấn động, chàng trợn tròn đôi mắt nhìn trừng trừng, chợt hét lên một tiếng thật lớn, miệng chàng học máu tươi xuống lá huyết kỳ.

Thấy vậy, Thủy Linh Quang hốt hoảng:

- Chàng ... chàng có sao không ?

Máu và nước mắt của Thiết Trung Đường chảy hòa với nhau, chàng ân hận:

- Tại sao huynh không nói ra câu ấy ?

Thiết Trung Đường nói chưa dứt, máu tươi từ trong miệng phun ra rồi ngã nhào xuống đất.

Thủy Linh Quang vội vã tới đã, nàng vừa khóc vừa nói:

- Bất cứ ai ở trong tình thế khấn trương cũng như thế.

Trong lúc này tình cảm của Thủy Linh Quang như lắng xuống, nên nàng trở lại cà lăm.

Ngãi Thiên Phúc ngồi bên cạnh Cửu Tử Quỷ Mẫu cười nhạt:

- Nam nhi hán, nếu muốn phục thù thì chỉ bằng vào tài năng của chính mình, còn dựa vào sức mạnh ngoại nhân thì có ra gì ?

Giọng nói của Ngãi Thiên Phúc lạnh lùng, như roi đánh vào mình.

Thiết Trung Đường cảm nhận rằng như ai đã dội trên đầu mình một thùng nước đá, chàng đứng sững một hồi rồi như cảm ơn Thiên Phúc:

- Đa thừa chỉ giáo, nào dám không theo.

Ngãi Thiên Phúc hét to:

- Dùng kế gian dối phó với người gian thực sự là nên làm như thế, nhưng đại trượng phu bụng chứa đầy tài năng không nên vì việc ấy mà đau khổ, há đi làm trò cười cho mọi người hay sao ?

Thiết Trung Đường cảm phục nói:

- Lời nói vàng ngọc xin tạc ở trong lòng.

Ngãi Thiên Phúc từ từ đứng dậy nghiêm giọng:

- Tại hạ kính nể các hạ là một trang hán tử nên mới nói ra như vậy. Sư phụ, thôi chúng ta hãy đi !

Thiết Trung Đường khấn trương hỏi:

- Xin hỏi đại danh của các hạ ?

- Bản môn chỉ chấp hành huyết kỳ một lần này thôi, sẽ đúng với lời thề năm xưa từ nay trở về sau, chưa chắc chúng ta là bạn với nhau, không nói nhiều làm gì !

Mọi người đều đứng dậy, hết người này đến người khác đều đi qua Thiết Trung Đường, người nào cũng nhìn chàng.

Người đi sau cậu bé què chân là một hán tử thân hình cao lớn, cụt một tay, gương mặt trầm tĩnh, bước đi nhẹ nhàng.

Sau hán tử một tay là hán tử khùng khùng. Hắn nhìn Thiết Trung Đường cười hi hi rồi ôm quyền nói:

- Làm cho các hạ phải chịu đói hai ngày, tha tội, tha tội.

Sau hán tử khùng khùng là hán tử chột mắt, hắn cũng cười khanh khách nói:

- Thiết huynh, huynh hãy để cho cô ấy sống gần gũi Thiết huynh, chỉ cần chiếm được Thiết huynh thì căn bệnh cà lăm sẽ hết.

Dưới ánh sáng màu xanh, trông gương mặt của hắn đáng sợ hơn là ma quỷ.

Thiết Trung Đường luống cuống nhảy lùi một bước thì hai người ấy đã ra khỏi rừng.

Kế đó là một người hình dung cổ quái. Mắt chuột, miệng lợn, răng hô hai mắt nhìn Thiết Trung Đường chẳng khác nào con rắn độc nhìn mồi.

Thiết Trung Đường vừa nhìn người này chàng thất kinh nhảy lùi một bước nữa. Chỉ nghe phía sau có tiếng cười hi hi:

- Huynh dài chớ nhúu mày khó chịu, hình hài chúng tôi tuy xấu xa, khó nhìn nhưng tâm địa của chúng tôi so ra còn tốt hơn những kẻ đẹp đẽ anh tuấn khác.

Người này tiếng nói như sấm rền. Sau đó là đại hán mình cao tám thước trên hai má có những vết đồng tiền màu đỏ. Đó là sáu người, thêm Ngải Thiên Phúc và cậu bé què chân là tám người. Người nào đi qua ánh đèn xanh cũng giống như ma quỷ.

Thiết Trung Đường thấy tận mắt những đệ tử của Cửu Tử, chàng suy nghĩ:

“Những người đệ tử này, chẳng biết Cửu Tử Quỷ Mẫu tìm đâu ra, còn một người nữa, không biết hình dạng như thế nào ?”

Vừa chuyển mắt nhìn đã thấy một thiếu niên mặc áo trắng, mày kiếm mắt sáng như sao, ôm quyền đi ngang qua nhìn Thiết Trung Đường mỉm cười.

Chàng thiếu niên ấy chẳng những anh tuấn mà dáng dấp tiêu xái nụ cười của chàng rất dễ mến.

Thiết Trung Đường không ngờ tới, chàng cũng ôm quyền đáp lễ:

- Huynh dài may mắn.

Chàng thiếu niên chợt lắc đầu, lấy tay chỉ vào lỗ tai và miệng. Thì ra chàng thiếu niên này tuy còn đủ tứ chi ngũ quan nhưng lại vừa điếc vừa câm.

Cả chín người ấy không cần hỏi cũng biết hành hành tung của họ trong giới giang hồ rất kỳ bí đa đoan, đó là chín người học trò của Cửu Tử Quỷ Mẫu.

Cả chín người kế tiếp nhau ra khỏi rừng. Kế đó là sáu thiếu nữ nhan sắc tuyệt đẹp, ăn mặc với nhiều màu áo khác nhau. Trong chín người đệ tử của Cửu Tử Quỷ Mẫu thì người nào cũng xấu xí, tàn phế nhưng ngược lại “Thất Ma Nữ” thì cô nào cũng đẹp lạ lùng, cô nào cũng có mái tóc như mây, đôi mắt như nước hồ thu, miệng cười duyên dáng, trông họ chẳng khác gì là những nàng tiên.

Đi đầu là một cô gái mặc áo màu tím đang yếu điệu đi qua Thiết Trung Đường, nàng cười duyên:

- Bảy tỷ muội thiếp rất mến mộ chàng, chàng phải là một trang nam tử, chàng có bằng lòng để tỷ muội thiếp nhìn rõ mặt mày không ?

Thế là năm cô khác miệng cười duyên vây quanh Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường tò mò hỏi:

- Còn người nào là thứ bảy ?

Thiếu nữ áo tím chỉ Thủy Linh Quang :

- Chính là cô ấy.

Thiết Trung Đường sững sờ nhìn Thủy Linh Quang.

Cô gái áo tím cười khanh khách:

- Cô ấy cũng đi theo tỷ muội thiếp, xin chàng hãy nhìn kỹ một lần trước khi chia tay.

Thiết Trung Đường vội vã gọi:

- Linh Quang ... muội ... muội ?

Thấy vậy Cửu Tử Quỷ Mẫu vừa cười vừa nói:

- Thủy Linh Quang đã gia nhập bản môn được liệt vào hàng sau hết trong Thất Tiên Tử. Từ nay trở về sau, người khó có dịp gặp hần.

Thiết Trung Đường buộc miệng nói:

- Thất Tiên Tử !

- Đúng như thế, bảy người nữ đệ tử của già này đều là tiên tử giáng trần chiếm hết vẻ đẹp của thế gian.

Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:

- Vốn tiền bối đã có đủ Thất Ma Nữ, tại sao tiền bối lại nhận thêm cô ấy ?

- Một trong bảy nữ đệ tử của lão đã bị Phan Thừa Phong làm ô uế. Thủy Linh Quang được già này nhận điền vào chỗ trống ấy.

- Học trò của tiền bối tuy bị làm ô uế nhưng có lý nào tiền bối lại không thừa nhận cô ấy là đệ tử ?

Cửu Tử Quỷ Mẫu nói như thét:

- Tiên nữ đã nhuốm trần thì không thể còn ở vị trí tiên nữ nữa, già này cũng muốn thay hấn trả thù và đã bị già này trục xuất khỏi môn phái.

Thiệt Trung Đường còn nghi ngờ hỏi:

- Văn bối không tin là nữ đồ đệ của tiền bối hoàn toàn còn tuyệt giá băng trinh ?

- Ta sẽ làm cho người tin.

Cửu Tử cười lớn. Bà ta vừa cười vừa vẩy bàn tay gọi:

- Đây các con, cho hấn thấy rõ đi.

Thiếu nữ mặc áo hồng cười khanh khách nói:

- Thiệt tướng công, xin ngài mở mắt thật lớn mà nhìn.

Thế là những thiếu nữ đều xắn tay áo lộ rõ cánh tay cô nào cũng trắng như ngọc.

Thiệt Trung Đường chăm chú nhìn vào năm cánh tay của họ, tuy đang đứng dưới những ngọn đèn màu xanh, nhưng cánh tay nào cũng trắng nõn nà, đầy đủ dấu Thủ Sa chẳng khác nào quả trứng vừa bóc vỏ.

Thiệt Trung Đường tự nghĩ:

“Thất ma nữ mang tiếng ác khắp giang hồ, ai cũng nghĩ rằng họ đều là những ma nữ dâm dăng, lăng loạn, có ai ngờ họ đều là những thiếu nữ giữ thân như tuyết.”

Phan Thừa Phong đã dẫm đạp lên một thiếu nữ ngọc khiết băng trinh, nên không lạ gì người ta muốn tìm hấn để rửa hận.

Chỉ trong nháy mắt, có một bóng người đi vào rừng, toàn thân mặc áo trắng, tay chân khỏe mạnh, đó là Vân Tranh môn hạ của Đại Kỳ Môn.

Chàng nhìn quanh một vòng, lập tức chàng chạy đến một bên Thiệt Trung Đường. Trung Đường vội vàng hỏi:

- Vân công tử, công tử đến làm gì ?

- Chỉ sợ các hạ có mệnh hệ gì nên tại hạ đến giúp một tay.

Máu trong người của Trung Đường như sôi sùng sục, chàng buộc miệng hỏi:

- Tại hạ cùng với Vân công tử chưa hề quen biết nhau, tại sao Vân công tử lại quan tâm đến tại hạ ?

- Các hạ đã cứu tại hạ thoát khỏi cái hố phẩn son. Nếu không có các hạ cứu thì tại hạ mãi mãi là một đứa tội đồ của Đại Kỳ Môn. Ổn lớn như vậy, tại hạ làm sao không đền đáp ?

Thấy thế, Cửu Tử Quỷ Mẫu nghiêm giọng:

- Người là đệ tử của Đại Kỳ Môn ?

Vân Tranh đứng ưỡn ngực tự hào :

- Đúng vậy, tại hạ chính là nam tử của trường môn Đại Kỳ Môn hiện nay tên là Vân Tranh, tiền bối cần gì ?

Cửu Tử Quỷ Mẫu nói lớn:

- Cả hai người đều là đệ tử của Đại Kỳ Môn, tại sao lại nói chưa hề quen biết nhau trước mặt già này, các người quả là đáo để.

Thiết Trung Đường thất kinh. Vân Tranh cũng không hề ngờ, chàng nhìn qua Thiết Trung Đường hỏi lớn:

- Các hạ cũng là đệ tử của Đại Kỳ Môn ? Ai bảo các hạ là đệ tử Đại Kỳ Môn ?

Cửu Tử Quỷ Mẫu cho Vân Tranh biết:

- Hắn mang trong người ngọn cờ nhuộm máu của Đại Kỳ Môn, sao lại không phải là đệ tử của Đại Kỳ Môn. Sự việc như thế nào hãy nói mau !

- Bởi tại hạ có những điều rất đau khổ.

Thấy dáng dấp của Thiết Trung Đường, Thủy Linh Quang vội chen vào:

- Sư phụ, xin lão nhân gia đừng hỏi thêm nữa.

- Trong vòng mười ngày nữa, già này sẽ triệu người đến giải thích việc này, hôm nay hãy tha cho người.

Thủy Linh Quang vội lạy xuống:

- Xin đa tạ sư phụ.

Chợt Cửu Tử Quỷ Mẫu kéo tay áo Thủy Linh Quang nở nụ cười rất nhân từ :

- Con được lắm, thôi chúng ta hãy đi !

Thủy Linh Quang gật đầu, nàng không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm Thiết Trung Đường. Bốn mắt nhìn nhau như đã nói với nhau thật nhiều, sự thật thì người nào cũng không thể nói được.

Họ chỉ nhìn nhau trong chốc lát, nhưng tình ý quả thật nhiều. Cuối cùng Thủy Linh Quang cũng dời gót ngọc chỉ còn vờn lại một mùi thơm khó tả.

Vân Tranh nhìn sừng sững vào Thiết Trung Đường, trong giây phút ấy chàng nhảy đến nắm chặt vai Thiết Trung Đường hỏi:

- Họ đã đi rồi, người hãy giải thích như thế nào với ta ?

- Bây giờ tại hạ chưa thể nào giải thích.

Vân Tranh lại hét toáng lên:

- Nếu không giải thích, có nghĩa là người đã mạo xưng đệ tử của Đại Kỳ Môn, nếu người mạo xưng thì hôm nay không thể nào rời khỏi nơi đây.

- Tuy tại hạ mạo xưng đệ tử Đại Kỳ Môn nhưng tại hạ đã cứu được tính mạng của các vị. Bây giờ các hạ lại muốn giết tại hạ, hóa ra các hạ lấy thù oán báo ân nghĩa.

Vân Tranh cũng hét lớn:

- Người đã dùng Huyết Kỳ của Đại Kỳ Môn cứu rất nhiều kẻ thù của Đại Kỳ Môn làm sao ta lại cảm kích người ?

Trung Đường chậm rãi nói:

- Tuy tại hạ cứu bọn chúng, nhưng biết bao hán tử thuộc nhà họ Lý cũng được tại hạ cứu, xin các hạ đừng quên điều này.

- Bất luận như thế nào, trước hết ta hỏi người. Người lấy Huyết Kỳ ở đâu ?

- Điều này các hạ chẳng cần biết để làm chi ?

- Huyết Kỳ là vật báu của bản môn, tại sao ta lại không có quyền biết ?

- Các hạ tuy không cần phải biết, nhưng các hạ có quyền thu hồi.

- Huyết Kỳ ở đâu rồi ?

Thiệt Trung Đường từ từ rút lá Huyết Kỳ ở trong tay áo nói nghiêm túc:

- Lá cờ này là báu vật của Đại Kỳ Môn. Người nào nắm nó, vị trí không dưới chưởng môn. Sau khi các hạ có lá cờ này, làm việc gì cũng phải cẩn thận.

Vân Tranh vừa muốn đưa tay tiếp nhận kỳ, bỗng nhiên chàng thối lùi một bước nghiêm giọng:

- Nếu các hạ không phải là đệ tử của Đại Kỳ Môn, thì cũng nên trao lá cờ ấy cho tại hạ nhưng tại sao các hạ lại hiểu rõ sự tình của bản môn ? Nếu các hạ quả thật là đệ tử của Đại Kỳ, tại sao các hạ lại tự nhận là giả, sự thật chỉ từng ấy vấn đề tại hạ chưa thông, nhưng bây giờ tại hạ đã hiểu ra.

Thiệt Trung Đường buộc miệng :

- Vì sao ?

Vân Tranh dần từng tiếng một :

- Do vì trong Đại Kỳ môn có một phản đồ không dám nhìn mặt tại hạ, hấn man trá đủ điều nên hấn hổ thẹn khi nhìn tại hạ.

Trung Đường hỏi:

- Hắn đã làm những gì ?

Đôi mắt Vân Tranh như đổ lửa :

- Khi tại hạ bị trọng thương, hắn bỏ tại hạ, nhận kẻ thù làm phụ thân.

Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh hỏi:

- Nếu như vậy, các hạ làm sao còn sống đến ngày nay ?

Tiếng nói của Vân Tranh đầy phần hận:

- May thay ! Lúc tại hạ bị trọng thương lại được người ta chăm sóc rất nghiêm mật chờ khi tại hạ hồi tỉnh họ sẽ khảo tra tại hạ.

- Các hạ nói như vậy có đúng không ?

Vân Tranh nổi giận:

- Tại sao lại không thực ? Đó là những gì mà tại hạ đã chứng kiến.

Thiết Trung Đường thở dài nói:

- Các hạ nhầm rồi !

Vân Tranh cười như một người điên:

- Nhầm ? Nếu nhầm thì tại sao các hạ không dám nhìn tại hạ ?

Thiết Trung Đường ngập ngừng:

- Ta ...

Vân Tranh hét lớn:

- Thiết Trung Đường ! Sự việc rõ đến như thế này người còn nhiều lời với ta nữa sao ? Nếu không phải là trời già có mắt, chính ta đã được nghe những gì giữa người và Tư Đồ Tiểu, nếu ta không may mắn thoát thân. Người là kẻ phản sư lừa bạn, những hành động vô sỉ của người ai mà biết được. May mà trời đất giúp ta sống đến bây giờ để còn gặp người. Người còn chối cãi nữa không ? Thiết Trung Đường, đúng là người tự mang mạng tối.

Thiết Trung Đường vội vàng chuyển mình lùi ba bước rồi thở dài:

- Tam đệ, tam đệ hãy xuống tay giết ta đi. Nhưng trước khi giết hãy nghe lời ta giải thích.

- Dù người có nói gì đi nữa ta cũng không tin.

- Khi ấy ta chỉ nghĩ đến việc trốn thoát nên mới dùng phương pháp ấy để qua mặt Tư Đồ Tiểu, sau đó thừa kẻ hở của chúng mà chạy thoát.

Thiết Trung Đường đã không tiếc thân mạng của mình để đổi lấy mạng sống của Vân Tranh, nhưng bây giờ chính chàng lại bị Vân Tranh hiểu lầm quá sâu nặng.

Vân Tranh mĩa mai:

- Người đoạt đường để chạy ?

Thiết Trung Đường gật đầu:

- Cuộc hành trình của ta lúc bấy giờ gian khổ như thế nào nói ra tam đệ vẫn không tin.

- Tự nhiên là ta không tin, điều gì thì không nói nhưng khi ấy người bị trọng thương lại rơi vào tay Tư Đồ Tiếu, làm sao lại thoát được ?

- Sự thật là như thế, tam đệ muốn như thế nào mới tin ?

- Dù có giết ta, ta cũng không tin !

Tiếng nói chưa dứt, chợt nghe có tiếng cười từ trong rừng vọng ra.

Tư Đồ Tiếu nói lớn:

- Trung Đường ! Hắn đã không tin thì người còn tranh luận với hắn làm gì ?

Thiết Trung Đường biến sắc:

- Đúng là con người âm độc.

Chàng biết rằng Tư Đồ Tiếu xuất hiện trong lúc này thì sự hiểu lầm này lại càng khó giải thích.

- Thiết Trung Đường, người đừng giở trò. Tư Đồ Tiếu đã thừa nhận thay người. Người còn muốn gì nữa ?

Thiết Trung Đường nhảy đến trước mặt Tư Đồ Tiếu.

Tư Đồ Tiếu mỉm cười nói:

- Sự việc như hôm nay, người còn giấu hắn làm chi ?

Rồi hắn vẫy tay một cái, Bạch Tinh Võ, Hắc Tinh Thiên và cả Phan Thừa Phong liền xuất hiện.

Tư Đồ Tiếu nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta đều là huynh đệ, người còn sợ hắn nổi gì ?

Bạch Tinh Võ xen lời:

- Chỉ cần giết hắn để bịt miệng, thì trên đời này không còn ai biết gì về người nữa. Khi ấy người vẫn là người của Đại Kỳ Môn.

Khí oan ở trong bụng Thiết Trung Đường như xông lên, chàng nổi giận, chàng hiểu rằng trong lúc này dù có nói gì cũng không ai tin nên chỉ còn nghiến răng chịu đựng.

Hai tay quyền của Vân Tranh như đã sẵn sàng, hai mắt chàng nhìn lão liêng, bỗng nhiên Vân Tranh cười như điên cuồng:

- Thiết Trung Đường ! Cho người biết, ta sẽ liều mạng để thoát khỏi nơi đây.

Hắc Tinh Thiên mỉm mai:

- Đệ tử của Đại Kỳ mà cũng trốn thoát ?

Vân Tranh giải thích:

- Sở dĩ ta muốn thoát thân chỉ vì muốn đem câu chuyện của đứa phản sư bán bạn nói cho giang hồ thiên hạ biết.

Vân Tranh chưa dứt lại, chàng đã nhào tới Bạch Tinh Võ.

Tư Đồ Tiểu vội dùng mắt ra hiệu với Bạch Tinh Võ. Bạch Tinh Võ cũng dùng mắt nhìn Tư Đồ Tiểu như đã hiểu ý. Cùng lúc ấy là đường quyền của Vân Tranh đánh tới.

Bởi vì Vân Tranh quyết phá vòng vây nên quyền thế của chàng rất mãnh liệt, tay trái giữ ngực, còn tay phải nhắm vai ngực Bạch Tinh Võ. Tuy quyền chưa tới nhưng quyền phong đã tạt bay áo đối phương, Bạch Tinh Võ nghiêng người tránh.

Ai ngờ tay phải của Vân Tranh chỉ là hư chiêu. Khi chiêu thức mới nửa vờ thì tay trái của Vân Tranh phóng ra chiêu “thạch phá thiên tranh” đánh vào hàm dưới của Bạch Tinh Võ.

Bạch Tinh Võ không liệu được biến chiêu của Vân Tranh nhanh đến thế nên thân sắc đã có phần hoảng loạn. Trong lúc ấy Vân Tranh phóng cước cùng lúc ba chiêu trên, giữa và dưới.

Trước tình hình ấy, Bạch Tinh Võ buộc phải lùi mấy bước, hình như đã bị một chưởng của Vân Tranh, chân Bạch Tinh Võ không còn đứng vững, hấn đành phải nhường đường cho Vân Tranh.

Hai người ra chiêu chỉ trong chớp mắt. Vân Tranh chỉ mong phá vòng vây nên không muốn ham chiến. Toàn thân chàng bay lên rồi bung ra như điện chớp.

Cả Tư Đồ Tiểu và Hắc Tinh Thiên nhất tề hô:

- Đuổi theo hắn ! Chạy đi đâu ?

Cả hai tay hô như thế nhưng lại vây Thiết Trung Đường chứ không đuổi theo Vân Tranh.

Bạch Tinh Võ cười ha hả nói:

- Vừa rồi tiểu đệ giả thua, chẳng biết tiểu đệ đóng kịch đúng hay không ?

Tư Đồ Tiểu vỗ tay cười :

- Quả đúng là áo trời không vá, không sợ hỏa nên không tránh được.

Bạch Tinh Võ có phần hổ thẹn:

- Chẳng qua tên ấy chiêu thức quá nguy hiểm.

- Bất luận như thế nào, hấn mới ra ba chiêu mà đã thoát ra khỏi đường quyền của huynh rồi sao ?

Cả ba người cười nói vui vẻ.

Tư Đồ Tiểu ngoảnh mặt lại nói với Thiết Trung Đường :

- Các hạ nên biết rằng tại sao bọn này không giết Vân Tranh mà lại cố ý để cho hấn chạy thoát ?

Thiết Trung Đường biết rõ mưu mô của Tư Đồ Tiểu :

- Các hạ muốn phân rẽ anh em tại hạ.

- Đúng thế, lần này ta tha cho hấn cũng vì người nên ta tạo ra một kẻ thù mới, suốt đời hấn sẽ không bao giờ quên người.

Thiết Trung Đường nói lớn:

- Tại hạ với hấn là huynh đệ đồng môn. Tình như tay chân. Chỉ ngộ nhận nhau cần có dịp giải thích là xong.

- Thực không ? Hấn không muốn nghe bất cứ điều gì người nói ra, hấn chỉ muốn giết người bởi người là một kẻ phản đồ thì làm sao mà giải thích được.

Khí tức trong bụng Thiết Trung Đường như muốn trào ra, chàng nổi giận mắng:

- Người là tên ác đồ. Người ...

Tư Đồ Tiểu cười mỉa mai:

- Đúng đấy ! Ta là một kẻ ác đồ, nhưng từ nay trở về sau đối với thanh danh trong giới giang hồ chỉ sợ rằng ta hơn người nhiều.

- Thiết huynh, kể từ đây trở thành phản đồ của Đại Kỳ môn. Chẳng những Vân Tranh muốn giết huynh mà các vị sư trưởng cũng muốn lấy môn qui để luận tội huynh, khi đó ai cũng lên án Thiết huynh thì còn đâu chỗ dung thân. Điều này ắt Thiết huynh đã rõ.

- Dẫn cho như vậy, cũng không quan hệ gì đến các hạ.

- Huynh đài cần hiểu rõ, với tình huống như thế này, huynh đài chỉ còn hợp tác với tại hạ may ra còn cơ hội. Còn không ...

Trung Đường hỏi:

- Còn không thì sao ?

Tư Đồ Tiểu vừa cười vừa nói:

- Còn không thì sao, bản thân huynh đài còn chưa hiểu à ?

Hắc Tinh Thiên chen lời:

- Huynh dài mang hết châu báu ra đây rồi cùng với huynh đệ tại hạ lập thành sự nghiệp còn hơn sống trong Đại Kỳ Môn.

Bạch Tinh Võ nói:

- Tốt nhất là huynh đệ chúng ta để cho Thiết huynh suy nghĩ.

Phan Thừa Phong cười lớn:

- Tốt nhất là huynh đệ chúng ta trở lại nhà họ Lý nhậu một châu đã. Mọi chuyện khác để bàn tính sau.

Cả bốn người thay nhau dụ Thiết Trung Đường, kẻ lấy sức mạnh uy hiếp, người lấy tiền tài để dụ. Nhưng sắc mặt của Thiết Trung Đường vẫn không có gì thay đổi, không biểu lộ đồng tình hay không đồng tình nên không ai biết được tâm lý của chàng như thế nào.

Tư Đồ Tiểu vỗ vào vai Thiết Trung Đường :

- Huynh dài cùng đi chứ ?

Thiết Trung Đường cùng với bốn người ra khỏi rừng. Xa xa trong bóng đêm thấp thoáng một trang viện.

Trước cổng trang viện có một bóng người dáng dấp yếu điệu, tựa hồ như Ôn Đại Đại đang dựa vào cửa để xem động tĩnh ở bên ngoài.

Tư Đồ Tiểu chỉ tay về phía bóng người rồi mỉm cười nói với Trung Đường:

- Huynh đệ ta đều là người một nhà, bất cứ việc gì tiểu đệ cũng không giấu huynh dài. Huynh dài có biết Ôn Đại Đại là ai không ?

Hắn tự trả lời:

- Ôn Đại Đại vốn là tiểu thiếp, nếu như huynh dài không bằng lòng cô ta, lập tức tiểu đệ cho một đao thành hai khúc.

Tư Đồ Tiểu còn đang nói thì Ôn Đại Đại đã từ trong bóng tối xông ra, nàng thấy Thiết Trung Đường và Tư Đồ Tiểu kề vai nhau đi tới lại còn nói nói cười cười thật vui vẻ thân mật, nàng liền dừng chân. Ôn Đại Đại chỉ đứng lặng nhìn Thiết Trung Đường, cổ họng nàng như có cái gì chần ngang không nói được một câu. Tư Đồ Tiểu gọi:

- Ôn Đại Đại, từ nay về sau Thiết huynh với ta là người một nhà, hãy vì ta nên nhiệt tình, nồng hậu với Thiết huynh cũng chẳng hề gì.

Gương mặt của Thiết Trung Đường vẫn giữ nét thản nhiên không biểu lộ tình cảm như thế nào. Bỗng nhiên Ôn Đại Đại ôm mặt vừa khóc vừa bỏ chạy vào. Chiếc áo của nàng tung bay trong bóng tối chẳng khác gì làn sóng.

Tư Đồ Tiểu ngửa mặt nhìn trời cười :

- Hay quá ! Hay quá ! Không ngờ nàng vẫn biểu lộ tình cảm với Thiết huynh, đây là một việc đáng chúc mừng.

Tiếng cười của Tư Đồ Tiểu nghe thật hào phóng, nhưng trong lòng hắn thì đầy áp tâm lý tật đố, ganh tỵ.

Nên biết rằng Tư Đồ Tiểu không phải hoàn toàn yêu thương Đại Đại, nhưng hắn lại không muốn bị Đại Đại bỏ rơi hắn. Hắn lại càng không muốn thấy và cũng không chịu được tận mắt chứng kiến Ôn Đại Đại yêu thương người khác.

Bởi vì hắn chủ động bỏ Ôn Đại Đại nên hắn không hề đau khổ. Còn bất cứ người đàn ông nào bị người yêu ruồng bỏ cũng không thể nào chịu đựng nổi.

Ở trong trang viện đã thấp đèn dóm. Hai cho con Lý Lạc Dương đi bộ ra. Sau Lý Lạc Dương là Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu, người nào cũng rất khẩn trương, người cầm kiếm, kẻ cầm đao, họ không biết hay biết vòng vây ở bên ngoài đã được giải trừ.

Lý Lạc Dương liếc nhìn thấy bọn Tư Đồ Tiểu có vẻ như nhàn nhã, họ Lý cũng ngạc nhiên hỏi:

- Các vị đều không việc gì ?

Tư Đồ Tiểu nói lớn:

- Nhờ có Thiết huynh nên huynh đệ tại hạ được vô sự

Lý Lạc Dương nôn nóng hỏi:

- Cửu Tử Quỷ Mẫu như thế nào ?

Tư Đồ Tiểu trả lời:

- Giờ này bà ta đã cách đây nửa dặm.

Lý Lạc Dương rất muốn biết những gì đã xảy ra, nhưng Thiết Trung Đường và Tư Đồ Tiểu vẫn không nói năng gì cả. Chỉ có Bạch Tinh Võ vừa cười vừa nói:

- Cửu Tử Quỷ Mẫu bằng lòng rút lui, có nguyên nhân của nó ... nhưng người thì đã đi rồi. Lý huynh còn hỏi làm chi.

Quả nhiên Lý Lạc Dương không hỏi nữa, nhưng đối với thân phận, lai lịch của Thiết Trung Đường, họ Lý càng nghi ngờ hơn, nhưng rồi họ Lý cũng niềm nở mời khách vào.

Cả một trang viện sắc mùi chết chóc, chẳng mấy chốc đã phục hồi sinh khí.

Nào là tình cảm, bi ai, thương mến đều biểu lộ trong giây phút này. Trong nỗi sợ hãi, chết chóc tình cảm của con người đều biến thành gỗ đá. Trong giây phút này mở đầu tình bạn sanh tử đồng thời cũng bắt đầu quý trọng đối với mạng sống và tài sản của chính mình.

Đối với sức hoạt động của nhà họ Lý quả là dị thường. Chỉ trong chốc lát tất cả tử thi đều được tắm liệm mai táng. Các thứ nhu yếu phẩm cũng mua sắm đầy đủ, thậm chí một vết máu ở cổng chính cũng đã được rửa sạch. Chỉ có những người đã chết rồi thì mãi mãi không thể trở về.

Cả Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ không rời Thiết Trung Đường nửa bước. Còn đôi mắt của Thiên sát tinh Hải Đại Thiểu như mắt chim ưng nhìn Phan Thừa Phong.

Riêng Tích Lịch Hỏa vừa đứng dậy lại ngồi xuống. Cha con họ Lý tuy bận rộn tới lui nhưng nhìn sắc mặt của họ cũng biết rằng họ có nhiều tâm sự.

Hải Đại Thiểu cười nhạt rồi nói:

- Có một số người, xem ra thì thông minh, nhưng sự thật thì rất ngu xuẩn. Khi nào thì cứ đòi đi, nhưng bây giờ vẫn còn ở đây.

Phan Thừa Phong cố nhìn sang phía khác giống như không nghe gì cả.

Tích Lịch Hỏa không chịu nổi hỏi:

- Người mà huynh đài nói là ai vậy ?
- Chiến sự tuy đã qua rồi, nhưng đối với tên thường gieo họa thì mỗi quyết không để cho hắn tiêu dao.

Tích Lịch Hỏa cũng nhìn Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ rồi nói lớn:

- Đúng rồi, chiến sự đã qua rồi, nhưng vấn đề rắc rối giữa chúng ta cũng chưa được giải quyết.

Hắc Tinh Thiên nói:

- Chúng ta đều là huynh đệ, có gì mà lại không nói với nhau.

Tích Lịch Hỏa nổi giận:

- Trước hết hãy trả mạng học trò của ta rồi nói gì thì nói.
- Trong lúc này mà huynh đài với tại hạ tranh cãi nhau thì lỗ đấy.

Hắc Tinh Thiên vừa nói xong hắn cười nửa miệng, đưa mắt nhìn Tư Đồ Tiếu ra dấu rồi nói tiếp:

- Tư Đồ huynh nói như thế nào ?

Tư Đồ Tiếu mỉm cười :

- Hình như đúng !

Tích Lịch Hỏa biến sắc mặt:

- Tư Đồ huynh, huynh còn giúp hắn ?

Tư Đồ Tiếu chỉ mỉm cười không trả lời.

Gương mặt của Tư Đồ Tiểu suốt ngày lúc nào cũng hình như mỉm cười nên không ai có thể đoán ra được hàm ý trong nụ cười của hắn.

Tích Lịch Hỏa nhìn bốn phía như muốn cầu viện nhưng bộ hạ của hắn đều đi cả, còn những người khác thì chẳng có lòng dạ nào muốn dính líu đến việc của thiên hạ. Hắn vừa thất vọng lại vừa tức giận. Chợt thấy Lý Lạc Dương bước vào niềm nở mời:

- Bất luận là vấn đề gì, xin các vị hãy ăn no rồi muốn nói gì thì nói.

Họ Lý nói tiếp:

- Lúc ấy tại hạ cũng có vấn đề cần trình bày với các vị.

Chưa được bao lâu gia đình nhà họ Lý đã mang thức ăn đầy bàn. Tuy không sơn hào hải vị nhưng cũng đủ cho mọi người ăn ngon uống say. Trong mỗi người tuy tâm sự có nhiều nhưng mỗi khi rượu thịt đã bày ra trước mắt, họ đều gác tâm sự lại một bên để cùng nhau chén tạc, chén thù. Mọi người đang chuyện trò huyên thuyên, bỗng nhiên Hắc Tinh Thiên đặt ly rượu xuống buột miệng nói:

- Không được rồi !

Mặt hắn biến sắc..

Tư Đồ Tiểu hỏi:

- Chuyện gì thế ?

Hắc Tinh Thiên nói:

- Hiện nay còn thiếu một người không có mặt trong bữa ăn này.

Lý Lạc Dương như hiểu ý, nhìn Thiết Trung Đường rồi nói:

- Kiếm Bạch, tại sao con không mời vị phu nhân ...

Lý Lạc Dương chưa dứt lời thì Hắc Tinh Thiên đã phóng ra bên ngoài. Trông thấy thế Hải Đại Thiểu hét lớn:

- Thật lạ lùng, thê tử của người ta không đến mà hắn lại nôn nóng. Đúng là vua chưa cần nhưng thái giám lại xung xăng.

Hải Đại Thiểu chưa dứt lời thì Bạch Tinh Võ cũng cũng phóng người theo.

Tư Đồ Tiểu thì trầm tĩnh hơn, hắn vẫn ngồi yên nhưng sắc mặt của hắn thay đổi.

Cả ba người đều lo sợ Ôn Đại Đại lấy hết bảo vật trốn đi. Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu thấy cả ba người kinh hoảng rất lấy làm lạ, nhưng cả hai đều không biết do nguyên nhân nào.

Tư Đồ Tiểu tăng hắng một tiếng rồi nói vào tai Thiết Trung Đường :

- Thiết huynh, huynh đài có mang tất cả báu vật ở trong mình không ?

Thiết Trung Đường vẫn yên lặng một lát, sau mới từ từ nói:

- Nếu là các hạ, ắt các hạ mang theo trong mình ? Mang theo trong mình phải chăng là biện pháp an toàn ?

Nghe xong, Tư Đồ Tiểu giậm chân:

- Thế thì việc lớn hỏng cả rồi.

Tư Đồ Tiểu giả bộ như muốn đuổi theo, nhưng hấn lại dừng chân.

Thấy vậy, Thiết Trung Đường hiểu ý nói ngay:

- Tại hạ không có nơi nào để dung thân, các hạ bắt tất phải giữ tại hạ.

Tư Đồ Tiểu và Phan Thừa Phong đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi cả hai cùng đi ra bên ngoài. Nên biết rằng bọn họ đều quan tâm đến vàng ngọc mà thôi, tất cả việc khác đối với Tư Đồ Tiểu, Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đều không quan trọng gì.

Lý Lạc Dương và mọi người nhìn nhau. Hải Đại Thiểu thì vỗ bàn mắng:

- Bọn chúng định giở trò gì đây khiến lão phu buồn chết được.

Thiết Trung Đường thản nhiên:

- Nếu các hạ buồn quá thì cứ ra xem thử ?

Tích Lịch Hỏa đồng ý:

- Đúng ! Lão phu cũng muốn nhìn cho biết.

Thế là Hải Đại Thiểu cũng đi theo.

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường thở dài:

- Con người ta chỉ vì tài sản mà chết, con chim vì miếng ăn mà sa bẫy. Số vàng bạc của ta cũng làm cho mấy người phải chết.

Lý Lạc Dương vội đứng dậy ngạc nhiên:

- Bao nhiêu cái chết ở đây đã đầy đủ quá rồi, lão phu quyết không để xảy ra nữa. Kiếm Bạch hãy theo ta.

Lý Kiếm Bạch nhìn Thiết Trung Đường và Phan Thừa Phong rồi vội vã theo phụ thân. Hai cha con nói nhỏ với nhau có ý bảo rằng những người còn lại lưu ý đến họ. Thế là trong đại sảnh chỉ còn lại hai người. Đó là Thiết Trung Đường và Phan Thừa Phong.

Thiết Trung Đường hỏi:

- Phải chăng bọn họ muốn các hạ ở lại để giám thị tại hạ ?

Phan Thừa Phong thanh minh:

- Tại hạ chỉ ở lại đây tiếp chuyện với huynh đài thôi

Thiết Trung Đường phân tích cho Phan Thừa Phong:

- Bây giờ thì các hạ ra sức giúp bọn họ, đến khi mọi chuyện xong xuôi, bọn họ lại lên án các hạ. Lúc đó thì chẳng ai màng đến các hạ.

- Điều đó vị tất đã xảy ra.

Dĩ nhiên giữa Phan Thừa Phong và Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ đã tính toán với nhau rồi. Do vậy nên gương mặt của Phan Thừa Phong tỏ ra yên ổn, tin tưởng.

Thiệt Trung Đường tiếp:

- Lại nữa, các hạ đừng quên Cửu Tử Quỷ Mẫu chẳng lúc nào quên các hạ. Các hạ đừng quên tại hạ còn sức để sai khiến Cửu Tử Quỷ Mẫu rút lui mà ?

Phan Thừa Phong nghe xong, hần cúi đầu suy nghĩ, nhìn sắc mặt của hắn đã bắt đầu lo sợ. Một lúc sau hắn ngừng mặt hỏi:

- Các hạ muốn tại hạ phải làm gì ? Xin nói ra cho tại hạ được biết ?

- Nếu các hạ bằng lòng hợp tác với tại hạ, chẳng những từ nay về sau mạng sống của các hạ được bảo vệ mà còn thừa cơ thu về cả danh lẫn lợi.

Phan Thừa Phong mừng rỡ:

- Trên đời này còn được như vậy sao ? Các hạ muốn tại hạ phải hành động như thế nào ?

- Các hạ chỉ cần giữ tất cả bảo vật của tại hạ, đồng thời mặc quần áo của tại hạ, còn công việc khác thì tùy cơ ứng biến.

Phan Thừa Phong nôn nóng hỏi:

- Để làm gì ?

- Thân hình của các hạ rất giống tại hạ, chỉ cần nói lý do chứ không lộ mặt nạ, chắc chắn bọn họ không nhìn ra các hạ.

- Thân hình tuy có giống, nhưng giọng nói ...

- Giọng nói của tại hạ lâu nay đều nguy trang. Người nào lại không nguy trang ? Hà huống lâu nay tại hạ rất ít nói, các hạ cố giữ miệng đừng nói năng gì cả.

Phan Thừa Phong cười nhạt:

- Tại hạ cải trang các hạ, dù qua mặt bọn chúng thuận lợi cho các hạ đâu chưa biết, riêng tại hạ chẳng thuận lợi gì cả !

- Tại sao lại không thuận lợi ? Nếu các hạ cải trang làm tại hạ, thì chẳng thấy Phan Thừa Phong ở đây, kẻ thù của các hạ muốn truy tìm thì họ sẽ đi tìm nơi khác.

- Cũng chẳng thấy thuận lợi gì ?

- Phan Thừa Phong cải trang thành Thiết Trung Đường, bọn chúng muốn lợi dụng tại hạ, khi đó các hạ thừa cơ nước đục thả câu, nước cạn mò tôm. Việc này chắc chắn các hạ rất quen thuộc.

Nghe xong, bất giác Phan Thừa Phong mỉm cười.

Thấy cá đã cắn câu, Thiết Trung Đường tấn công:

- Trong thời gian đó, các hạ sẽ phát hiện nhiều bí mật của chúng, chẳng những các hạ uy hiếp bọn chúng mà còn có nhiều thuận lợi đối với các hạ nữa.

Tuy Phan Thừa Phong không nói gì, chỉ nhìn gương mặt của hắn đủ biết hắn đã xiêu lòng.

- Việc này trên nguyên tắc là như thế, nhưng cách vận dụng thì phải thiên biến vạn hoá. Các hạ tâm trí khôn ngoan, tinh xảo tưởng rằng khỏi cần tại hạ giải thích thêm.

Phan Thừa Phong vẫn còn thắc mắc:

- Việc này bắt đầu từ đây, nhưng đến bao giờ mới kết thúc ?

- Chỉ cần các hạ đừng tiết lộ cơ mật của tại hạ, khi sự tình đã rõ ra thì tại hạ cũng yên mà các hạ cũng thoát thân.

Phan Thừa Phong tính tới tính lui, hắn nghĩ rằng việc này đối với bản thân hắn chỉ có lợi chứ không hại gì cả. Giá như người khác có muốn hại hắn, trên cơ bản hắn cũng không hề quan tâm.

oOo

Ở trong viện tuy có nhiều đại hán lo việc tuần tra, canh phòng. Nhưng do trải qua nhiều ngày đói khát, lo sợ. Bây giờ được ăn no uống say, tự nhiên mọi người đều buồn ngủ.

Thiết Trung Đường quan sát một vòng, chàng lập tức kéo Phan Thừa Phong ra sau bức bình phong.

Chỉ trong giây lát, Thiết Trung Đường đã hiện nguyên hình đứng bên cạnh Phan Thừa Phong cải trang ông già kỳ quái. Cả hai bước ra khỏi bức bình phong.

Phan Thừa Phong ấm ớ hỏi:

- Có giống không ?

- Giọng nói hơi trầm một tí thì không ai phát hiện nổi.

Trải qua nhiều ngày cải trang khắc khổ, trầm mặc nên bây giờ dáng dấp của Thiết Trung Đường cũng có phần khô khan, da dẻ nhợt nhạt hơn nhiều.

Chỉnh đốn lại y phục, Phan Thừa Phong hỏi thêm:

- Từ nay về sau, chúng ta liên lạc với nhau như thế nào ?

Thiết Trung Đường nói ngay:

- Lấy hai chữ “hóa thân” làm ám hiệu, lấy “thất giác tinh” để làm tín. Tùy lúc tùy nơi đều có thể thông báo tin tức.

Phan Thừa Phong nói:

- Được rồi ! Các hạ có thể đi.

Thiết Trung Đường nở một nụ cười rồi lắc đầu. Đây là lần đầu tiên thấy chàng cười. Toàn thân Phan Thừa Phong như bị chấn động. Nhìn tác phong của Thiết Trung Đường rõ ràng là một trang tuấn kiệt, trông chàng như tiềm ẩn một sức mạnh không thể kháng cự. Bất giác Phan Thừa Phong tự nghĩ:

“Mình là một nam nhân nhưng nhìn nụ cười của hắn còn bị lung lạc, hướng chi là nữ nhân, thì chẳng biết như thế nào.”

Thiết Trung Đường nhặt một mảnh xương, liệng ra ngoài cửa rồi nói.

- Tại hạ tạm thời ở đây.

Vừa nói xong, chàng đã phóng mình lên nóc nhà.

Trang viện của Lý Lạc Dương tuy cũ kỹ nhưng rất to lớn. Chỉ ở nóc nhà cũng đủ cho mười người nép mình mà vẫn không bị người khác phát hiện.

Phan Thừa Phong đang lấy làm lạ vì sao Thiết Trung Đường không đi, hình như hắn đã bị khiếp phục bởi một Thiết Trung Đường thông minh, tháo vác và cơ trí nên yên lặng ngồi xuống. Thừa Phong trông thấy toàn thể gia đình đi lục soát khắp nơi, họ vừa nghe có tiếng động. Chỉ trong chớp mắt đã nghe có tiếng áo cản gió nghe phần phật.

Cả Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ khấn trương phóng tới. Cả hai tới trước mặt Phan Thừa Phong hỏi lớn:

- Ôn Đại Đại đã đi đâu rồi ?

Thiết Trung Đường ở trên nóc nhà nhìn xuống thấy Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đều xem Thừa Phong là chàng nên Thiết Trung Đường ngấm vui. Khi chàng nghe Ôn Đại Đại đã đi đâu rồi thì trong lòng chàng cũng thấy lo lắng.

Phan Thừa Phong lắc đầu:

- Cô ấy đi rồi sao ?

- Có lý nào các hạ không ước hẹn với cô ấy ?
- Tại sao tại hạ phải ước hẹn ?

Phan Thừa Phong lạnh lùng nói với âm thanh không khác gì giọng nói của Trung Đường. Trông Phan Thừa Phong chẳng khác nào một diễn viên đang diễn kịch trên sân khấu.

Hắc Tinh Thiên giậm chân giậm dữ:

- Các hạ có biết tất cả ngọc ngà châu báu của các hạ đều bị con tiện nhân ấy cuỗm đi sạch ? Tại sao các hạ vẫn còn tỉnh táo ?

Phan Thừa Phong nói chậm rãi:

- Tiền tài vốn là vật ngoại thân, tại sao tại hạ lại hoảng hốt ?

Bỗng nhiên sắc mặt Hắc Tinh Thiên biểu lộ ác tâm, hấn giận dữ:

- Người nên biết rằng tất cả báu vật ấy vốn thuộc của ta, tất cả đều do người làm hư việc lớn của ta.

Hắn nói xong định hạ thủ nhưng đã bị Tư Đồ Tiểu chặn lại. Hắc Tinh Thiên lục soát khắp nơi, nhưng chẳng thấy gì. Trông thần sắc của Hắc Tinh Thiên trong lúc này cũng biết rõ vì không được của cải nên đau khổ. Hắn kéo Tư Đồ Tiểu đến chỗ khác nói nhỏ :

- Ôn Đại Đại đã cuỗm hết báu vật, cái gã họ Thiết ấy dù có về với chúng ta thì có ích gì. Tại sao huynh đài còn thương hắn.

Tư Đồ Tiểu vừa cười vừa nói:

- Chẳng qua tiểu đệ cũng chỉ vì huynh mà thôi. Chứ tất cả bảo vật đều do con tiện nhân lấy sạch cả rồi.

Tư Đồ Tiểu bình tĩnh nói tiếp:

- Hắn không chạy thoát đâu, tiểu đệ đảm bảo vì huynh mà lấy lại.

Tư Đồ Tiểu vừa nhìn quanh, hấn chợt biến sắc hỏi:

- Phan Thừa Phong biến đâu rồi ?

Phan Thừa Phong đáp:

- Hắn đi rồi !

Hải Đại Thiểu cũng vừa tới hét lớn:

- Hắn đi đâu ?
- Các vị không nhờ tại hạ giữ hắn. Bây giờ hắn đi đâu tại hạ làm sao biết được.

Tư Đồ Tiểu gượng cười :

- Tại sao có cảm giác hấn rất lạ lùng. Tại sao ...

Hắc Tinh Thiên xen lời:

- Nghe đâu hắc có thuật hấp dẫn đàn bà, con gái. Có thể con tiện tì Ôn Đại Đại cũng bị hấp dẫn thế là cả hai cùng rủ nhau đi.

Tư Đồ Tiểu nói:

- Ôn Đại Đại tuy là một phụ nhân thâm dăng, nhưng vẫn không thêm chú ý đến Phan Thừa Phong, bởi hắc là một con người vô sỉ, ti tiện. Hắc huynh chớ lo.

Phan Thừa Phong chứng kiến bọn chúng đứng trước mặt mình lại mắng mình. Hắc không mở miệng được, nhưng trong lòng khí giận như trào hồng. Dù vậy hắc cũng giả bộ đồng ý, hắc cười khanh khách nói:

- Chửi mắng nữa đi ! Cứ mắng nữa đi !

Thiên sát tinh Hải Đại Thiếu cũng nổi giận mắng:

- Cái thằng ấy tất biết rằng mỗ không thể tha mạng hắc nên đã đào tẩu. Dù có lên trời hay xuống đất mỗ quyết tìm cho ra hắc.

Con người này tính tình nóng như lửa, nói đến là đến, nói đi là đi. Vừa nói xong Hải Đại Thiếu đã phóng mình như bay.

Tư Đồ Tiểu nhận xét:

- Trong đêm tối như thế này, chắc là con tiện nhân ấy đi chưa bao xa, huynh đệ ta hãy đuổi theo thế nào cũng bắt kịp.

Hắc Tinh Thiên tán đồng:

- Đúng là như thế.

Tư Đồ Tiểu nhìn “Phan Thừa Phong” hỏi:

- Chẳng biết ý của Thiết huynh như thế nào ?

Phan Thừa Phong từ từ đứng dậy nói:

- Hợp nhau lại thì lợi cả hai, không hợp lại thì hại cả hai..

Nghe xong, Tư Đồ Tiểu rất mừng:

- Thiết huynh quả là người tài của thiên hạ, thấy rõ mọi việc. Hắc huynh, Bạch huynh không còn do dự gì nữa, chúng ta hãy mau mau đến cáo từ gia chủ.

Cả ba người vốn chưa mang hành trang nhưng vội vàng đến cáo từ chủ nhân. Tuy miệng Lý Lạc Dương thì mời họ lưu lại, nhưng chẳng thật lòng giữ khách.

Trên nóc nhà, Thiết Trung Đường nằm sát người nhìn xuống thấy Lý Lạc Dương vừa bước đến lại dừng một chốc rồi vội vàng tắt hết đèn đóm. Chỉ chừa lại một ngọn đèn. Dưới ánh sáng lờ mờ chỉ còn lại một mình Lý Lạc Dương. Gió lay nhẹ ngọn đèn càng tăng thêm phần thê lương tịch mịch.

Liên đó, Lý Lạc Dương mang cây đèn một mình ra đứng trước thêm một người một bóng như muốn nói lên tâm sự của mình.

Tiếng ồn ào, đũa cột, tiếng mua bán như bị bóng đêm nuốt trọn, chỉ còn lại cảnh vắng vẻ của một trang viên vốn không ngớt tiếng ồn ào.

Thiệt Trung Đường cũng bị bóng đêm gói kín, chàng nhìn thấy Lý Lạc Dương đã đi xa, chàng cũng không tránh khỏi tâm lý cô đơn.

Từ trên nóc nhà nhảy xuống, trong bóng tối thân hình chàng chẳng khác nào con mèo di chuyển nhưng đôi mắt Thiệt Trung Đường thì như mắt chim ưng. Chàng không chừa một nơi nào không lục soát, tìm kiếm.

Đêm càng khuya, Thiệt Trung Đường vẫn tìm kiếm, vẫn chờ đợi nhưng chẳng ai biết được chàng đang chờ đợi đang tìm kiếm những gì ?

Cuối cùng ở một góc tối tâm có tiếng động. Dù tiếng động rất nhỏ nhưng Thiệt Trung Đường vẫn không bỏ qua.

Một bóng người từ trong đám cây rậm rạp thò đầu ra quan sát bốn phía.

Một lát sau thấy không có dấu hiệu gì, người đó bước ra khỏi bụi rậm. Toàn thân mặc đồ đen, đầu cũng trùm một cái bao màu đen chỉ để lộ hai con mắt.

Thiệt Trung Đường nhìn kỹ thì ra người ấy là Ôn Đại Đại.

Tay trái của nàng nắm một cái rượu, tay phải nắm một cái bao đi dọc theo bờ tường mấy bước. Bỗng lại dừng chân quan sát, nghe ngóng.

Ôn Đại Đại phóng mình lên nóc phòng mà Thiệt Trung Đường đã tạm trú, trông nàng như một làn khói bay. Nàng ta nép mình xuống mái ngói mà thở.

Thiệt Trung Đường vội chọn một nơi khả dĩ nhìn rõ Ôn Đại Đại bất cứ một cử động nào, nhưng Ôn Đại Đại không nhìn thấy chàng.

Đại Đại lấy lại sức, nàng cột bao bố trên lưng, rồi vội vàng trùm cái mũ đen lên đầu, buộc lại thắt lưng kỹ lưỡng.

Thiệt Trung Đường chuẩn bị chân khí, sẵn sàng ra tay bắt giữ Đại Đại. Ôn Đại Đại thu thập xong xuôi, rồi nằm xuống mái ngói, chăm chú nhìn lên khoảng trời xanh mênh mông, hình như nàng đang ấp ủ tâm sự nào đó chưa nói ra được.

Đôi mắt Đại Đại lúc thì u oán, lúc thì phẫn nộ, rồi nàng thì thầm:

- Tư Đồ Tiểu, người đã phá hoại những gì giữa ta với chàng. Tuyệt đối ta không tha cho người.

Đại Đại nói nửa câu hình như sợ có ai đó nghe nên không nói nữa.

Thiệt Trung Đường tính toán Ôn Đại Đại chưa dám đi xa. Chính vì vậy nên chàng ở lại để bắt. Thậm chí để giết nàng để lấy lại tài sản của chàng.

Một lát sau, bỗng nhiên Thiết Trung Đường đổi ý.

“Tất cả tài sản ở đây chỉ có một phần mười so với kho báu, tại sao mình không để cho Ôn Đại Đại mang về sống cùng với bọn Tư Đồ Tiểu. Với bản tính thông minh và lợi khẩu cộng thêm sắc đẹp của ả sẽ là đại địch của Tư Đồ Tiểu.”

Nguyên do kho tàng đã được Thiết Trung Đường chia thành mười phần. Chàng lấy ra ba phần để dùng vào hiện tại. Số còn lại chàng cất giấu rất bí mật. Ngoài chàng thì không còn ai biết được.

Thiết Trung Đường đã lấy ra hai phần giao cho Vân Tranh để sử dụng trong việc phục thù. Thủy Linh Quang hai phần để tìm giữ kho báu và phụng dưỡng người mẹ già cả, tàn phế và cô đơn.

Một phần để dành cho giọt máu họ Vân trong bụng Linh Thanh Bình. Còn lại một phần cho Triệu Kỳ Cương, người đã cứu mạng chàng và Vân Tranh. Phần sau cùng để dành cho bản thân. Trong thời điểm này vì sự nghiệp phục thù, Thiết Trung Đường cũng không phân nản lưu luyến, để cho Ôn Đại Đại dọn sạch.

Chỉ trong chớp mắt, từ một kẻ giàu có địch quốc biến thành vô sản nhưng Thiết Trung Đường tự thấy lòng mình thanh thản không một mảy may tiếc rẻ.

Cuối cùng Ôn Đại Đại cũng đứng dậy. Sức đề kháng và sự chịu đựng của nữ nhân lúc nào cũng mạnh hơn nam giới. Trong lúc này tuy nàng vừa đói vừa mệt, nhưng thân pháp của Ôn Đại Đại rất nhẹ nhàng. Chỉ trong chớp mắt nàng đã ra khỏi trang viện, phóng vào rừng rậm.

Thiết Trung Đường bám theo Ôn Đại Đại, chàng không hề tiếc rẻ về một số tài sản khá lớn giao cho Đại Đại, đồng thời chàng cũng giao cho Đại Đại một nhiệm vụ quan trọng. Chàng theo dõi Ôn Đại Đại sẽ hành động như thế nào ? Nàng có đảm đương được nhiệm vụ mà chàng đã ngầm trao ?

Chùng như đã vào sâu trong rừng, Đại Đại mới đi chậm lại. Hình như nàng cũng muốn dựa vào cây để nghỉ ngơi, ai ngờ ở trên cây có người lao xuống trước mặt nàng cười hi hi ... Ôn Đại Đại thất kinh nhìn người đó, thấy tay trái hấn xách một cái bao, bên trong óng ánh vàng bạc. Mắt hấn nhìn nàng như ngây như dại. Nàng định thần nhìn kỹ thì ra cậu bé què chân, đệ tử của Cửu Tử Quỷ Mẫu. Đại Đại thở phào nhẹ nhõm:

- Các người đi hết rồi mà ? Tại sao người vẫn còn ở đây ?

Cậu bé què chân miệng cười hi hi, tay chỉ vào cái bao cho biết:

- Mọi người đều đi cả, chỉ một mình đệ trở lại lấy cái bao này.

- Người lấy rồi thì hãy về nhanh, tại sao lại còn ở đây, người không sợ sự phụ hồ à ?

Cậu bé què chân cứ nhìn chăm chú vào bộ ngực căng phồng của lại lại.

Thấy vậy, Ôn Đại Đại “xì” một tiếng:

- Đồ tiểu quỷ ! Năm nay người bao nhiêu tuổi ?

Cậu bé què chân đáp:

- Mười bốn !

Đại Đại cười khanh khách:

- Mới mười bốn tuổi mà đã biết nhìn nữ nhân, ai dạy người như vậy ?

Cậu bé lấy tay quẹt vào mũi rồi cười hi hi:

- Người nữ nhân đẹp nào lại không muốn người khác nhìn, việc này đâu cần ai dạy.

- Nghe nói người có rất nhiều sư tử rất đẹp, người hãy về mà nhìn họ, tại sao còn ở đây cản đường của kẻ khác.

Cậu bé què chân than thở:

- Sư tử thì có nhiều đấy, nhưng họ chỉ là thiếu nữ chứ chưa phải là đàn bà.

Đại Đại hỏi:

- Còn ta là đàn bà ?

Cậu bé què chân lợi dụng cơ hội này hấn nhìn Ôn Đại Đại từ dưới lên trên rồi vỗ tay reo:

- Thật đáng giá, không sai một chút nào, đúng tiêu chuẩn là một người đàn bà.

Nghe cậu bé què chân đánh giá. Ôn Đại Đại cười ngạt ngào:

- Xem ra tuổi tác của người tuy nhỏ nhưng lại có con mắt, chỉ tiếc rằng hiện giờ còn quá nhỏ.

Cậu bé què chân trợn mắt thét to:

- Ai bảo ta còn nhỏ, tuy tuổi ta chỉ mới mười bốn nhưng cũng bằng người khác tuổi hai mươi bốn.

Ôn Đại Đại lấy tay duyên dáng vuốt vào má cậu bé:

- Chờ đến lúc người hai mươi bốn tuổi thì ta già mất. Thôi bây giờ hãy nhìn đi !

- Đúng là ưa kẻ khác nhìn mà !

Thiệt Trung Đường ở trong bụi rậm thấy như vậy, chàng vừa tức lại vừa buồn cười.

Cậu bé què chân thì kỳ quái, còn Ôn Đại Đại có vừa gì. Nàng từng làm cho người khác khóc dở, cười dở.

Cậu bé nhìn một hồi rồi than:

- Chỉ tiếc là cô nương chê ta quá nhỏ còn không thì ta sẽ cưới cô nương về làm vợ.

Ôn Đại Đại cũng vừa cười vừa nói:

- Đúng là người còn quá nhỏ. Nếu không ta cũng cũng muốn làm vợ người.

Cậu bé què chân nôn nóng hỏi:

- Thực không ?

- Thực !

Cậu bé ngơ ngác một hồi rồi như tiếc nuối :

- Chỉ hận là gặp nhau chẳng được bao lâu, ta còn nhiều điều muốn nói.

Ôn Đại Đại nở nụ cười tươi như hoa hỏi cậu bé :

- Nhìn đã vừa chưa, hãy để ta đi.

Cậu bé què chân gật đầu, từ từ chuyển mình nhưng cậu bé lại ngoảnh mặt nói:

- Vừa rồi ta có gặp Vân công tử của cô nương.

Đại Đại lo lắng hỏi:

- Công tử ở đâu ?

- Nếu cô nương cần thì ta dẫn đến gặp công tử.

- Người có biết hiện giờ công tử đang ở chỗ nào ?

- Tự nhiên là biết !

- Người hãy đưa ta đến gặp ?

- Điều đó ... nhưng mà ...

- Nhưng cái gì ? Rõ ràng là người muốn đưa ta đến, có lý nào bây giờ người lại không dám ?

- Vì sao ta không dám đưa cô nương đi, chỉ cần cô nương cho ta ... một lần, chúng ta sẽ cùng đi ...

Đại Đại chỉ vào cậu bé cười khanh khách:

- Tiểu quỷ ... tiểu quỷ, người ...

- Cười cái nổi gì, không chịu thì thôi.

- Được rồi, ta sẽ nhường cho cậu em một lần.

Cậu bé vui mừng hỏi:

- Thực không ?

Ôn Đại Đại hơi nhắm đôi mắt vừa cười duyên dáng vừa nói:

- Đến đây !

Cậu bé què chân mừng rỡ, hấn liệng cái bao xuống, hấn lấy hơi rồi dang hai tay nhảy vào ôm Đại Đại. Nàng vừa cười vừa thở:

- Đồ tiểu quỷ ! Nhẹ chút ... nhẹ chút..

Đột nhiên nàng đẩy hấn ra, hình như nàng mắc cỡ đỏ mặt.

Thiệt Trung Đường suy nghĩ:

“Ôn Đại Đại là một người đàn bà tuyệt đẹp, đến một đứa trẻ cũng bị nàng lung lạc”

Chàng có biết đâu một cậu bé tuổi dậy thì lại càng khác một người đàn bà như Đại Đại lúc nào cũng đầy dẫy sức sống.

Cậu bé què chân lùi lại mấy bước rồi đứng như trời trồng. Hai mắt hấn nhìn lên khoảng trời mênh mông chẳng khác nào như kẻ si ngơ. Ôn Đại Đại thì vuốt lại mái tóc đã bị rối bời.

Bỗng nhiên cậu bé què chân đứng dậy cười ngất, đoạn dùng thế cân đầu nhảy luôn mấy bước rồi la lớn:

- Ta đã ... với cô nàng. Cô nàng thơm phức !

Đại Đại mắng:

- Đồ tiểu quỷ ! Người điên rồi sao ?

Cậu bé vừa nhảy vừa cười :

- Điên rồi, điên rồi, hoàn toàn điên rồi !

Ôn Đại Đại vỗ về:

- Nếu đệ đáp ứng cho ta một việc, ta lại để đệ ... một lần nữa.

- Thực không ?

- Tiểu đệ, ta đối đệ làm gì ?

Cậu bé vừa nhảy vừa la :

- Tỷ bằng lòng để đệ .... một lần nữa, bất cứ việc gì đệ cũng bằng lòng cả.

- Nếu đệ bằng lòng đưa ta đến đó, thì từ nay về sau đừng nói cho ai biết cả.

- Dù công việc có khó hơn nữa, đệ cũng bằng lòng.

Đại Đại nhảy tới ôm cậu bé hôn vào đôi má ngây thơ mấy nụ hôn liền.

Khi Đại Đại buông tay ra thì cậu bé cũng nhào xuống đất.

Đại Đại kinh hãi hỏi:

- Đệ sao vậy ?

Ai ngờ Đại Đại chưa nói xong, cậu bé đã vùng dậy nhảy một bước theo thế cân đầu rồi vừa cười vừa nói:

- Nếu trong vòng ba tháng mà đệ rửa mặt thì đệ là Vương Bát Đán.

Đại Đại cười khanh khách:

- Ba tháng mà đệ không rửa mặt thì hôi rình.

Cậu bé què chân hét toáng lên:

- Đã nói không rửa là không rửa.

Hắn vác cái bao lên rồi nắm tay Đại Đại nói:

- Đi nghe !

Thiết Trung Đường theo dõi mọi diễn biến, chàng vừa kinh hãi vừa giận:

“Con tiện nhân này lại muốn đi tìm tam đệ để làm gì nữa đây ? Phải chăng ả còn muốn hại Vân Tranh ? ả đã chia tay với Tư Đồ Tiểu rồi với tam đệ. Tam đệ một mực thâm tình với ả. Lần này nếu gặp lại, với tình cảm của Vân Tranh thì mối tình cũ cũng có thể tiếp nối. Bây giờ ả có thể không gia hại tam đệ, nhưng một người đàn bà nguy hiểm như ả sớm muộn gì cũng nguy khốn cho tam đệ. Hà huống ...”.

Trong khi ấy thì cậu bé què chân đã kéo Đại Đại cùng đi.

Thấy vậy, Thiết Trung Đường quyết định ngay :

“Việc này ta không thể bỏ qua được.”

Thế là chàng phóng theo.

Cậu bé què chân dẫn Đại Đại theo con đường rừng, mỗi lúc một hoang vắng. Chừng hơn một dặm đường, cậu bé dừng lại.

Đại Đại hỏi:

- Tới rồi sao ?

Cậu bé nhìn sững sờ rồi gật đầu:

- Mau đến ghê !

Ôn Đại Đại nhìn quanh một vòng chỉ là một vùng hoang dã, xa xa là một dãy rừng rậm không có một bóng người. Nàng nhú mày hỏi:

- Ở đây sao ?

Cậu bé đáp:

- Phía trước mặt.

Ở trước mặt, tại sao lại không đi tiếp?

Bỗng nhiên cậu bé thở dài nói:

- Lần này chia tay, chẳng biết đến bao giờ mới được gặp tử tử ?

Đại Đại nói âu yếm:

- Đồ ngốc ! Đừng nói ngu ngốc như vậy, nếu tử tử chưa chết thì có ngày chúng ta gặp nhau.

Cậu bé lắc đầu:

- Dù được gặp lại nhưng không biết một tháng hay là một năm sau ?

- Nếu đệ muốn gặp thì cứ đến tìm tử tử bất cứ lúc nào.

- Dù ở bất cứ chỗ nào, xin tử tử cho đệ biết nghe !

Đại Đại vừa cười duyên dáng vừa gật đầu với cậu bé què chân:

- Đệ đệ, bất luận thư thư ở đâu, thư thư đều cho đệ đệ biết để đến cười đùa cho thư thư xem.

Nghe Đại Đại hứa hẹn, cậu bé phấn khởi:

- Đi !

Ai ngờ bây giờ đến lượt Đại Đại lắc đầu:

- Chờ một lát nữa.

Cậu bé lấy làm lạ :

- Tử tử mới thực là kỳ quái

- Đệ không kỳ sao ?

- Đệ biết rằng tử tử vốn là một con người kỳ quái. Đã kỳ quái lại còn cô đơn và đau khổ.

Đại Đại ngửa mặt nhìn trời với đôi mắt u oán, cậu bé tiếp:

- Tử tử là người đàn bà rất đẹp, chẳng biết trên đời này đã có mấy người yêu thích tử tử. Tại sao tử tử còn lặng lẽ, cô đơn ? Đệ không hiểu nổi!

- Ta chán ngán tất cả những người thương ta. Ngược lại, người mà ta thương lại không thích ta, cuối cùng ta vẫn cô đơn ? Vì vậy, ta cố tìm tất cả biện pháp để xóa tan cái cảnh cô đơn.

- Vân công tử rất thương tử tử mà !

- Không phải.

- Thế thì người nào ?

- Thôi đừng nhắc tới nữa, chẳng những hiện giờ ta không ưa hấn mà còn hận hấn muốn chết đi được.

- Còn có đệ là người thích tử mà.

- Ta cũng thích đệ. Vì vậy ta mới theo đệ tới đây. Đệ là người nam nhân thứ hai yêu thích ta.

Cậu bé mừng rỡ hỏi:

- Thực không ?

Ôn Đại Đại dịu dàng vuốt hai má cậu bé nói dịu dàng:

- Nhưng đệ chỉ là một cậu bé, còn ta thì lớn rồi, ta thích đệ cũng như em vậy, biết không cậu ngốc ?

Cậu bé què chân nhìn Đại Đại như si như ngốc. Hấn chợt hét lớn:

- Chẳng cần như thế nào, chờ đến lúc đệ trưởng thành, nếu tử chưa lấy ai thì đệ nhất định cưới tử.

Rồi hấn không nói thêm gì nữa, hấn nắm tay áo Đại Đại phóng đi như bay.

Chứng kiến mọi diễn biến giữa cậu bé và Ôn Đại Đại. Thiết Trung Đường tự hỏi:

“Con tiện nhân này quả là kỳ quái ?”

Chàng ngược mắt nhìn theo thì cả hai đã khuất bóng sau dãy rừng rậm. Chàng không do dự phóng mình đuổi theo.

- - - - - o o O o o - - - - -

HẾT TẬP 3